

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာန ၂၃၃၃၊ ဝဇ္ဇ ဌာန ၂၃၃၃

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၅၀၀

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

Ancient

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင်းစိုင်းစိုင်း(နန်းသင်းပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ဝေပုံနှိပ်သူ

စာစစ်

တင်ပို့ခြင်း

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး (Perfect Binding) ဝေပုံနှိပ်သူ

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ပုဒ် - ဝေပုံနှိပ်သူ ၂၃၃၈၃ ၊ ဝေပုံနှိပ်သူ ၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၅၀၀၀ ကျပ်

ခတ္တစာ

ထုံးစံလက်ကျန် ၊ ခတ္တစာ

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၂

စာ ၂၀၆ ၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ ခင်တီ

(၁) ထုံးစံလက်ကျန်

ခတ္တဘင်
ထုံးဆက်
လက်ကျန်

အိပ်မက် - ၁

မြေကြီးထဲတွင် မြုပ်တစ်စ ပေါ်တစ်စဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည့် အရိုးစုကို မျက်တောင်တစ်ချက်မျှပင်ခတ်ရန် သတိမရဘဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။ အရိုးစု တစ်ခုက သူ့ကို ဘာများဆွဲဆောင်နိုင်ပါလိမ့်။ တကယ်က သူစိတ်သန်ရာမှာ အိုးခြမ်းကဲ့များသာ။ သည့်ထက်ပိုပြောရလျှင်တော့ အိုး။ မြေအိုး။ အရိုးစုမဟုတ်။ နှစ်ခုစလုံးမှာ နှီးနှယ်ဆက်စပ်ရာ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ဝသီအရဆိုလျှင် ကိုယ်စိတ်မသန်ရာကို နည်းနည်းမှ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိတတ်။ ခုတော့ အရိုးစုကို တစ်ချက်မျှ မလှုပ်မယှက်ဘဲ ငေးကြောင် ကြည့်နေသည်ကိုလည်း အံ့သြရသလို ထိုအရိုးစုကပင် သူ့ကို မမှိတ်မသုန် ပြန်ကြည့်နေသည်ဟု ခံစားသိနေသည်ကိုလည်း အံ့သြ၏။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို အရိုးစုနံ့ဘေးတွင်ရှိသည့် အိုးတစ်လုံးဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားလေသည်။ ထိုအိုးကို မြင်မှ ငြိမ်သက်စွာရပ်နေရာက လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာပြီး ခြေလှမ်းရန် ပြင်လိုက်၏။ လှမ်းမည်ဆိုမှ ခြေက မကြုံ။ ခပ်သာသာလှုပ်ကြည့်သည်။ မရ။ အားသုံးပြီး လှမ်းကြည့်၏။ ရွေ့လို့မရသေး။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ သူ ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာတစ်ခုမှချို့ယွင်းမနေ။ သူ့ခြေထောက်မှာ အကောင်းပကတိသာ။

ခဏအကြာမှာတော့ အရိုးစုထံမှ ညည်းသံလိုလို ထွက်လာလေ၏။ သူ အလန်တကြားဖြစ်လျက်က အရိုးစုကို ပြူးကြောင်စွာကြည့်မိတော့ အရိုးစုက သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ သူ့ရင်အစုံသည် ကြောက်စိတ်ကြောင့် တဒိတ် ဒိတ်ခုန်နေ၏။ မသိစိတ်ကပြေးလေ၊ ပြေးရတယ်ကွဟု နှိုးဆော်နေသော် လည်း သူ့အကြည့်ကမူ အရိုးစုထံက မခွာနိုင်သေး။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အရိုးနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံတော့ မျက်နှာလွဲလို့မရ။ ငိုချင်သလိုလို၊ဝမ်းနည်း သလိုလို။

“ဖုံး...ဖုံး”

သူခေါင်းကို သတိပေးသလို နှစ်ချက်မျှဆင့်ရိုက်လိုက်မှ အသိဝင် လာသလိုရှိကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စစ်ကြောဖို့သတိရသည်။ ဘယ်နေရာပါ လိမ့်။ အပင်တွေကတော့ အတော်ရှင်းနေ၏။ သူ့ရောက်နေသည်က သဲသောင် ပြင်တစ်ခုပေါ်မှာ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ ရေအိုင်လိုလို၊ ပြီးတော့ တံတားတစ်စင်းကိုလည်း တွေ့နေရ၏။ သူ ဒီနိုင်ငံမှာ နေရာအနှံ့ဆိုသလို ရောက်ဖူးသည်ပဲ။ သို့တိုင် သည်နေရာကိုတော့ဖြင့် သူမသိ။ လုံးဝမသိ သည်တော့မဟုတ်။ စိတ်ထဲ ရင်းနှီးသလိုလိုရှိသော်လည်း အတိအကျ ပုံမဖော်တတ်။ တစ်ယောက်တည်း လာဖူးသည်ပဲလား၊ အဖော်အပေါင်းနဲ့ လာဖူးသည်ပဲလား၊ ဘယ်တုန်းကရောက်ခဲ့သလဲ။ သည်နေရာ သည်ဝန်း ကျင်ကို စိမ်းနေသော်လည်း ငယ်ကျွမ်းဆွေလို ဖြစ်နေသည်ကပင် မထူးဆန်း ချေလား။

သည်လို သဲသောင်ပြင်မှာ သူဘာလုပ်နေသလဲ။ အခြားဘယ်သူ တွေ့မျှးရှိကြသေးသလဲ ခေါင်းကို ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ပြီး စပ်စုလိုက် သည်။ ရုတ်တရက် ကားဟွန်းသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လမ်းမတစ်ခုကိုတွေ့ရ၏။ လူတွေ၊ ကားတွေ။ ဒါဆို မြို့ပြနဲ့ မဝေးတဲ့နေရာမှာ သူ ရောက်နေသည်ပဲ။

ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့။

သို့သော် သူ သည်နေရာကို ဘယ်လိုလာခဲ့သလဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့ လာခဲ့သလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ လာခဲ့သလဲ။ တကယ်မသိ။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့က အရိုးစုကရော ဘာလဲ။ အရိုးစုဆိုမှ အရိုးစုနံဘေးက အိုးကိုသတိရ၏။ အိုးမှာ အနေအထားမပျက်ရှိနေဆဲ။ သူရပ်နေရာမှ အိုးဆီသို့လှမ်းလိုက်၏။ ဟော သည်တစ်ခါတော့ဖြင့် အဆင်ချောစွာပင် သူ့ခြေက သွက်နေလေ

သည်။ သူ့ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး လဲလျောင်းနေသည့် အရိုးစုန်
ဘေးတွင် သာသာလေးထိုင်ချလိုက်သည်။ အရိုးစုသည် သူ့ကိုကြည့်နေဆဲ။
ဖြန်းခနဲကြက်သီးတစ်ချက်ထသည်။ သူ့လက်သည် အကြောက်တရားကြီးစိုး
နေသည့်ကြားထဲကပဲ အိုးဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းလှမ်းလိုက်၏။ အကြည့်ကတော့
အရိုးစုကိုတစ်လှည့် အိုးကိုတစ်လှည့်။

“အမယ်လေး”

ကြောက်လန့်တကြား လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်ရသည်။ လက်သည်
အိုးဆီသို့ထိလှဆဲဆဲ။ အရိုးစု၏ လက်ချောင်းများသည် သူ ထိကိုင်လိုသည့်
အိုးကို တင်းတင်းဖက်လိုက်၏။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။ သေပြီးလို့ ဘယ်နှဘဝ
လောက် သံသရာလည်ပြီးသည်ကို မသိနိုင်သည့် အရိုးစုက အိုးကို
သူကိုင်မည်ပြင်မှ တင်းတင်းဖက်လိုက်သတဲ့။ အခြားသူများကို ပြောပြလျှင်
တော့ သူ့ကို ဇနီးမဲ့ချ ရူးနေပြီဟု ထင်ကြလိမ့်မည်။ သို့ကလိုပင် အခြားသူ
တစ်ဦးထံမှ အလားတူဖြစ်ရပ်မျိုး ကြားသိရလျှင်လည်း သူယုံမည်မဟုတ်။
ယခုမူကိုယ်တွေ့။ အရိုးစု၏ အကြည့်များသည်လည်း သူ့ထံက မခွာသေး။
ထိုအကြည့်မှာ ပိုပြီးဝမ်းနည်းနေသလိုဟု သူ ခံစားနေရသည်။

ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေလဲကွာ။ သူ့စိတ်မရှည်စွာ အော်လိုက်ပြီး
ထိုင်နေရာက ထလိုက်သည်။ အရိုးစုသည် အိုးကို တင်းတင်းဖက်ထားဆဲ။
အိုးပေါ်က အဆင်ဒီဇိုင်းများကို သူမြင်နေရသည်။ စိတ်နှလုံးသည် ထိုအိုးဆီက
မခွာနိုင်။ တကယ်ပဲ သည်အရိုးစုဟာ အသက်ရှိသလား။ ဒါမှမဟုတ်
သည်အိုးပိုင်ရှင်လား။ အိုးကို ကာကွယ်လိုဇောနဲ့ ရှင်သန်နေဆဲလား။
ရောက်တတ်ရာရာတွေ့ရင်း သူ့ညာဘက်ခေါင်းတစ်ခြမ်းက ကိုက်လာသည်။
ခေါင်းကို လက်ဖြင့်အသာဖိရင်း မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ပစ်လိုက်ရ၏။

ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခေါင်းကိုက်ခဲလှ၏။
ယုတ်စွအဆုံး ဖျားနာလျှင်တောင် ခေါင်းကိုက်သည်ကရှား၏။ ယခုမူ တစ်စစ်
စစ်ကိုက်ပြီး တူနှင့်ထုနေသလို နာလာသည်။ သူ မခံနိုင်တော့။ မျက်ရည်
များပင်ဝဲလာနေကြပြီ။ အား...။ နာကျင်လွန်းသည့်ခေါင်းကို လက်ဖြင့်
အားကုန်ဖိရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား လှည်ကြည်တော့
လမ်းမပေါ်တွင် လူများသွားလာနေကြသော်လည်း သူ့ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့
ကြ။ အော်ခေါ်ရလောက်အောင်လည်း သူ အားမရှိတော့။ အား... နာလိုက်
တာ။ အား...။

အသံကုန်ခြစ်ကာ သူ အော်လိုက်တော့၏။

* * *

အခန်း (၁)

“အောင်နိုင်သူ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

အေးစက်စက် လက်တစ်ဖက်သည် သူ့ပခုံးသားများပေါ် အုပ်မိုးကျလာ၏။ အတွေ့ကို ခံစားရသလိုလိုရှိသော်လည်း သူ ရုတ်တရက် မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်။

“မင်း အိပ်မက် မက်နေတာလား”

ထိုလက်သည်ပင် ထပ်မံလှုပ်နှိုးနေပြန်၏။ မျက်လုံးကို အားယူ၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ အလင်းမကွဲတတ်သေး။ ခေါ်သံကိုမူ ပီပီပြင်ပြင် ကြားနေရသဖြင့် အိပ်မက်လား၊ လက်တွေ့လား သူ သေချာမသိပြန်။

မျက်နှာတစ်ခုသည် သူ့မျက်နှာပေါ် အုပ်မိုးကျလာ၏။

“အာ လန့်လိုက်တာ မင်း...တိုးဝေ”

ထိုမှ အိပ်နေရာက ချက်ချင်း လူးလဲထလိုက်ပြီး တိုးဝေကို သေချာစွာကြည့်ရ၏။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက သူ့အိမ်ထဲရောက်နှင့်နေသလဲမသိ။ နေပါဦး အရိုးစုနဲ့အိုးကရော။ အခန်းနံရံကို တွေဝေစွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်လုံးများ မှေးစင်းလာသည့် သူ့ကို တိုးဝေက နားမလည်သလို ငေးကြောင်၍ ကြည့်နေလေသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အင်း၊ မင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“ခုလေးတင်ပဲ၊ သတင်းတစ်ခု ရထားလို့ ၊ မင်းဆီဖုန်းဆက်တာ လည်း မကိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဝင်လာတာ”

သူ့တိုက်ခန်းနှင့် တိုးဝေတိုက်ခန်းမှာ အပေါ်အောက်သာ။ မနေ့ ညက ညဉ့်နက်သည်အထိ စာထိုင်ဖတ်နေခဲ့သည်ပဲ။ တံခါးကို လောခွံချဖို့ မေ့ခဲ့ပြန်ပြီထင်၏။ သည်တော့ တိုးဝေ တံခါးကို အသာပဲ တွန်းဝင်လာနိုင်ခဲ့ သည်ထင်၏။

“ဘာ သတင်းလဲ”

သူက သိချင်စေဖြင့် တိုးဝေမျက်နှာကို အငမ်းမရ ကြည့်မေးသည်။

“မင်း အိပ်လှချေလား၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ မနေ့ည တစ်ညလုံး မအိပ်ဘူးလား”

ပြောပြောဆိုဆို တိုးဝေက ထိုင်နေရာက ထလိုက်ပြီး သူ၏ စာကြည့်စားပွဲပေါ်က စာရွက်များကို ဟိုသည် လျှောက်လှန်ရန် ပြင်လိုက် သည်။

“ဟာ မထိနဲ့၊ ခဏ ခဏ”

သူ့ အလန်တကြား တားမြစ်သံကြောင့် တိုးဝေက ကိုင်လက်စ စာရွက်ကို မလှုပ်မယှက် တန်းလန်းကြီး လက်ကို ရပ်ထားလေ၏။ ထို့နောက် သူ့ကိုပြန်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခဏ ပြန်ချထားလိုက်၊ ငါ အလုပ်လုပ်နေတာ၊ အနေအထားပျက် သွားရင် အာရုံမရတော့ဘူး”

တိုးဝေက မင်းဟာ မပြီးသေးဘူးလားဟုမေး၏။ သူ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။

“မပြီးသေးဘူး၊ လိုနေတာတွေရှိသေးတယ်၊ ထားပါတော့ မင်း သတင်းဆိုတာ ပြောဦး”

“မျက်နှာလေး ဘာလေးသစ်ပါဦးကွာ၊ ခုမှအိပ်မက်က နိုးတာ မဟုတ်လား”

ဒီကောင် ဘယ်လိုသိပါလိမ့်ဟု တွေးမိပြီး တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ တကယ်လည်း အိပ်မက်မက်ခဲ့သည်ပဲ။ ထူးဆန်းသည့်အိပ်မက်။ လက်စ

ထုံးဆက်လက်ကျန်

မသတ်နိုင်သေးသည့် သုတေသနကို စိတ်စွဲနေလို့ပဲ ဖြစ်မှာပါလေဟု တွေးပြီး ရေချိုးရန် ထလိုက်သည်။

“ခဏကွာ မကြာဘူး၊ ပြီးမှ မနက်စာ စားကြတာပေါ့”

“အမြန်လုပ် နေ့လယ်စာ စားချိန်ရောက်တော့မယ်”

တိုးဝေ၏ စကားကို အေးပါကွာဟု တစ်ခွန်းတုံ့ပြန်ရင်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။

ရေချိုးပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ တိုးဝေက ခုတင်ပေါ်မှာလှဲရင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေ၏။ သူ ဝင်လာမှ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

“မနေ့ညက မအိပ်ဘူးလား”

သူက ရေစိုနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို တဘက်ဖြင့် သုတ်ရင်း

“အိပ်တာ နောက်ကျလို့ကွာ၊ မင်းလည်း သိတဲ့အတိုင်း ကိစ္စက မပြတ်သေးဘူး”

“သုံးလလောက် လိုသေးတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“သုံးလက အချိန်လားကွ၊ ခဏနဲ့ပြီးသွားမှာကို၊ ဒီကြားထဲ ဖြည့်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ရှာစရာတွေလည်း ရှိသေးတယ်”

တကယ်က သုတေသနလုပ်သည့် နေရာတွင် အချိန်သုံးလ ကျန်ခြင်းမှာ ဘာမှမဟုတ်။ ဖြည့်စွက်စရာရှိလျှင်တောင် သူ့လို ခရီးထွက်ဖို့ကို လေးပင်တတ် သူအဖို့ သည်သုံးလကသုံးမိနစ်လို့၊ သည်သုံးလကို ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင် လုပ်ထားသည့် သုတေသနစာတမ်းကို နိုင်ငံတကာ လူအများရှေ့တွင် အမှားအယွင်းနည်းနည်းဖြင့် ဖတ်ရဦးမည်။ အမှားကင်းဖို့ကိုတော့ သူ အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားရမည်။ သို့တစေ သုတေသနဆိုသည် အတိတ်အကြောင်းကို တူးဆွခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ယတိပြတ် သေချာပိုင်နိုင်စွာ ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့တော့ ခက်လှ၏။

“မင်း ဖြည့်စရာတွေ ရှိသေးတာသိလို့ ငါ သတင်းလာပေးတာ”

တိုးဝေ၏ ပြုံးစစမျက်နှာကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်တစား ငေးကြည့်မိသည်။ ထိုမှ တိုးဝေက ထလာ၏။

“မင်း စိတ်ဝင်စားသွားပြီမဟုတ်လား”

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါကွ”

“ဖုန်းဆက်တုန်းကတော့ မကိုင်ပဲ”

“ခု လူချင်းတွေနေပြီလေကွာ”

သူ စိတ်မရှည်သလိုပြောတော့ တိုးဝေက ပြုံးသည့်မျက်နှာကို တည်လိုက်၏။

“မနေ့က လူအရိုးစုနဲ့ အိုးတစ်လုံး တွေ့လို့တဲ့”

“ဘာ”

သူ မျက်လုံးပြုံးသွားသည်။ တကယ်လည်း မယုံနိုင်။ အံ့အား သင့်မိ၏။ ရှေးဟောင်းသုတေသန သမားတစ်ယောက်အဖို့ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများတွေ့ရှိသည်ဟု ကြားရခြင်းမှာ ဝမ်းသာစရာဖြစ်သော်လည်း သည်လောက် အံ့သြမှင်တက်စရာတော့မဟုတ်တန်ရာ။ သို့တိုင် ယခုတော့ ဖြင့် သူ့အနေနဲ့ အမှန်အံ့သြရ၏။

သည်မနက် အရုဏ်ဦးက မက်ခဲ့သည့်အိပ်မက်သည် သူ့စိတ်ထဲ၊ အာရုံထဲတွင် အရိပ်ထင်ဆဲ ပူနွေးဆဲ ရှိနေချေသေးသည် မဟုတ်လား။ အိပ်မက်နှင့်တိုက်ဆိုင်လှစွာ၊ ထိုထက်မက တစ်ရက်တည်း တစ်ချိန်တည်း လိုလို။ အိပ်မက်နှင့် လက်တွေ့မှာ သည်လောက်ပဲ နီးကပ်ရသလား။

အံ့သြနေသည့် သူ့မျက်နှာကို တိုးဝေက နားမလည်သလို ကြည့် နေသည်။ သည်ကောင် ဘာဖြစ်ပါလိမ့်ဟု တွေးနေမှာ မူချပင်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တိုးဝေအမေးကို ချက်ချင်း သူမဖြေနိုင်။ လက်ကာပြလိုက်ရင်း ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ တိုးဝေ သူ့အမူအရာကို နားလည် လိမ့်မည်မဟုတ်။ သူ ဘယ်လိုပြောပြရပါ။

“ဒီလိုကွာ ငါ အိပ်မက် မက်တယ်...”

သူ့စကားကြောင့် တိုးဝေ အံ့သြတကြီး သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေ၏။ ထိုထက် ပိုအံ့သြရသည်က ခုမှပူပူနွေးနွေး အိပ်မက်ဖြစ်နေလို့ဟု ပြောလာ တော့ သူ အထူးတလည်မမှတ်ယူလို။ သူသည်ပင် မယုံနိုင်ဖြစ်ရသည် မဟုတ်လား။ ချက်ချင်းပင် အရိုးစုကို မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်လာသည်။ ထို့နောက် အရိုးစု၏ အကြည့်များ။ ပြီးတော့ အိုး။ မြေအိုးလား ဘာလား မသဲကွဲလိုက်။ တကယ်တမ်း အိုးကို စိတ်ဝင်စားလှသော်လည်း အရိုးစု၏ အကြည့်များကသာ သူ့ကိုချုပ်ကိုင်ထားသလို။ အမှန်ပြောရလျှင် ထို အရိုးစု၏အကြည့်ကို သူမရှောင်ဖယ်နိုင်။ ညှိနေသလိုလို။ ဝမ်းနည်းကြည့် လား၊ ဆွေးရီကြည့်လား ပုံမဖော်တတ်။ သေချာတာကတော့ ထိုအကြည့်

သည် အိပ်မက်ထဲက သာမန်အကြည့် မဟုတ်။

“အဲဒါကြောင့် မင်း အိပ်ရင်းအော်နေတာလား။”

အော်နေတာလားတဲ့၊ ဟုတ်လိမ့်မည်။ အသားအရေ၊ လူ့အရိပ် အယောင်၊ အငွေ့အသက် ဘာတစ်ခုမှမရှိတော့ဘဲ မြင်ရုံဖြင့် တရားပေါက် သွားနိုင်သည့်အရိုးစုကမ္မဋ္ဌာန်းက လူတစ်ယောက်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ရယ်ချင် သလိုလို၊ ငိုချင်သလိုလို ကြည့်နေသည်ကို ဘယ်သူကများ တည်ငြိမ်စွာ ပြန်လည် အကြည့်ချင်းဆုံနိုင်ပါ့မလဲ။ ထိုနေရာတွင် အသက်ပါမသွားသည်မှာ ကံကောင်းလှ၏။ သည်တော့ သူလည်း အိပ်မက်ထဲတွင် ဖြစ်စေကာမူ အရိုးစု၏ အကြည့်ကိုတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရဲလိမ့်မည်တော့ မဟုတ်။ သည်တော့ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကြီးစိုးသော အသံကြီးမှာ အိပ်မက် အပြင်သို့ လျှံထွက်ကျလာခဲ့လိမ့်မည်။

မဟုတ်သေး၊ အိပ်မက်ထဲတွင် သူ ရုတ်တရက် ခေါင်းကိုက်လာ သေးသည်ပဲ။ ဟုတ်သည်။ ခေါင်းကိုက်လွန်းသဖြင့် မခံမရပ်နိုင်စွာ အော်ခဲ့ သေး၏။ တိုးဝေကြားခဲ့သည့်အသံမှာ ခေါင်းကိုက်ခြင်းကြောင့် ထွက်ပေါ်လာ သည့် အသံပဲဖြစ်ရမည်။ ဒါဆို...အရိုးစုကို သူ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ကြည့်ခဲ့လေသလား။ မဖြစ်နိုင်။ အာ ဘာတွေလဲ...။ တွေးနေရင်း သူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့အပြုအမူကို တိုးဝေက ကြောင်ကြည့်နေရင်း မေးလာမှ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဟု ပေါ့ပါးစွာဖြေလိုက်သည်။ တကယ်က ရင်ထဲမှာ လေးလံနေ ဆဲ။ အိပ်မက်ပြီးသည့် မနက်မှာပဲ ချက်ချင်းကြီး ကြားရသည့် လက်တွေ့ အကြောင်း၊ အိပ်မက်ထဲက အရိုးစုသည် အိပ်မက်ကလေးသာမျှမဟုတ်။ အပြင်လောက၏ အိပ်မက်ဆန်သော တကယ့်အဖြစ်အပျက်။ သူ ရှုပ်ထွေး သွား၏။ အိပ်မက်ထဲကလိုပဲ လက်တွေ့ထဲက အရိုးစုက သူ့ကို ကြည့်လာခဲ့ လျှင်။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ ပျက်ခဲ့ပြီးတဲ့ အရာ မှန်သမျှဟာ သူ့အတွက်တော့ သူလေ့လာနေသည့် ပညာရပ်တစ်ခုသာ။

“သွားကြမယ်ကွာ”

တိုးဝေက စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့်ဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး သူ့နောက်က လိုက်လာ၏။ ထို့နောက် ခုတော့လည်း သွားချင်နေလိုက် တာဟု ရယ်သံနှော၍ ပြောသည်ကို ဂရုမမူသလိုပြုရင်း အမြန်လာဟုဆိုပြီး

အခန်းတံခါးကို ပိတ်ရသည်။ မီးမိန်းခလုတ်ကိုချဖို့၊ မေ့သွားသေးသဖြင့်
မိန်းခလုတ်ကို ပြန်ချရသေး၏။

* * *

ရောက်လိုဇောဖြင့် ကားကို အမြန်မောင်းလာခဲ့သည်မှာ တိုးဝေပင်
တားယူရလောက်အောင် သူ့မောင်းနှုန်းအရှိန်က မြန်လွန်းသည်။ မတတ်နိုင်။
ရောက်ချင်လှသည်ကိုး။ တွေ့ချင်သည်လေ။ အိပ်မက်နှင့် လက်တွေ့
ဘယ်လောက် ဆက်နွှယ်မှုများရှိနေသလဲ။

ကားပေါ်က နှစ်ယောက်သား ဆင်းကြပြီး လူအများဝိုင်းအုံနေသည့်
နေရာသို့ လှမ်းလာလိုက်ကြသည်။ သူ့ရင်မှာခုန်နေဆဲ။ သူ ရှေ့က မြန်မြန်
လျှောက်သွားတော့ တိုးဝေက ဘာမှမပြောဘဲ နောက်ကသာ ဖြည်းဖြည်း
လျှောက်လာ၏။ သတင်းထောက်တွေရော၊ စူးစမ်းသူတွေရော၊ သုတေသန
သမားတွေရော ဝိုင်းအုံနေကြသည်မို့၊ အရိုးစုဆိုသည်ကို သေသေချာချာ
မမြင်ရသေး။ သူ လူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။

တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ကိုယ့်မျက်လုံးပင် ကိုယ်မယုံ
ချင်။ အမှန်တကယ်ပင် သူ့အိပ်မက်ထဲက အရိုးစု။ နံဘေးက အိုးကို
သေသေချာချာကြည့်မိသည်။ စိတ်ဝင်တစား ရှိလှသော်လည်း အိပ်မက်ထဲက
လိုတော့ ထိုအိုးကို ချက်ချင်းသွားမကိုင်ရဲသေး။ အိပ်မက်သည် အခုထိ
အလျဉ်းမပြယ်နိုင်သေးမဟုတ်လား။ အနည်းငယ်တော့ ရွံ့သေး၏။ အရိုးစု၏
မျက်လုံးများကိုကြည့်မိသည်။ မျက်လုံးများကို သေချာစွာ မတွေ့နိုင်တော့
သော်လည်း ဟောင်းလောင်းပေါက်နေသည့် အရာကိုပင် စေ့ငုစွာ ကြည့်မိ
ပြန်သည်။ ဘာမှ ထူးခြားမလား။

“ဆရာ ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ”

အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဉာဏ်လင်း။ သူ စာသင်ပေး
နေသည့်တပည့်။ သုတေသနကို အလွန်စိတ်ပါဝင်စားသည့်ကလေး။
ဘယ်အချိန်ကတည်းကသိပြီး ရောက်နှင့်နေသလဲမသိ။

“ခုပဲ၊ မင်းရော”

“ကျွန်တော်လည်း ခုပဲ”

ဪ...ဟုဆိုကာ အရိုးစုအနီးသို့ ကပ်သွားလိုက်သည်။
လက်အိတ်ယူဦး ဆရာဟု ဉာဏ်လင်းက သတိပေးမှ စက္ကူပုံးထဲတွင်

ထုံးဆက်လက်ကျန်

ထည့်ထားသည့် လက်အိတ်များထဲက တစ်စုံကိုယူလိုက်ရသည်။ ဉာဏ်လင်း
ကို ကျေးဇူးပဲဟု တစ်ခွန်းပြောပြီး အရိုးစုဆီသို့ လှမ်းလိုက်၏။

အရိုးစု နံဘေးမှာ သူထိုင်လိုက်တော့မှ ဌာနက သူ့ဆရာကို
တွေ့သည်။ အရိုးစု သုတေသနဌာနက သူ့ဆရာဒေါက်တာဇော်သက်။
ထိုမှ ဆရာ့ကိုနှုတ်ဆက်ရသည်။

“ဆရာ”

“အေး မင်း နောက်ကျလှချေလား၊ မင်းသိမှာပဲဆိုပြီး ဖုန်းမဆက်
တော့တာ”

ဆရာက ထိုမျှလောက်ပြောပြီး အရိုးစုကို သေချာစွာ ပြန်ကြည့်
နေသည်။

“ဟုတ် ရတယ် ဆရာ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်သူတွေ့တာလဲ”

“ဒီအနားက ဒေသခံတစ်ဦးလို့ ပြောတာပဲကွ၊ သေချာမသိဘူး”

သူပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ မြေဝါဝါလွင်ပြင်
ကျယ်ကြီး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်တော့ မြစ်လိုလို ချောင်းလိုလို။ ထို့နောက်
တံတား သေးသေးလေးတစ်စင်း။ အိပ်မက်ထဲက ဝန်းကျင်တစ်ခုသည်
ချက်ချင်း သူ့အနားကိုရောက်လာသလို။ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချိန်သည်။
ဘာတွေပါ လိမ့်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သည်လိုတစ်ခါမှ ဖြစ်ဖူးသည်
မဟုတ်။ သည်တစ်ခါ ထူးဆန်းလှ၏။ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမည်လဲ။ စိတ်ဝင်စား
မိသလို ထိတ်လန့်သလိုလည်း ဖြစ်မိသည်။

“ဒါကို ဌာနကို ပြောင်းမှာလားဆရာ”

ဆရာက အရိုးစု၏ ဘယ်လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်မလို ဟန်ပြင်နေ
ရင်း သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ယူရမယ်၊ သင်္ဂြိုဟ်မြို့ပုံနဲ့မှ သုတေသနအဖွဲ့ကိုအပ်မယ်”

“ဒါဆို အိုးကိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုပေးပါဆရာ”

ဆရာ့စကားပင်မဆုံးသေး ပြောလိုက်သည့် သူ့စကားကြောင့်
ဆရာက ဟင် ဟု နားမလည်သလို ဆိုသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော့် သုတေသနအတွက် ဖြည့်စွက်စရာ
လေး ရှိလို့၊ ဒီအိုးကိုတွေ့တာအတော်ပဲ၊ ပြီးတာနဲ့ချက်ချင်း ဌာနကို ပြန်
အပ်ပါ့မယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“မကြာဘူးဆရာ၊ စာတမ်းကသုံးလပြီးရင် ဖတ်ရပြီ” အလွန်ဆုံး ကြာရင် နှစ်ပတ်ပေါ့”

ဆရာက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒါဆို ဌာနကို သယ်ပြီးမှလာခဲ့၊ ဒီမှာ ချက်ချင်းကြီး မင်းကို အိုးပေးလိုက်လို့ အဆင်မပြေဘူး”

ဆရာ့ကို ကျေးဇူးတင်စွာ တစ်ချက်ကြည့်၏။ ခဏကြာတော့ တိုးဝေလည်း သူ့အနားကိုရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ဘယ်လိုလဲဟူသော တိုးဝေအကြည့်ကို ခဏဟုလက်ကာပြရင်း အရိုးစုနှင့်အိုးကို ဆက်ကြည့်ရ၏။ အရိုးစုမှာ ပက်လက်အနေအထားဆိုသော်ငြား ဘယ်ဘက်လက်မှာ အနည်းငယ်ကွေးနေ၏။ ထိုကွေးနေသည့်ဘက်ဘက်လက်အတွင်းမှာ အိုးကရှိသည်။ အိုးကိုပွေ့ပိုက်ထားသည့်သဘော။ မြေကြီးအနက်မှာ တစ်ပေမျှ မရှိတတ်သဖြင့် တူးဖော်မှုကြောင့် တွေ့သည်မျိုးတော့ မဟုတ်တန်ရာ။ မတော်တဆတွေ့ရှိသဖြင့် လက်နက်တစ်ခုခုဖြင့် တူးဆွထားသယောင် မြေကြီးစများမှာ ဖွာကျနေ၏။ အရိုးစု ၏ ခေါင်းပိုင်းမှာတော့ ပြည့်စုံမှုမရှိတော့။ ခေါင်းထဲတွင် မြေကြီးများသာ ပြည့်နှက်နေသည်။

ဆရာက မင်း ဘယ်လိုထင်လဲဟု မေးတော့ သူချက်ချင်းမဖြေနိုင်။ မဖြေနိုင်ရခြင်းမှာလည်း သူ့အာရုံတွေ ထွေပြားနေ၍ဖြစ်၏။

“အနေအထားအရ ခန့်မှန်းရရင်တော့ သိပ်မကြာသေးဘူး ထင်တာပဲဆရာ”

“မကြာသေးဘူးဆိုတာ...”

ဆရာက သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးမေး၏။

“အရိုးစုကိုတော့ ကျွန်တော်မပြောတော့ဘူး၊ ဒါက ဆရာတို့ ကိုင်တွယ်ပါ၊ အိုးက ငါးဆယ်နီးလောက်ပဲရှိဦးမယ်”

ဆရာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက် သူ့မေးကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေ၏။

“အိုခေ ဒါလည်း မတိကျပါဘူး၊ စစ်ဆေးကြတာပေါ့၊ မနက်ဖြန် မင်း ဌာနကိုလာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

အရိုးစုရှိရာ ဘေးတစ်ဝိုက်ကို တာဝန်ရှိသူများက မြေဆွခက်ရင်းများဖြင့် အသာဖော်နေကြ၏။ သူကတော့ အိုးကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်နေဆဲ။

မြေပြင်အနေအထားအရ ရှေးမကျနိုင်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်ရသော်လည်း အိုးအသွင် ဒီဇိုင်းမှာ များစွာရှေးကျနေသည့် ဒီဇိုင်းများဖြစ်သည်။ အိုးသားကို ကိုင်ကြည့်ရလျှင်တော့ ကောင်းမှာပဲဟုတွေးပြီး အိုးကိုထိရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အိုးရှိရာဘက်က အရိုးစု၏ လက်မှာ ကွေးသွားသလို သူမြင်လိုက်ရ၏။ အိပ်မက်ထဲကလို သိသိသာသာ အိုးကို ပိုက်ထွေးလိုက်ပုံမျိုး မဟုတ်သော်လည်း အရိုးစု၏ လက်ချောင်းများ ကွေးသလို လှုပ်ရှားသွားသည်ကတော့ သေချာ၏။ ထိုအရာကို ဆရာလည်း မြင်လိုက်ပုံရပြီး ဆရာက ပြူးနေသည့်မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို လှည့်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးအမူအရာက ဘာဖြစ်တာလဲဆိုသည့်သဘော။ သူလည်းမသိ။ အံ့ဩစရာများကတော့ သည်တစ်မနက်လုံး ဆက်တိုက်ကြုံနေရသည်ကအမှန်။

ဆရာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တော့ သူလည်းထ၏။ ပြီးမှ တိုးဝေက အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“သယ်မှာလား”

တိုးဝေအမေးကို သူ ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်၏။

“ပုံမှန်ဆို အရိုးစုတွေက တွေ့တဲ့နေရာမှာပဲ လေဟာပြင်ပြကွက် အဖြစ်ထားကြတာ မဟုတ်ဘူးလား”

တိုးဝေက သတင်းသမားပီပီမေးတော့ သူလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ တွေ့လေ့ရှိတဲ့နေရာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ရှေးဟောင်းနေရာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတစ်ခုတွေ့ပေမဲ့ စစ်ဆေးကြည့်ရဦးမယ်၊ ရှေးဟောင်းအထောက်အထား တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးတဲ့နေရာမှာ အရိုးစုရှိတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားစရာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဌာနကိုယူရမယ်။”

“ဪ အဲဒီလိုကိုး”

“အင်း၊ လာ သွားကြရအောင်”

သူက ပြောလည်းပြော လက်အိတ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး သူ့ဘေးမှာ ရှိနေသည့် ဉာဏ်လင်းကိုပေးလိုက်သည်။ ဉာဏ်လင်းတို့လို ကျောင်းသားတွေက သည်လိုပစ္စည်းတစ်ခုခုတွေ့ပြီ၊ ဒါမှမဟုတ် တူးဖော်မှုတစ်ခုခု လုပ်ပြီဆို အတွေ့အကြုံနဲ့ ပညာယူရင်း စေတနာဝန်ထမ်းလာလုပ်နေကြသည့်

ကလေးများဖြစ်ကြသည်။ ယခုလို အရိုးစုနဲ့ အိုးတစ်လုံးတွေသည်ဆိုတော့ ပညာရှာနေသည့်ကလေးတွေအဖို့ တန်ဖိုးဖြတ်နိုင်စရာမရှိ။ သူလည်း သည်လို တက်လှမ်းလာခဲ့ရသည်ပဲ။

* * *

လက်နဲ့ထိကြည့်မလို လုပ်ပြီးမှ ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည့် အရိုးစု၏ လက်ချောင်းများကြောင့် သူ မကိုင်လိုက်ရ။ တွေးရင်းမယုံနိုင်။ ဘယ်လိုဆက်စပ်မှုများလဲ သူ အလွန်သိချင်နေသည်။ ထို့နောက် အိပ်မက်ထဲကအကြည့်တွေ။ သူ မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးထောင့်တစ်ဝိုက်ကို လက်ဖြင့်ပွတ်လိုက်သည်။ ခေါင်းရှုပ်စရာ ကောင်းလှသော်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာက ကောင်းနေပြန်၏။

အရိုးစုနှင့်အိုးကို ရိုက်ယူလာသည့် ဖုန်းထဲက ဓာတ်ပုံများကို သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။ စဉ်းစားလို့မရ။ ဖုန်းကို ညာလက်ပေါ်တွင် တင်ပြီး ဘက်လက်က သူ့နှုတ်ခမ်းများကို ပွတ်သပ်လျက် ဓာတ်ပုံကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်၏။ နှစ်ငါးဆယ်ထက် မကျော်နိုင်ဟု ဆိုသော်လည်း အိုးဒီဇိုင်းမှာ ရှေးကျလှ၏။

ဘာဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန် ဌာနကို သွားရင်တော့ တစ်ခုခုသိရမှာမလွဲ။

“အောင်နိုင်သူ မင်းရှိနေလား၊ ဝင်လာမယ်နော်”

ဓာတ်ပုံများကို စိတ်ဝင်စားနေခိုက် အခန်းအပြင်ဘက်က တိုးဝေ အသံပေါ်လာ၏။ သူ ဝင်ခဲ့လေဟု အသံပြုလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်နေလျှင် တံခါးကိုမလိုအပ်ဘဲ လောခုံမချ။ အိပ်ခန်းထဲမှာဆိုလျှင်တော့ လောခုံချထားတတ်၏။

“စာဖတ်နေတာလား”

တိုးဝေက သူ့ကိုကြည့်ပြီးမေး၏။ ပြီးမှ ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မဖတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်း ကော်ဖီသောက်မလား”

“အင်း လုပ်လိုက်”

“ခဏ” ဟုဆိုပြီး ကော်ဖီဖျော်ရန် ထလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် မင်းသွားမှာလား”

ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသည့်တိုးဝေ၏ မေးသံကို သူက လည်ပြန်

ကြည့်ပြီး နားမလည်သလို မေးဆတ်ပြသည်။ ခဏနေမှ တိုးဝေအမေးကို သဘောပေါက်ပြီး ဪ...ဟု တစ်ခွန်းဆိုရ၏။ ချက်ချင်းမတုံ့ပြန်နိုင်သေးဘဲ ကော်ဖီမှုန့်ထည့်ထားသည့်ခွက်ထဲသို့ ရေခွေးငဲ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဇွန်းဖြင့် တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှမွှေလိုက်၏။ ကော်ဖီခွက်နှစ်ခွက်စလုံးကို သုံးမိနစ်လောက် အဖုံးဖုံးထားလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ တိုးဝေက မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဟန်ဖြင့် ဝင်လာ၏။

“မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးပြီ၊ ရော့ ယူလိုရပြီ”

သူပေးသည့် ကော်ဖီခွက်ကို တိုးဝေက အသာလှမ်းယူပြီး အဖုံးကို လှုပ်ကာ အနံ့ခံကြည့်၏။

“အား...”

“ဘယ်လိုလဲ”

သူ့အမေးကို တိုးဝေက မွေးလိုက်တာဟု ပြုံးပြီးဖြေ၏။ ကော်ဖီခွက်နှစ်ခွက်ကို ကိုင်ကာ ဧည့်ခန်းကို လျှောက်လာပြီး ထိုင်တော့ တိုးဝေက သူ့ကို ကြည့်နေသဖြင့် သူ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုမှ တိုးဝေက သူ့ကို ပြုံးပြ၏။

“မနက်ဖြန် သွားမှာလား”

ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်ရင်း မေးလိုက်သည့် တိုးဝေ၏ အမေးကို သူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ထဲ တစ်မျိုးပဲ”

သူ ပြန်ပြောလိုက်တော့ တိုးဝေက သူ့ကိုကြည့်၏။ ကော်ဖီကို လက်ကမချဘဲ ကိုင်ထားဆဲ။ တစ်ခွက်မျှသောက်လိုက်၊ ပြန်ကြည့်လိုက် လုပ်နေပုံမှာ ကော်ဖီကို တစ်ခွက်မျှ အရသာခံနေပုံမျိုး။ တိုးဝေနဲ့ သူတွေ့စက တိုးဝေကော်ဖီသိပ်မကြိုက်တတ်။ သို့သော် ကော်ဖီမပါလျှင် စာဖတ်လို့ မရသည့် သူ့အကျင့်ကြောင့် တိုးဝေလည်း ကော်ဖီစွဲလာရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကော်ဖီမှုန့် သီးသန့်ကို သံပရာသီးလေးညှစ်ပြီး သောက်ရသည်ကိုပင် တိုးဝေကြိုက်တတ်ခဲ့ပြီ။ သူ တိုးဝေကို ကြည့်ပြီးပြုံးမိ၏။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

သူ၏ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးအဖြေကို တိုးဝေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်

ညိတ်သည်။ ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး သက်ပြင်းချ၏။

“ခုန မင်းပြောတာ၊ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးပဲဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ”

သူက ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

“မပြောတတ်ဘူး၊ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ”

“အိပ်မက်ကြောင့်လား”

“အင်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“မင်း သုတေသနကြောင့် စိတ်စွဲနေတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

တိုးဝေစကားကို လက်မခံသလို သူလက်ကာပြလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ သုတေသနလုပ်လာတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက် မဖြစ်ဖူးတဲ့ကိစ္စပဲ၊ စာတမ်းကိုစိတ်ပူနေလို့ ဖြစ်ရတယ်ဆိုရင်တောင် ဒီလောက် တိုက်ဆိုင်ဖို့ မလိုဘူးမဟုတ်လား၊ အရိုးစု၊ အိုး၊ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်”

တိုးဝေက သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။

“အဲဒီနေရာဘက်မှာ အိမ်ရာအသစ်တွေက ဟိုးအရင်ကတည်းက ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကြားတာပဲ၊ အသစ်ချထားတာဖြစ်မယ်”

တိုးဝေစကားကြောင့် သူ တစ်ချက်တွေသွား၏။

“ဘယ်လိုသိလဲ”

“သတင်းက ငါ့အတွက် သားကောင်ပဲ၊ ဟိုး အရင်က အဲဒီနေရာ မှာ အလုပ်ရုံတစ်ခု ရှိခဲ့တယ်လို့သိရတယ်”

“အလုပ်ရုံ”

တိုးဝေစကားကို သူ သံယောင်လိုက်ကြည့်တော့ တိုးဝေက အင်း ဟု တုံ့ပြန်၏။ ကော်ဖီခွက်ကို ပြန်ကိုင်ပြီး တစ်ချက်ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဘာအလုပ်ရုံလဲ သိလား၊ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ငါးဆယ်လောက်တော့ရှိမယ်ထင်တယ်၊ ဘာအလုပ်ရုံလဲဆိုတာ တော့မသိဘူး၊ အာ မဟုတ်ဘူး၊ မသိတာ မဟုတ်ဘူး၊ မသိရသေးတာ၊ စုံစမ်းရင် ရသားပဲ”

“ဒါဆို စုံစမ်းပေးကွာ”

တိုးဝေက ကော်ဖီခွက်ကိုပြန်မချဘဲ စားပွဲပေါ်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်၏။ ထို့နောက် သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ စာအုပ်ကို ပြန်ကြည့် သည်။

“မင်း ဘာသာရပ်က အိုးပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“အိုးတစ်ခုတည်း ဆိုရင်တောင် အဲဒီအိုး တွေ့ရှိရတဲ့ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထား၊ ရာသီဥတုကအစ အရေးပါတယ်၊ ဒါ ရှေးဟောင်းသူတေသန ရဲ့ အခြေခံအကျဆုံးတွေထဲကတစ်ချက်ပဲ”

“သိပြီ”

သူ ထိုင်ရာက ထလိုက်ပြီး ကော်ဖီခွက်ကို သွားထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်က အိုးခြမ်းကွဲအပိုင်းအစများကို အသာကိုင်ကြည့်သည်။ စိတ်သည် လွင့်နေသလိုမျိုး။ သည်အိုးခြမ်းကွဲတွေက သူ နေ့စဉ် ကိုင်တွယ် ထိတွေ့နေကျအရာတွေ။ သည်နေ့မှ ဘာဖြစ်တာလဲ။ သူ မျက်လုံးခဏမှိတ် လိုက်၏။ အရိုးစုက ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ပေါ်လာ၏။ ချက်ချင်း မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ရသည်။

“မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ”

တိုးဝေ လှမ်းမေးသည်ကို ချက်ချင်းမဖြေဘဲ ဆိုဖာရှိရာသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။

“ဆယ့်တစ်နာရီလောက် သွားမယ်”

“ကောင်းပြီ မနက်ဖြန် တွေ့မယ်”

တိုးဝေထွက်သွားတော့ သူ ဂူငူကြီးရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဘာဆက် လုပ်ရမည်ကို မသိတော့သည့်ခံစားမှုမျိုး။ တစ်စုံတစ်ခုက ညှို့ထားသလို ခံစားမှုမျိုး။ ခေါင်းကိုက်သလို ဖြစ်လာပြန်၏။ ခေါင်းမူးတာလား၊ ခေါင်း ကိုက်တာလား သူ မဝေခွဲနိုင်။

ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးထောင့်ကို လက်ဖြင့် အသာပွတ်၏။ ပြီးမှ လေကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းလိုက်သည်။

* * *

ရှေးဟောင်းသူတေသနဆိုင်ရာအထောက်အထားများထားသို့ ရာဗဟိုဌာန

အပြာရောင် ဖောင်းကြွစာလုံးပြားကြီးဖြင့် ရေးထားသည့် ဆိုင်း ဘုတ်ကို အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ဆိုင်းဘုတ်ပြားပေါ်မှာတော့ ကျောက်လက်နက်များ၊ အိုးခြမ်းကွဲများနှင့် အရိုးစုပုံများကို နောက်ခံအရိပ် အဖြစ်ဆွဲထား၏။ သည်ဌာနနဲ့ ဝေးကွာခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ် ပြည့်တော့မည်။ သို့သော်လည်း သူတေသနကို ခင်တွယ်နေသမျှ သည်ဌာနနဲ့တော့ မကင်း

လွတ်နိုင်။ အမြဲလိုလိုလာရ၏။ သူ့ဆရာဒေါက်တာဇော်သက်ကိုလည်း အမြဲတစေ အကူအညီတောင်းရသည်။

“မဝင်ဘူးလား”

ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ချက်ချင်းမဝင်သေးဘဲ အတန်ကြာ ရပ်နေသည့် သူ့ကို တိုးဝေက မေးသည်။ သူ တိုးဝေကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တိုးဝေမျက်နှာပေါ်က မေးခွန်းများကိုမြင်ရ၏။ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတာမျိုး။ တိုးဝေမျက်နှာပေါ်က စိတ်မရှင်းဟန်များကို သူအမြဲတစေ တွေ့မြင်နေကျ မဟုတ်လား။

“အင်း ဝင်ကြရအောင်”

တိုးဝေကို တစ်ချက်ကြည့်လျက် သူဆိုသည်။ တိုးဝေက ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ရှေ့ကလှမ်း၏။ သူ နောက်က အေးဆေးစွာ လိုက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာ မတွေ့တာကြာပြီ”

ကျောက်လက်နက်များဌာနရှေ့က ဖြတ်တော့ သူ ကျမ်းကြီးကြပ်ပေးခဲ့ရသည့် မဟာဝိဇ္ဇာတန်းက နှင်းနုကိုတွေ့ရ၏။

“အင်း ဒီမှာ အလုပ်ဝင်နေတာလား”

ခဏမျှရပ်ပြီး နှုတ်ဆက်တော့ နှင်းနုက ခေါင်းခါပြသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကိစ္စရှိလို့ ရောက်နေတာပါ”

“ဪ...အင်း”

ထိုမျှလောက်ပြောပြီး တိုးဝေနဲ့သူ အပေါ်ထပ်သို့ ဆက်တက်လာခဲ့ကြသည်။ အရိုးစုများဌာန ရှေ့ကိုရောက်တော့ ဆရာဇော်သက်နှင့် တွေ့၏။

“အင်း မင်းလာပြီလား”

ဆရာဇော်သက်က ပြောလည်းပြော တိုးဝေကိုလည်း ကြည့်လိုက်သေး၏။

“သူက တိုးဝေပါဆရာ၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းပါပဲ”

ဆရာဇော်သက်က ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းသာညိတ်၏။ ထို့နောက် သူ့လက်မောင်းရင်းကို အသာကိုင်ဆွဲပြီး အခန်းထောင့် တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူ ရုတ်တရက် နားမလည်၊ ဆရာ ဘာလုပ်တာပါလိမ့်။

“မင်း တစ်ယောက်တည်း လာမယ်ထင်နေတာ၊ သတင်းထောက်လား”

သူ တိုးတောက်သို့ မသိမသာလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ဆရာဇော်သက်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ငါတို့ ဘာမှ မသိရသေးဘူး၊ ခုမှ စစ်ဆေးဆဲ၊ အပြင်လူ မဝင်တာ ပိုကောင်းတယ်”

ဆရာဇော်သက် စကားကိုနားထောင်ပြီး မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“မင်း အရင် သွားနှင့်လိုက်”

ဆရာဇော်သက်က ထိုမျှလောက်ပြောပြီး တိုးဝေကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ထွက်သွား၏။ သူနှင့် တိုးဝေသာ အိုးခြမ်းကွဲများဌာနကို ဆက်လာလိုက်သည်။ တိုးဝေကို ဘယ်လိုပြောရပါ။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရင် တိုးဝေနားလည်မှာပါ။

“တိုးဝေ...”

“သတင်း မယူပါဘူးကွာ၊ ငါအခြေအနေကို နားလည်တယ်၊ ဝင်သွားလိုက်”

သူ ဘာမှ မပြောရသေးခင် တိုးဝေစကားကြောင့် တိုးဝေမျက်နှာကို အတန်ကြာ ငေးကြည့်မိသည်။ ပြီးမှ ကျေးဇူးပဲဟု တစ်ခွန်းဆိုကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ တိုးဝေကတော့ အဆောက်အအုံခေါင်မိုးထပ်သို့ တက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

သူ ဝင်သွားတော့ အိုးခြမ်းကွဲများကို ခေတ်ခွဲခြားထားပြီး ပြကွက်ကိုယ်စီဖြင့် ပြသထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် ဒီဇိုင်းပါသော အိုးခြမ်းကွဲများကသီးသန့်။ အနေအထားမပျက် ရှိနေသေးသည့် အိုးများကိုတော့ အလင်းပေးစနစ်ဖြင့် သေသပ်စွာ ပြသထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူရှိစဉ် တုန်းကထက် ပိုတိုးတက်သွားသည့် ဌာနအတွက် ဝမ်းသာရသည်။ အိုးခြမ်းကွဲများနှင့် အိုးများကို သူ သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးမှ သုတေသနလုပ်နေဆဲ အိုးများဆီသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

အိုးများနှင့် အိုးခြမ်းကွဲများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျော်လာပြီး နောက်ဆုံးအိုးဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်။ အိုးမှာ မကြီးလွန်း မသေးလွန်းလှ။ လည်ပင်းမှာ မတိုမရှည်သင်္ချိုင်းအိုးဟု ခေါ်ရမလား။ အနေအထားမပျက် လှလှလေးရှိနေသည်ကိုက သူ့မှာကျေးဇူးတင်မဆုံး။ အိုးပေါ်က ဒီဇိုင်းကြောင့် သာ၍ မျက်လုံးပြူးရသည်။

“သီရိဝစ္ဆ”

သိသိသာသာ ပေါ်လွင်အောင် ဆွဲထားသည့် ကျက်သရေဆောင် သီရိဝစ္ဆပုံ။ သူ့လက်သည် အိုးရှိရာသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ လှမ်းလိုက်၏။ အိုးနှုတ်ခမ်းကို ထိမလို လုပ်ပြီးမှ မထိသေးဘဲ အိုးမျက်နှာပြင်ပေါ်က သီရိဝစ္ဆပုံဆီသို့ လှမ်းလိုက်သည်။ သီရိဝစ္ဆတံဆိပ်မှာ သူ့အနေနှင့် စိမ်းလှ သည်လည်းမဟုတ်ပါဘဲ ဘာကြောင့် ရင်က ပေါက်ကွဲမတတ် ခုန်နေရ သလဲ။

အိပ်မက်ထဲက အရိုးစု၏ မျက်နှာသည် အိုးပေါ်မှာ ပေါ်လာသလို။ အိုးကိုထိမလိုလုပ်ပြီးမှ လက်ကိုခဏမျှရပ်လိုက်၏။ အသက်ရှူ မြန်နေသည်ကို ခံစားသိဖြင့်သိနေရသည်။ မောပန်းလာသလို။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ် ချင်။ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး အသက်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ ရှူသွင်းရပြန်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ”

နောက်ပါးဆီက အသံကြောင့် ဆရာဇော်သက်ဟု သိ၏။ သူ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပြီး သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေသည့် ဆရာထံ မျက်နှာလှည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆရာက သူ့ကို ကြည့်ပြီး စိုးရိမ်သလို မေး၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေသလို ခံစားနေရသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ခု ယူသွားမလား”

ဆရာက သူ့ကိုတစ်လှည့် အိုးကိုတစ်လှည့် ကြည့်ပြီးမေး၏။ သူ သိချင်တာရှိသေး၏။

“အိုးထဲက ဘာတွေ့သေးလဲ ဆရာ”

ဆရာက အိုးနှုတ်ခမ်းဝထဲသို့ အသာကြည့်လိုက်ရင်း

“အရိုးတွေ့တယ်” ဟု ဆို၏။

အိုးကိုကြည့်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းများသည် ဆရာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိ၏။ ထို့နောက် အရိုးဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။ အရိုးတုလား။

“အဲဒီ အရိုးတွေ့ရော”

အရိုးစုဌာနကယူသွားပြီဟု ဆရာဖြေသည်။ သူ ဘာပြောရမည်မှန်း မသိ။

“မင်း တစ်ခါမှ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာကို စိတ်မဝင်စားဖူးဘူး မဟုတ်လား”

ဆရာက အိုးခြမ်းကွဲများ ပြသထားသည်များကို လိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ကိုမေး၏။ သူ့ပညာသင် သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဆရာ့ဆီက ပညာတွေရခဲ့သည်ပဲ။ သူနဲ့ ဆရာမှာ သားအဖမခြား နေခဲ့ကြသူတွေ။ သူ့ဝါသနာကို ဆရာသိသကဲ့သို့ သူ့စိတ်ကို စစ်ကြောနိုင်သူမှာ ဆရာအပြင်မရှိ။ သည်နယ်ပယ်ထဲသို့ အိုးခြမ်းကွဲများကိုသာကြည့်ပြီး သူ ဝင်လာခဲ့၏။

သုတေသနခရီး ထွက်ရလျှင်တောင် အိုးခြမ်းကွဲမှ ရှာဖွေတတ်သူ။ သူ ဆရာကို ကြည့်လိုက်၏။ ဆရာက သူ့ကို ပြန်မကြည့်။ အိုးတစ်လုံးကို သေချာစွာ စိုက်ကြည့်နေရင်း တစ်ချက်ပြုံးသည်။

“ယူမယ်ဆို ဌာနမှူးဆီ သွားတွေ့ဦး”

ဘာမှ မပြောဘဲ ငေးငိုင်းစွာ ရပ်နေသည်။ သူ့ပန်းကို ဆရာက တစ်ချက်ပုတ်ပြီးထွက်သွား၏။ ဆရာထွက်သွားပြီးမှ အိုးပေါ်က သီရိဝဏ္ဏကို သူ အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေခဲ့သေးသည်။

* * *

၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်

သူ အရိုးစုဌာနဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိုးထဲက တွေ့ရှိရသည့် အရိုးအပိုင်းအစတွေကို ကြည့်လို၍ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဌာနမှာ အစည်းအဝေးလုပ်နေကြသည်တဲ့။ စောင့်နိုင်ရင် စောင့်ပါဟု လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက ပြောသော်လည်း သူ မစောင့်နိုင်သဖြင့် ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။ စိတ်ကတော့ အရိုးစုထဲတွင် ကျန်ရစ်ဆဲ။

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ခေါင်းကိုငုံ့လျက် သူ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမပေါ်သို့ရောက်မှ ဌာနအဆောက်အအုံကို ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူ ယူလာခဲ့သည့်အိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုပ်သင့်သလောက်လုပ်ပြီးပြီ ဖြစ်သဖြင့် အိုးထဲက အရိုးတွေကိုတော့ သူမြင်ရမှဖြစ်မည်။ သို့မှသာ သုတေသနကပြည့်စုံမည်ပဲ။ အိုးထဲက အရိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာဇော်သက်ထံက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိရသေးသည်ကို စိတ်တိုင်းမကျချင်။ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါလိုက်၏။

“အား...”

ရုတ်တရက် ခေါင်းက နာလာပြန်သည်။ လက်ဖြင့် ခေါင်းကို ဖိထားသော်လည်းမရ။ လျှောက်နေသည့် ခြေလှမ်းများ ယိုင်နဲ့လာကြပြီ။ အနီးရှိလမ်းမီးတိုင်ကို အားပြု၍ ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ ခေါင်းသည် နာရုံမျှမက မိုက်ခနဲတစ်ချက်ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ တစ်ခါမှ သည်လိုမဖြစ်ဖူးဘူး။ အိပ်မက်ထဲ ကလို နာတာမျိုးလား။ အိပ်မက်...။ သူ မျက်လုံးကို အသာမှိတ်ပြီး အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းရှူသွင်းလိုက်သည်။ လေသည် နှာသီးဝနားတွင် ရပ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသလို။ အသက်ကို အားကုန်လိုက်ရှူနေရသည်။ ပင်ပန်းလှသည်ပဲ။ တိုးဝေကို ဖုန်းဆက်ရန် ဖုန်းကိုရှာကြည့်၏။ လက်ကိုပင် မလှုပ်ချင်တော့။ လမ်းမီးတိုင်ကို မှီပြီး စိတ်ကို ဖျော်ချလိုက်သည်။ ခဏမျှ နေသာထိုင်သာ ရှိသလိုလို။

လုံးဝ မထနိုင်တော့တာတော့ မဟုတ်ဘူးပဲ။ မျက်လုံးထဲမှာ မြင်နေ ရသည့်လှုပ်ရှားမှုများကို ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဖိနပ်သံတွေ၊ ခြေသံတွေ၊ ကားသံ၊ ပြီးတော့ လူသံ။ အသံတွေကို ကြားနိုင်သေးသည်ပဲ။ လိုင်းကား တစ်စီးသည် သူ့ရှေ့မှာ ကျီခနဲ မြည်အောင် ထိုးရပ်လိုက်၏။

ထိုကားပေါ် သူ တက်လိုက်သွားသည်လား၊ သည်အတိုင်း မေ့မျောလုမတတ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်လား...။

* * *

“အဖေ”

အရက်စိမ်းစိမ်းများကြားထဲက အားယူတိုးထွက်နေကြသည့် စွယ်တော်ပြာတွေကို မော့ကြည့် နေလိုက်သည်။ တလဲ့လဲ့ဖြာကျနေသည့် နေရောင်ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အသာအယာ ဖမ်းယူသည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်တော့ အဖေအပြုံးသည် တောက်တောက်ပပ ပေါ်လို့လာ၏။

အိမ်မွန်ပြုံးလိုက်သည်။ ကျေနပ်ရသည့် အပြုံးတော့မဟုတ်။ အဖေ့ကို တမ်းတရသည့်အပြုံးမျိုး။

“အဖေမရှိရင် သမီး ရှင်သန်နိုင်ပါ့မလား”

စွယ်တော်ပင် အောက်မှာပဲ အဖေပခုံးကိုမှီပြီး ပြောခဲ့သည့်စကား။ သည်တော့ အဖေကပြုံးသည်။

“ဘဝဆိုတာ အမှီအခိုကင်းကင်းနဲ့ ရှင်သန်နိုင်ရတယ်၊ ဒါမှ သန်မာမှာပေါ့”

ရပ်နေရာက ထိုင်ချလိုက်သည်။ စွယ်တော်ပင်ခြေရင်းတွင်ရှိသည့် အဖေ့ကို ဘာစကားမှ မပြောနိုင်သေး။ သည်နေ့ကို ရောက်တိုင်း အဖေ့ကို တမ်းတမ်းတတ ပိုဖြစ်ရ၏။ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လိုက်ပြီးမှ အဖေ့ကို အားယူပြီးပြလိုက်သည်။

“နှစ်နှစ်ရှိပြီနော် အဖေ၊ ဒီမှာနေရတာ အဆင်ပြေတယ်မလား၊ အဖေက ဒီမှာရှိနေတော့ အိမ်မွန် အထီးမကျန်တော့ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ပါးပြင်ပေါ်သို့ နှေးကွေးစွာ စီးကျလာသည့် မျက်ရည်စတို့ကို လက်ဖြင့် အသာတို့သုတ်လိုက်ရသည်။

“အဖေသိလား၊ အဖေ ထွက်သွားပြီးမှ အိုးတွေက ပိုရောင်းကောင်းလာတယ်၊ အဖေ့လက်ရာလောက် မကောင်းပေမဲ့ အိမ်မွန်လက်ရာဟာ အဖေ့လက်ရာနီးနီးရယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ အဖေ..”

ပြောလက်စ စကားတို့ကိုရပ်ကာ အဖေ့ကို ငေးကြည့်မိပြန်သည်။

“အဖေ့သမီးက အဖေ့ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်ပေးမှာမို့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေနော်”

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ရုတ်တရက် အသံကြောင့် အိမ်မွန်လန့်သွားရသည်။ ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်ပြီး အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ရှင် နိုးလာပြီလား”

အိမ်မွန်မေးတော့ သူက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ စွယ်တော်ပင်အောက်က အုတ်ဂူသေးသေး ဖြူဖြူလေးကိုသာ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်ကြည့်နေသဖြင့် အိမ်မွန်မှာ စွယ်တော်ပင်အောက်သို့ တစ်လှည့် သူ့ဘက်သို့တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သူ့ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာလိုက်သည်။

သူ့ကို ကြည့်ရတာ လန့်နေပုံမျိုး၊ ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာလား။

“မင်း ဘယ်သူလဲလို့”

ထိတ်လန့်မှု အရှိန်မပြယ်သေးသည့် သူ့မျက်ဝန်းများကို အိမ်မွန် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ချက်မျှပြီး၏။

“ရှင်ကို မေးရမှာ ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်...”

“အင်း၊ ရှင်လေ”

သူ စဉ်းစားမရ။ အရိုးစုဌာနကို သွားခဲ့သေးသည်ပဲ။ ပြီးတော့ ကားမှတ်တိုင်နားမှာ သူ့ခေါင်းက အဆမတန် နာလာခဲ့တာ။ ဒါကြောင့်ပဲ သူ မေ့လျော့မတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။ ဒါဆို ဒီကို ဘယ်လို ရောက်နေပါလိမ့်။ သူ့ရှေ့က မိန်းကလေးကရော ဘယ်သူလဲ။ ပြီးတော့ စွယ်တော်ပင်အောက်က အုတ်ဂူလေးကရော။

“ကျွန်တော်...၊ ကျွန်တော်က”

သူ့ရှေ့က မိန်းကလေးကို ရှင်းလင်းသည့်အဖြေတစ်ခု ပေးချင် သော်လည်း သူ တကယ်သတိမရ။ ခုတစ်လော သူ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။ သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ခြံလုံးလိုလို စိမ်းစိုနေ၏။ အထူးခြားဆုံးကတော့ စွယ်တော် ပင်တွေ။ အဖြူ၊ အပြာစုံလှ၏။ ဟိုဘက်မှာတော့ အလုပ်ရုံလား မသဲကွဲသည့် အဆောင်ငယ်တစ်ခု။ စံပယ်ရုံတွေကိုလည်း တွေ့ရသဖြင့် စံပယ်ပျိုးသည့် မိန်းကလေးလားဟု တွေးမိသည်။

“ရှင် မမှတ်မိဘူးလား”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အာ မဟုတ်သေး။ မမှတ်မိဘူးဆိုလျှင် အတိတ်မေ့ရာ ရောက်သွား မှာပေါ့။ သူ မမှတ်မိခြင်းက သည်နေရာကို ဘယ်လိုရောက်လာသလဲဆို တာပဲဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူတော့ သိသေးသည်လေ။

ထို့ကြောင့် သူ အသည်းအသန် ခေါင်းပြန်ခါလိုက်တော့ သူ ရှေ့က မိန်းကလေးက သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲ။

“မဟုတ်ဘူး၊ မမှတ်မိဘူးဆိုတာ ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ ဆိုတာပဲ”

“ဒါဆို ရှင့်နာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်သလဲ”

သူ တစ်ချက်မျှတွေသွားသည်။ သည်မိန်းကလေးကို ဘာကြောင့် သူ့နာမည်တွေ၊ အလုပ်တွေ ပြောပြရမှာပါလိမ့်။ မဖြစ်သေး မပြောလျှင် အထင်လွဲသွားနိုင်တာမျိုးလည်း ရှိနိုင်တာပဲ။

“အောင်နိုင်သူ၊ ရှေးဟောင်းသူတေသနပညာသမား”

သူ့အဖြေကို ကြားတော့ အိမ်မွန်နှုတ်ခမ်းများ ခပ်ဟဟ ဖြစ်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ခြေလှမ်းများသည် အောင်နိုင်သူအနီးသို့ ပိုမိုနီးကပ်အောင် တိုးကပ်လာခဲ့သည်။

“အောင်နိုင်သူ၊ ရှေးဟောင်းသူတေသန”

သံယောင်ရေရွတ်မိသော်လည်း သည်အမည်နာမတွေဟာ အိမ်မွန်အတွက် စိမ်းမနေ။ ဒါဆို ရင်းနှီးတာမျိုးလား။ ဒါလည်း မသေချာ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ရင်း သွေးမရှိတော့သလို ဖြူလျော်နေသည့် အိမ်မွန်မျက်နှာကို စေ့ငုစွာကြည့်လိုက်သည်။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။

“ရှင် ဒီကို ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”

သူ ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။ သူ တကယ် မမှတ်မိ။ သူ နီးလာတော့ ခုတင်တစ်ခုပေါ်ကို ရောက်နေ၏။ အိမ်အပြင်အဆင်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မရင်းနှီးသလို ခံစားရမှ သူ ထထွက်လာခဲ့၏။ အပြင်ရောက်တော့ သည်မိန်းကလေးကို တွေ့ရသည်ပဲ။ သူလည်းနားမလည်။ အမှန်ပင် ဒွိဟဖြစ်လို့ နေရသည်။

“တကယ် မသိဘူး၊ ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာခဲ့သလဲ”

ထိုမှ အိမ်မွန်က စွယ်တော်ပင်အောက်မှ ထွက်လိုက်ပြီး လမ်းကို ဖြည်းဖြည်း ငါးစွာလျှောက်လာသည်။ သူသည်လည်း နောက်က လိုက်လာ၏။ အိမ်မွန် နှုတ်ခမ်းဖျားက ဘာများထွက်ကျ လာလိမ့်မလဲ မျှော်လင့်တကြီး စောင့်နေလိုက်သည်။ အသည်းအသန် သိချင်နေရသည်ပဲမဟုတ်လား။

“ဒီနေ့က အဖေ နှစ်ပတ်လည်”

သူ စွယ်တော်ပင်အောက်သို့ လည်ပြန်ကြည့်မိသည်။ ဪ... သူ့အဖေပဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ မျက်နှာဟာ နှမ်းလျနေတယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဈေးကအပြန် ရှင့်ကို အိမ်ရှေ့မှာတွေ့တာပဲ”

“ဘာ”

သူ့အသံမှာ သိသိသာသာ ကျယ်သွားသလားမသိ။ မိန်းကလေးက မကြည်သလိုကြည့်၏။ မဖြစ်နိုင်တာ။ သူဌာနရှေ့မှာ ခေါင်းကိုက်ပြီး မလှုပ်နိုင်ဖြစ်နေခဲ့သည်ပဲ။ သည်အထိ ရောက်လာခဲ့တာမျိုး မဖြစ်နိုင်။ မတ်တတ်ရပ်ဖို့တောင် အနိုင်နိုင် အခြေအနေပဲမဟုတ်လား။

“ဘာလို့လဲ၊ မယုံလို့လား”

သူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ မယုံဟု ပြောရလောက်အောင်လည်း သူ ဘာကိုမှရေရေရာရာ သိလှသည်မဟုတ်။ သည် ဖြူနွဲ့နွဲ့ မိန်းကလေးကလည်း သူ့အဖေနှစ်ပတ်လည်နေကြီးမှာ သူ့ကို ဆွဲခေါ်လာနိုင်စရာမရှိ။
“အာ...”

အိမ်မွန်က ဘာလို့လဲ၊ ဘာမှတ်မိလို့လဲဟု သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ကာ အသည်းအသန်မေး၏။ သူမဖြေနိုင်သေး။ ဘတ်စကားတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်သည်ပဲ မဟုတ်လား။ မဟုတ်မှလွဲရော။

“ကျွန်တော်က မင်း အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေတာလား”

အိမ်မွန်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှ လာလိုက်ခဲ့ဟု ဆိုကာ ရှေ့က ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွား၏။ အောက်ခြေမှာ အုတ်စီထားပြီး အပေါ်ပိုင်း လောက်သာ သစ်သားတိုင်လေးတွေထောင်ထားသည့် အိမ်ခြံဝင်း။ ခြံအနေအထားမှာ မနိမ့်လွန်း၊ မမြင့်လွန်း။ သူ့အရပ်လောက်ဆိုရင်တော့ ခြံဝင်းထဲကို အလွယ်တကူ ဝင်နိုင်သည်သာ။ ဒါဆို သည်အိမ်ဝင်းထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း နေသတဲ့လား။

“တွေ့လား”

အတွေးကိုရပ်ပြီး သူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဘတ်စကားမှတ်တိုင်။ နေရာမှာ မြို့ပြင်အနည်းငယ်ကျ၏။

“ရှင်က ဒီနေရာမှာ ထိုင်နေတာ”

အိမ်ခြံဝတည့်တည့်မှာ သူ ထိုင်နေခဲ့သည်တဲ့။

“ကျွန်မခေါ်တော့ ကျွန်မကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လဲကျသွားတာ”

သူ ခေါင်းထဲ ချာချာလည်သွားသည်။ မင်းလောက် ကျန်းမာတဲ့သူ မင်းပဲရှိတယ်ဟု ပြောလေ့ရှိသည့် ဆရာဇော်သက်စကားကို ကြားယောင်မိသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

“ဒီတော့”

“ဒီတော့ ရှင့်ကိုတွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့တာ”

သူ တကယ် မျက်နှာမထားတတ်လှစွာဖြစ်မိသည်။ စိတ်ကူးကြည့်လျှင်ပင် ရှက်စရာကောင်းသည့်အဖြစ်။ မျက်နှာပူပူနှင့်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု ပြောရသည်။ ထို့နောက် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ သွားတော့မယ်နော်ဟု တစ်ခွန်းဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ထွက်လာခဲ့သည့်တိုင်

ကျောက်က မလုံချင်သေး။

* * *

မနက်ခင်းမြူမှုန်များသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မြင်ရခဲလှစွာ ပိတ်မှောင်စေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက လာနေသူသည်ပင် မည်သူမှန်းမသိကွဲ့။ သည်အရပ်ဒေသ၏ ဆောင်းက နာမည်ကျော်လှသည်ပဲ။ အေးစိမ့်စိမ့်ဖြင့် အနေအထိုင်အဆင်ပြေရသည်ဟု ခံစားမိသော်လည်း ထိုအအေးကပဲ သွေးကြောထဲထိ စိမ့်ဝင်သွားလေပြီဟု ခံစားသိရသည်ကို မနှစ်မြို့ချင်။ ညအမှောင်ပင် မလွှမ်းချင်သေးဘဲ ဘာလိုသည်လောက် မှောင်နေရသလဲ။ ဝေးဝေးက လျှပ်စစ်မီးရောင်တွေမှာ အမှောင်ထုထဲ ပျံသန်းနေကြသည့် ပိုးစုန်းကြွေးများပမာ။ သည်နေ့က အရင်နေ့ရက်တွေထက် အအေးပိုနေသလို ခံစားရပြန်၏။ သူ မွေးဖွားရာအရပ်မှာ အအေးကင်းသော အရပ်မို့လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ အအေးကို နှစ်သက်လှသော်လည်း အအေးနဲ့တော့ စိမ်းသေး၏။

သည်ဝန်းကျင်က မလေးရှားပိတောက်တွေများသည်။ ကောင်းကင်ကတော့ အမြဲလို ကြယ်စုံသဖြင့် သူ့အကြိုက်။ သူ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကြယ်တွေကို ချစ်တတ်သွားသလဲမသိ။ ကြယ်တွေကို မြင်ရလျှင်တော့ သူ အလိုလိုပြုံးမိရသည်။ ဒါကိုပဲ တိုးဝေက မကြာခဏဆိုသလို ကျီစယ်တတ်သေးသည် မဟုတ်လား။ တိုးဝေဆိုမှ သတိရသည်။ အိုးသွားယူပြီးသည့် နေ့ကတည်းက တိုးဝေနဲ့ မတွေ့ရသေး။

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဖုန်းကိုယူပြီး တိုးဝေထံဖုန်းဆက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ဖုန်းဝင်ပြီး မကြာပါ။ တိုးဝေ၏ ဖုန်းဖြေသံကို ကြားရသည်။

“အားရင် အပေါ်တက်ခဲ့ကွာ”

သည်လောက်သာ ပြောလိုက်သည်။ တိုးဝေက ကောင်းပြီဟု တစ်ခွန်းဆိုပြီး ဖုန်းချသွား၏။ အိမ်ထဲက ထိုင်ခုံနှစ်လုံးယူပြီး အပြင်မှာ ချထားလိုက်သည်။ သည်အချိန်ကတော့ ကောင်းကင်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲရှိ သမ္မူ အန်ချဖို့ အသင့်ဆုံးအချိန်ဟု သူထင်သည်။ သူသည် စိတ်ထဲရှိသမ္မူ ခံစားရသမ္မူ လုပ်ချင်စိတ်ရှိသမ္မူကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်စွမ်းရှိသူ။

ငယ်စဉ်က နယ်မြို့လေးမှာနေရတော့ သည်လို မြို့ကြီးမှာနေရဖို့ကို အစဉ်သဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ဖူး၏။ ထို့နောက် အိပ်မပျော်သည့် ညသန်းခေါင်

တွေမှာ ပြတင်းတံခါးကိုလုပ်ပြီး ကောင်းကင်ကို ကြည့်မည်။ လမိုက်ညမို့ အလင်းမဲ့လျှင်တောင် သူကျေနပ်ရသည်။ ကြယ်တွေကို မြင်ရလျှင်တော့ ထိုတစ်ညလုံး ပြတင်းကို မပိတ်တမ်း သူနေတော့မည်။ သည်အရာက သူ့စိတ်ကူးအိပ်မက်။ ခုတော့ သည်အိပ်မက်တွေအတိုင်း သူနေခဲ့ပြီ။ ဝါသနာကြောင့် လုပ်နေရသည့် အလုပ်တစ်ခုထဲတွင် နှစ်မြုပ်ရင်း တိုက်တစ်ခုလုံးရဲ့ ခေါင်မိုးထပ်မှာ ညအလှကို ခံစားရသည်လောက် စွဲမက်ဖွယ်ရာမရှိတော့။ သည်ထက်ကောင်းတာ ဘာရှိဦးမလဲ။ သူကျေနပ်၏။

“မအေးဘူးလား”

ဘယ်လောက်မှ မကြာလိုက် တိုးဝေရောက်လာသည်။ သူနဲ့ဘေးက ခုံမှာဝင်ထိုင်၏။ ပြီးတော့ သူ့လိုပဲ အလိုအလျောက် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ရော့”

တိုးဝေပေးသည့် ကော်ဖီခွက်ကို မယူသေးဘဲ တိုးဝေကို ကြည့်လိုက်သည်။ သည်ကောင် ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲဟုတွေးရင်း ကော်ဖီခွက်ကို ယူလိုက်သည်။ တိုးဝေတစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆို ကော်ဖီသောက်နေကျ။ အခြားသူ ဖျော်ပေးသည့်ကော်ဖီမဟုတ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ဖျော်သည့်ကော်ဖီ။

တိုးဝေ ဘာမှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေဆဲ။ ကောင်းကင်ကို ကြည့်ပြီး ကော်ဖီတစ်ကျိုက်သောက်၏။ ခဏနေတော့ ကော်ဖီခွက်ကိုဘေးမှာ ချလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ထောက်၏။ ထို့နောက် သူ့ကို ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေရဲ့လား”

တိုးဝေအမေးကို မဖြေဘဲ သူပြုံးလိုက်သည်။

“ငါက မေးရမှာ”

ထိုမှ တိုးဝေက ပြန်ပြုံး၏။ သေချာပြီ တိုးဝေတစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

တိုးဝေမဖြေ။ ကော်ဖီခွက်ကို ယူပြီး သောက်ပြန်၏။

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ကော်ဖီဖျော်လာတယ်လေ”

“ကော်ဖီဖျော်တော့ ငါ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီတဲ့လား”

“မင်း လာရင် ငါ့ဆီပဲ ကော်ဖီတောင်းနေကျပါကွာ”

တိုးဝေ ရယ်သည်။ အစက ခပ်ဟဟရယ်သည်။ ပြီးမှ ခပ်ကျယ် ကျယ်ရယ်၏။ ထို့နောက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသူလို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရယ်နေလေသည်။ သူ ဘာမှမပြောဘဲ အကြည့်ကို ကောင်းကင်ဆီ ပို့ထား လိုက်၏။ နားကတော့ တိုးဝေရယ်သံကိုသာ စွင့်ထားမိသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကြောက်စရာကောင်းအောင်”

တိုးဝေ အရယ်ရပ်လို ရပ်ငြား သူပြောလိုက်မှ တိုးဝေက နှုတ်ခမ်း တွန့်ရုံပြုံးပြီး သူ့ကိုကြည့်သည်။

“မင်း သိလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါက အမေသွေးသား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ အဲဒါမျိုး ဘယ်မှာရှိလို့လဲ”

“ရှိတယ်”

သူ တိုးဝေကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ တိုးဝေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စ တွေရစ်သီလို့။ ဝမ်းနည်းမှုတွေ၊ ခံပြင်းမှုတွေ။ သူ တိုးဝေပဲရဲ့ကို ဖက်လိုက် သည်။

“ဘီယာလား၊ လေည င်းခံ ထွက်မလား”

တိုးဝေထံက လေညင်းခံမယ်ဟု ချက်ချင်းဆိုလာ၏။ နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူထရပ်လိုက်သည်။ နှလုံးသားကို ဝမ်းနည်းမှုတွေ ရိုက်ခတ်လာပြီဆို လေညင်းခံတာက အကောင်းဆုံးပဲမဟုတ်လား။ ဘယ်က မှန်းမသိ တိုက် ခတ်လာသည့်လေပြည်အေးအေးက စိတ်နဲ့အာရုံကို ညင်သာစေလိမ့်မည်။ အမှောင်လွှမ်းစ လေညင်းသည် ဝမ်းနည်းမှုကို ဖြေဖျောက်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည် ပဲ။

“လမ်းကြားဘက် သွားကြမလား”

တိုးဝေမေးတော့ သူခေါင်းညိတ်သည်။ လမ်းမကြီးက လူရှုပ်သည် လေ။ လမ်းလျှောက်သံ သဲ့သဲ့မှအပ စကားသံမထွက်လာသေး။ တိုးဝေ၏ သက်ပြင်းသံကိုတော့ သူကြားနေရသည်။

“အဆင်ပြေလား”

တိုးဝေ ဘာမှမပြော။ သို့တိုင် ခေါင်းညိတ်သည်ကိုတော့ မြင်ရ သည်။

“မင်းရော သုတေသနက အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ယူလာတဲ့ အိုးက

ရော”

“လုပ်နေဆဲပါပဲ”

“အိပ်မက်ဆိုတာကရော”

သူ တိုးဝေကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ အိပ်မက်။ အိုးကို အိမ်ကိုယူလာပြီးမှ ထူးခြားတာတော့ မရှိသေး။ သည်မနက်က အဖြစ်သည် သူ့အတွေးထဲ ရောက်လာပြန်၏။ အရိုးစုဌာနကအပြန် သူ ခေါင်းကိုက်သေး သည်။ ပြီးတော့ မြို့စွန်ကို ရောက်သွားသေးသည်လေ။ မိန်းကလေး။

“မိန်းကလေး”

“ဟင်”

တစ်ကိုယ်တည်း တွေးနေရင်း တိုးသဲ့သဲ့ အသံထွက်သွားသည်မို့ တိုးဝေက နားမလည်သလို ဟင်ဟု တစ်ခွန်းဆိုကာ လှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဘယ်က မိန်းကလေးလဲဟု မေး၏။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

ဘာမှမဟုတ်ဟု ပြောလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ ထင် နေဆဲ။ ဘတ်စကားစီးပြီး ရောက်သွားရသည် မိန်းကလေးအိမ်။ ကားပေါ်က သူဘယ်လိုဆင်းပြီး အဲဒီအိမ်ရှေ့တည့်တည့်ကိုမှ ရောက်သွားရသလဲ။ သူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ဖြစ်တတ်သည်ပဲလေ။ တစ်ခါတလေ သည်လိုပဲ ဖြစ် တတ်တာပဲ မဟုတ်လား။

“တိုးဝေ”

“အင်း”

“မင်း ဘတ်စကားစီးပြီး ရောက်ချင်ရာရာ ရောက်သွားတာမျိုး ကြုံဖူးလား”

“မင်း ဖြစ်ခဲ့လို့လား”

“ဟင့်အင်း ဒီလိုပဲ မေးကြည့်တာ”

ဘတ်စကားနံပါတ် မသိရင်တော့ ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဘတ်စကားစီး နေကျ မဟုတ်ရင်လည်း ဖြစ်တတ်တာပဲ၊ ဘာလို့လဲ မနက်က ဘယ်ကို ရောက်ခဲ့လို့လဲ”

သူ တိုးဝေကို အလန့်တကြား ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ အမှောင်ကြီး စိုးပြီမို့ လမ်းမီးတိုင် အလင်းအားနဲ့တော့ သူ့အမူအရာကို သတိပြုမိလိမ့်မည် မဟုတ်။ သို့တစေ တိုးဝေက သတင်းထောက်ပီပီ အကင်းပါး၏။

“ဒီလိုပဲ မေးကြည့်တာပါဆို၊ ဘာလို့လဲ မမေးရဘူးလား”

“မနက်က မင်းကားကို ငါ့ငှားသွားတော့ မင်းများ သွားစရာရှိလာလို့ ဘတ်စကားနဲ့ သွားရတာလားလို့ပါ”

တိုးဝေ ပြောသည်မှာလည်း အဟုတ်သား။ မနက်က သူ့ကားကို တိုးဝေငှားသွားသည်ပဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ သူ ဘတ်စကားစီးခဲ့ရတာ။

“အင်း ဒါနဲ့၊ အရိုးစုတွေ့တဲ့နေရာက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ငါးဆယ်က အလုပ်ရုံရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ”

“အင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါ စုံစမ်းပေးဦး”

“အတူတူ သွားမလား”

တိုးဝေ အမေးကြောင့် သူ ပြုံးပြီးတိုးဝေကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

“ကောင်းသားပဲ”

တိုးဝေ၏ ရယ်သံကိုကြားလိုက်ရ၏။

* * *

စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့် အိုးကို အောင်နိုင်သူ သေသေချာချာ ကြည့်နေလိုက်သည်။ အိုးသားမှာ သိပ်အထူကြီးတော့မဟုတ်။ ခေတ်ကာလ မကွာသေးသည့် အနေအထားတစ်ခုဖြစ်မှန်း လူတိုင်း သိနိုင်သည့် အခြေအနေ။ ဒါဆို ဘာလို့ သီရိဝိဇ္ဇာကို ဆွဲထားရသလဲ။ အိုးလုပ်သူဟာ သီရိဝိဇ္ဇာကို နှစ်သက်သူလား။ ဒါမှမဟုတ် သီရိဝိဇ္ဇာကို စွဲလမ်းလွန်းသူလား။ သူထိုင်ရာ ကထပြီး အိုးထဲသို့ကြည့်လိုက်သည်။ အိုးအဝမှာ အတော်ကျဉ်းသဖြင့် အထဲကိုမြင်ရဖို့ မနည်းအားစိုက်ကြည့်ရသည်။ အရိုး။ အိုးထဲက တွေ့ရသည့် အရိုးအခြေအနေမှာ ဘယ်လိုရှိသလဲ သူ မသိသေး။ ဆရာဇော်သက်ကို ဖုန်းဆက်ရမှာပဲ။ ခုတင်ပေါ်က ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဆရာထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဆရာ၊ အရိုးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“တစ်ခါလောက် ကြည့်ချင်လား မနက်ဖြန် လာခဲ့လေ”

“ဆရာ ရှိနေမလား”

“မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မရှိလည်းလာခဲ့ပါ၊ ရှိရင်တော့ တွေ့ကြတာပေါ့”

တစ်နေ့က သူလာခဲ့သည့်အကြောင်းကိုတော့ ဆရာ့ကို မပြော
ဖြစ်တော့။ ဟုတ်ကဲ့ဟု ဆိုကာ ဖုန်းချလိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်က အိုးကို ခါးထောက်ပြီး အတန်ကြာပဲ စိုက်ကြည့်
နေမိပြန်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်ချင်ရသလို။ သည်
ခံစားချက်ကို နားမလည်နိုင်။ အိုးကိုတစ်မိမိမိမိကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ဖုန်းဝင်
လာပြန်၏။ ဘယ်သူပါလိမ့်။ တိုးဝေလား။ ဪ...ဉာဏ်လင်း။

“ပြော ဉာဏ်လင်း”

ဉာဏ်လင်းက ဆရာအိုးယူသွားတယ်လို့ သိရလို့ဟု ပြောလာ
သဖြင့် ဟုတ်တယ်ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာထူးခြားသလဲ ဆရာ”

“မင်း ခု ဘယ်မှာလဲ”

“ကျောင်းမှာ”

“အားရင် လာခဲ့၊ မင်းလည်း ကြည့်ချင်တယ်မဟုတ်လား”

ဉာဏ်လင်းထံက ဟုတ်ကဲ့ဟူသော အသံ မဆိုင်းမတွ ထွက်လာ
သည်။ ဒါဆို လာခဲ့ဟု သူ ပြောလိုက်မှ ဖုန်းချက်ချင်းချသွားလေ၏။ သူ
ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်ပြန်တင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှမ်းလာလိုက်သည်။
ထို့နောက် လက်ပိုက်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်၏။

စာတမ်းအတွက် ဖြည့်စွက်စရာတွေ များစွာရှိသေး၏။ သည်ခေတ်
အိုးပုံစံ ဒီဇိုင်းတွေနဲ့နှိုင်းယှဉ်နိုင်ဖို့ အိုးဖိုတွေကိုသွားရဦးမည်။ တစ်ခုနှစ်ခုနဲ့တော့
ရလိမ့်မည်မဟုတ်။

သည်မြို့က အိုးဖိုတော်တော်များကိုတော့ သူ ရောက်ဖူးသည်။
ကိုယ်တိုင်ရော၊ နိုင်ငံခြားပညာရှင်တွေနဲ့ပါ ရောက်ဖူး၏။ သည်နေ့ခေတ်
အိုးဈေးကွက်က သိပ်ပြီးမတွင်ကျယ်တော့။ အိုးလုပ်သူတွေ တက်ကြွမှု
မရှိတာလည်း အပြစ်ပြောစရာတော့မရှိ။ ပြည်တွင်းဖြစ်ကို အားပေးဖို့ဆို
တာလည်း အောက်ခြေပြည်သူတွေချည်း တတ်နိုင်သည့်အရာတော့မဟုတ်။
ဆိုင်ရာ စီးပွားရေးသမားတွေနဲ့ပါ အများကြီးသက်ဆိုင်သည့်ကိစ္စ။ သုတေသန
ဆိုသည်မှာလည်း အတိတ်ကိုပဲ ဆွဲထုတ်ရုံနဲ့ မပြီးသေး။ အတိတ်ကာလကို
ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ယှဉ်ပြီး အနာဂတ်ကောင်းကို ဖန်တီးနိုင်ဖို့ဟု သူ နားလည်ထား
သည်။ စာတမ်းကတော့ ပြီးပြည့်စုံမည်လား မသိသေးသော်လည်း အတတ်
နိုင်ဆုံးတော့ ရှာဖွေဖြည့်စွက်ရမည်သာ။

ထုံးဆက်လက်ကျန်

“တီ...တီ...”

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ တံခါးဘဲလ်သံကြားသဖြင့် ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ဉာဏ်လင်းက ဝင်ဝင်ချင်း သူ့ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ဆိုဖာပေါ်ပစ်တင်လိုက်ရင်း ကျွန်တော် မြန်တယ်မဟုတ်လားဟု ပြုံးစေဖြင့်မေး၏။ သူ ပြန်မပြောဘဲ ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဘာသောက်မလဲဟု မေးလိုက်သည်။

“အေးနေတယ်လေ ကော်ဖီပေါ့”

ဉာဏ်လင်းစကားကြောင့် သူပြုံးသည်။ ရေခဲသေတ္တာကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

“ဖျော်မလား”

ခွက်ကို ပင့်ကာ ဉာဏ်လင်းကိုမေးတော့ ဆရာဖျော်ပေးဟု ဉာဏ်လင်းပြောသည်။ သူ မပြုံးဘဲမနေနိုင်။ ကလေးဆိုးတွေဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူ အလုပ်မထွက်ခင် အိုးခြမ်းကွဲ သုတေသနဌာနမှာ ရှိနေစဉ်က သူ့ဆီကို အမြဲလို လာတတ်သည့်ကလေး။ ကျမ်းပြုစုနေစဉ် ကာလတစ်လျှောက် သူ့အိမ်က ပို့ငွေဖြင့် မလောက်ငလျှင် ဆရာ့ဆီလာခဲ့မယ်နော်ဟုပြောပြီး လာလာနေကျ။ သူကလည်း ထမင်းချက်ကျွေးနေကျ။ သုတေသနကို အလွန်စိတ်ဝင်စားပြီး အခြားအရာတွေကို အာရုံမထားနိုင်သူ။ သည်အတွက်ကြောင့်ပင် သူ့အိမ်နှင့် ပြဿနာ ခဏခဏ တက်ရသည်ဟု ဉာဏ်လင်း ပြောဖူးသည်။

“ဒါလား ဆရာ”

ဉာဏ်လင်းက စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် အိုးကိုကြည့်ရင်း သူ့ကိုလှမ်းမေးသည်။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“လက်ရာ ကောင်းသားပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီထဲကအရိုးတွေရော”

“ဌာနမှာပေါ့”

“ဆရာဒေါက်တာဇော်သက်တို့ဆီမှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာနဲ့ တွေ့ဖို့ချိန်းထားတယ်၊ မနက်ဖြန် မင်းလိုက်မလား”

သူ ကော်ဖီခွက်ပေးရင်း မေးလိုက်တော့ ဉာဏ်လင်းမျက်နှာပေါ်က အပြုံးကိုမြင်ရသည်။

“ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း ကြည့်ချင်တာ၊ ဒါနဲ့ ဆရာကြီး

က ခွင့်ပြုပါမလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်တော့်ကိုလေ”

ဉာဏ်လင်းစကားကြောင့် သူ တစ်ချက် တွေ့သွားသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ ဆရာကစည်းကမ်းကြီး၏။ သုတေသနစာတမ်း မထွက်မချင်း ကျောင်းသားလောက်ကိုတော့ ပေးဝင်မှာမဟုတ်။

“လိုက်ခဲလေ၊ နည်းနည်းတော့ သိရတာပေါ့”

ဉာဏ်လင်းက ဟုတ်ကဲ့ဟုဆိုကာ အိုးကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်က ကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်က မေးကို ပွတ်ပြီး အိုးကိုကြည့်လိုက် သူ့ကို ကြည့်လိုက်လုပ်နေ၏။

“ဒါနဲ့၊ ဆရာ ဘယ်လိုထင်လဲ”

သူ ဉာဏ်လင်းအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး အိုးကိုကြည့်သည်။

“မပြောတတ်ဘူး၊ သိပ်ရှေးမကျတာတော့ သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိုးပေါ်က ဒီဇိုင်းက စဉ်းစားစရာပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ပြောမလိုပဲ၊ နှစ်ငါးဆယ်ထက် မစောနိုင်ရင် သီရိဝဇ္ဇက ပါစရာမလိုဘူးမဟုတ်လား၊ သီရိဝဇ္ဇဆိုတာ ပျူခေတ်ထိရောက်တာကို၊ ဒဂိုးတွေမှာ အသုံးများတယ်လေ”

“ဒါပေမဲ့ အိုးလုပ်သူက သီရိဝဇ္ဇပုံကိုကြိုက်လို့ သုံးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီဘက်ခေတ် အဝတ်အစား ဒီဇိုင်းတွေမှာ ရှေးခေတ်ဟန်တွေ ပြန်သုံးလာကြသလိုပေါ့”

“သိပ် အသေးစိတ် ကျမနေဘူးလားဆရာ၊ ပြီးတော့ အိုးမျက်နှာပြင် တစ်ခုလုံးမှာမှ ဟိုဘက်၊ ဒီဘက် နှစ်ခုတည်း ဆွဲထားတာ”

“ဒါကြောင့် အိုးလုပ်သူရဲ့ စိတ်ကြိုက်လို့ပြောတာပေါ့”

“ဒါမှမဟုတ် အိုးလုပ်သူဆီမှာ ဝယ်သူက ဒီဇိုင်းပြောပြီး မှာတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ အနီးစပ်ဆုံး ကောက်ချက်ချကြရတာပဲလေ” “မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါနဲ့ မင်း ဒီမြို့က အိုးဖိုတွေ အားလုံးသိလား”

ဉာဏ်လင်းက ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရပ်နေဆဲ ဖြစ်သည့်သူ့ကို မော်ကြည့်သည်။

“ဆရာက ပိုသိတယ်မဟုတ်လား၊ အိုးစပယ်ရှယ်လစ်ပဲကို”

“ငါသိထားတာ မပြည့်စုံမှာ စိုးလို့၊ မင်းက ဒေသခံဆိုတော့ မေးကြည့်တာ၊ နာမည်ကြီးတဲ့ အိုးရုံတွေရှိရင် ပြောပြဦး”

“သီရိဝစ္ဆ အိုးရုံကို သိလား၊ နာမည်ကြီးတယ်”

“သီရိဝစ္ဆ”

ဉာဏ်လင်းက ဟုတ်တယ်ဟုပြော၏။ သူပဲ မန့်စပ်တာလား။ သည်အမည်နဲ့ အိုးရုံကို တကယ်မသိ။

“နာမည်က ဆန်းသားပဲ”

“နာမည်ကြီးလာတာ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက် ကမှ သိသိသာသာဖြစ်လာတာ၊

“အိုးအပြင် တခြားအသုံးအဆောင်တွေ လုပ်သေးလား”

“ဆီမီးခွက်လောက်တော့ လုပ်တယ်ထင်တယ်၊ အဓိက ကတော့ အိုးပဲလုပ်တာ”

“မင်း သိလား”

“အဲဒီအိုးရုံကိုလား”

သူက အင်းဟု ပြောလိုက်တော့ ဉာဏ်လင်းကလည်း သိတယ်ဟု ပြန်ပြော၏။

“ဒါဆို သွားကြမလား”

ဉာဏ်လင်းက သူ့ကိုပြန်ကြည့်နေသည်။ သူ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိတာ ဉာဏ်လင်းသိလိမ့်မည်။ လေ့လာရေးခရီးတစ်ခု အတူတူထွက်ရလို့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သိချင်လျှင် ချက်ချင်း စူးစမ်းချင်စိတ်ရှိသူမို့ တပည့်တွေက သူ့ကို ဒေါက်တာမနေနိုင်သူဟု စနောက်ကြသေးသည်။

“ဆရာကတော့ ဆရာပါပဲ”

ဉာဏ်လင်းအပြောကြောင့် သူပြုံးသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေတယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုတောင် အိမ်က ဆင်းရတော့ မယ်ထင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“အလုပ်မဝင်ဘဲ ဒါတွေပဲ လိုက်လုပ်နေလို့တဲ့လေ၊ အဖေက မကြည်တော့ဘူး၊ မင်း အိုးခြမ်းကွဲတွေနဲ့ သွားနေတဲ့”

သူ ဉာဏ်လင်းကို ကြည့်နေမိသည်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

တစ်ချိန်က သူလည်း သည်လို အခြေအနေမျိုး ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်ပဲ။ သည်စိတ်ကိုစာနာ၏။ သို့တစေ မိဘတွေကိုလည်း နားလည်ရပြန်သည်။ မိဘတွေကတော့ သားသမီးကို ပညာတတ်ပြီးလျှင် အလုပ်တစ်ခုဖြင့် အတည်တကျနေတာကို မြင်ချင်ကြသည်ချည်း။ သို့တိုင် နိုင်ငံအနေအထား အရ ပညာတတ်ရုံ၊ ဝမ်းစာရှာနိုင်ရုံဖြင့် ဝင်ငွေခိုင်ခိုင်မာမာဖြင့် ဘဝရပ်တည် နိုင်ဖို့ကျမလွယ်ကူ။ ဉာဏ်လင်းလို ရှေးဟောင်းသုတေသနကိုမှ တစိုက်မတ် မတ် စိတ်ဝင်စားပုံမျိုးဆို သာ၍ဆိုသေး၏။ နိုင်ငံအနေအထားမှာ ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာအသိ ကြွယ်ဝလှသည်တော့မဟုတ်သေး။ သိပ္ပံနှင့် ဝိဇ္ဇာရောနေသည့် သည်လို ပညာရပ်အတွက် နိုင်ငံအထောက်အပံ့က များစွာ လိုသေးသည်မဟုတ်လား။

“မင်းလို အရွယ်တွေ မဖြစ်မနေ တွေ့ကြုံရမယ့်အရာပဲ”

“ဒါနဲ့ ဆရာသိလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီပညာကို မစွန့်ဘူးဆိုတာ”

သူ ဉာဏ်လင်းကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစေ့နှင့် ခေါင်းခါပြတော့ တကယ် ပြောနေတာဟု မချိတင်ကဲစွာ ဉာဏ်လင်း ပြောပြန်သည်။ သူ ဘာမှမပြောဘဲ ဉာဏ်လင်းကိုသာ ဆက်ကြည့်နေလိုက်၏။

“ဆရာလို ဖြစ်အောင်လုပ်မှာ”

“အာ... ဒီကောင်တော့ သိပါပြီကွာ..”

ဝမ်းနည်းရိပ်လွှမ်းသော မျက်နှာပေးဖြင့် ဉာဏ်လင်း သူ့ကို ကြည့်သည်။ သူက ကော်ဖီသောက်လိုက်ဦးဟုဆိုမှ အေးစက်စပြုနေသည့် ကော်ဖီကို ယူသောက်နေလေသည်။

* * *

“ဆရာ ကျွန်တော် ကားထဲက စောင့်နေရမလား”

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဌာနအဆောက်အအုံသို့ လှမ်းရန်ဟန်ပြင်လိုက် မှ ဉာဏ်လင်း အမေးကြောင့် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ချက်ချင်း မဖြေနိုင်သေးဘဲ ဉာဏ်လင်းကို တစ်လှည့်၊ ဌာနဘက်သို့တစ်လှည့် ခေတ္တမျှ ကြည့်လိုက်ပြီး

“အဲဒီလို လုပ်မလား”

ဟု မေးလိုက်မှ ဉာဏ်လင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

အလိုက်သိတဲ့ကလေး။ ဆရာဒေါက်တာဇော်သက်၏ ငြူစုမှုကို ခံချင်ပုံမပေါ်။ ဆရာကလည်း အခန့်မသင့်လျှင် လူရှေ့သူရှေ့မရှောင် အော်ငေါက်တတ်သည် မဟုတ်လား။ ဉာဏ်လင်းတို့ ဂုဏ်ထူးတန်း တက်စဉ်က ဆရာဇော်သက်က အချိန်ပိုင်းပါမောက္ခအဖြစ် လာသင်ဖူးသည်ပဲ။ သည်တော့ ဆရာဇော်သက်အကြောင်းကို ဉာဏ်လင်း မသိဘဲမနေ။

သူ့အနေနဲ့ကျတော့ ဆရာဇော်သက်နဲ့ သားအဖလို၊ ဆရာသမားလို။ စိတ်ဝင်စားသည့် ဘာသာရပ်ချင်း မတူသော်ငြား ပညာရပ်အပေါ်ထားသည့် ဦးတည်ချက်မှာ တူနေပြန်၏။ ဆရာဇော်သက်က အရိုးစုအထူး၊ သူကတော့ အိုးခြမ်းကွဲ။ အရိုးစုနဲ့အိုးဆိုသည်မှာ ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာရပ်နယ်ပယ်တွင် အမြဲယှဉ်တွဲလျက်ရှိနေ၏။ လူသေကိုပြာချပြီး အိုးထဲတွင် ထည့်ပြီးမြှုပ်နှံသည့် ဓလေ့က ရှေးဟောင်းသုတေသနလို ပညာအတွက် အထူးပြု လေ့လာကြရသည့် နယ်ပယ်တစ်ခု။

ဌာနထဲသို့ဝင်လာတော့ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ အစည်းအဝေးများ ရှိနေသလားဟု တွေးမိသည်။ ဒါမှမဟုတ် ထမင်းများ သွားစားနေကြသလား။ လက်က နာရီကိုကြည့်လိုက်၏။ အချိန်မှာ ၁၁ နာရီ ထိုးလုလု။ စောသေးသည်ပဲ။ ကျောက်လက်နက်ဌာနရှေ့က ဖြတ်လျှောက်တော့ အခန်းတွင်းသို့ မသိမသာဌဲကြည့်မိသည်။ ပစ္စည်းစုဆောင်းရေးတာဝန်ခံ ဒေါက်တာစံပယ် တစ်ယောက်သာ လှမ်းတွေ့ရသဖြင့် အထွေအထူး နှုတ်ဆက်မနေတော့ဘဲ လိုရာသို့သာ ရှေ့ဆက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်လှေကားသို့တက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် လှေကားပေါ်က ဖုန်းပြောရင်း ဆင်းလာသည့် ဆရာဇော်သက်ကို တွေ့သဖြင့် ဆက်မတက်တော့ဘဲ အောက်ကပင် ဆရာ့ကို စောင့်နေလိုက်၏။ ဆရာဇော်သက်က သူ့ကို မြင်သွားပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။

“ရောက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လာလေ သွားရအောင်”

ဆရာက လှေကားပေါ် ပြန်တက်တော့ သူလည်း လိုက်တက်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာပင် လျှောက်လာခဲ့သည်။ အရိုးစုဌာနက ပထမထပ်မှာဖြစ်ပြီး အရိုးစုဌာနမှ ရှေ့သို့ အနည်းငယ် လျှောက်လျှင်တော့ အိုးခြမ်းကွဲဌာနသို့

ရောက်၏။

“မင်းက ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သူ လျှောက်လာစဉ် အရိုးစုဌာနသို့ ရောက်ခါနီးတော့ တစ်ချိန်က သူနှင့်အတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်ဖြစ်ဖူးသည့် ဒေါက်တာစည်သူနဲ့ တွေ့၏။ ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်သွားပြီးမှ ဘာမှမပြောဘဲ စည်သူကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။ သူ စည်သူ့မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်လိုက်တော့ စည်သူကလည်း သူ့ကို စေ့စေ့ပြန်ကြည့်နေပြီးမှ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးပြနေ၏။ သူ သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်၏။

“မင်းနဲ့ ဒီဌာနနဲ့ ဆိုင်သေးလို့လား”

ဘာပြောချင်တာလဲ။ သူ စည်သူ့မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်နှစ် သူ အလုပ်ထွက်လိုက်ရသော်လည်း သည်ဌာနထဲသို့ အဝင်အထွက် မပျက်ခဲ့သည်ကို စည်သူ မသိခဲ့လေသလား။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မင်းက မဆိုင်ဘူးလို့ထင်နေပေမဲ့၊ ဒီဌာနက လူတွေက ငါ့ကို ကြိုဆိုနေကြတုန်းပဲ”

သူ စည်သူ့မျက်နှာ အနီးသို့ကပ်ပြီး တီးတိုးပြောတော့ စည်သူ့ မျက်နှာပေါ်က အကြောများ ထောင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ခုထိ ကလေးဆန်တုန်းပဲ။ ဌာနတစ်ခု၏ တာဝန်ခံပဲဖြစ်နေပြီ။ စည်သူ့ကို ကြည့်ပြီး သူ တည်ငြိမ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

“လာလေ”

ဆရာဇော်သက်က သူ့ကို ကြည့်ပြီး လှမ်းခေါ်တော့မှ သူ ဆက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ စည်သူက ထိုနေရာမှာပင် ရပ်ကျန်ရစ်ဆဲ။ မျက်လုံးများ နီရဲသွားပြီး အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မီးရောင်များဖြင့် ထိန်လင်းနေသည့် အခန်းထဲ ရောက်တော့ ဆရာဇော်သက်က မေးသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ထိုမှ ဆရာဇော်သက်က အရိုးစုဌာနတွင်း ဝင်ရောက်သည့် လူစာရင်း စာအုပ်ထဲတွင် လက်မှတ်ထိုး၏။

“ဒီမှာပဲ”

ဆရာဇော်သက်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြောတော့ ဆရာပြသည့် နေရာကို ကြည့်လိုက်သည်။ မကြာခင်ကမှ တွေ့ရှိထားသည့် အိုးထဲက အရိုးစများကို ဖန်အကြည်ရောင် တောက်နေသည့် ခုတင်ပုံစံ စင်ပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ ခုတင်အောက်တွင် မီးထွန်းထားသဖြင့် အရိုးစများကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်နေရ၏။ အရိုးစဌာနကတော့ အရိုးစများကို စနစ်တကျ ပြန်လည်နေရာချထားသော်ငြား မီးကျွမ်းထားသည့် အရိုးစများမှာတော့ ပုံပေါ်ရန် မလွယ်ကူတော့ချေ။ မီးသွေးစများနှင့် ပြာများကိုသာ မြင်ရသည်။

“ဘာပုံမှ မပေါ်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

အရိုးစများကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့ကို ဆရာဇော်သက်ကမေး၏။ သူ ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ကြည့်လက်စ အရိုးစများကိုသာ ဆက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ အိုးထဲက တွေ့ရသည် ဆိုက တည်းက သည်လိုအခြေအနေကို မျှော်လင့်ပြီးသားပဲ။ သို့တိုင် ဆရာဇော် သက်တို့အဖွဲ့ ကို ယုံကြည်သဖြင့်သာ အရိုးစနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ကို အားချင်းသိရဖို့ သူလာခဲ့၏။

“ဒီကို ကြည့်”

ဆရာဇော်သက်က လက်အိတ်တစ်စုံကို ယူဝတ်လိုက်ရင်း အရိုးစ များ၏ တစ်နေရာကိုထောက်ပြ၏။ သူ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှန်းမသိကွဲ့။ အရိုးစပညာက သူ့အတွက်တော့ တကယ်မလွယ်ကူ။

“သွားလား”

ခန့်မှန်းသလို သူမေးတော့ ဆရာက ခေါင်းညိတ်သည်။

“သွားတွေ သန်မာတာကို ကြည့်ရတာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ဖို့များတယ်”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်ဆယ်စွန်းစွန်းလောက် ဖြစ်မလား”

“တက်ကြွဖျတ်လတ်တဲ့အရွယ်ပဲ”

ဆရာက ဟုတ်တယ်ဟုဆိုကာ အရိုးစများကို ကြည့်နေပြန်၏။

“ဒီအရိုးစတွေ ဌာနကိုရောက်လာကတည်းက တစ်ခုခု ထူးဆန်းနေ တယ်”

ဆရာစကားကြောင့် သူ့အကြည့်က ဆရာထံရောက်သွားလေ၏။ ဆရာဟန်ပန်မှာ စာသင်ခန်းထဲမှာ သင်ခန်းစာပို့ချနေရသလို တည်တည်ငြိမ် ငြိမ်ပင်။ ရှာဖွေတွေ့ရှိထားသည့် သုတေသနရလဒ်တစ်ခုကို တပည့်တွေကို

သီစေလိုကြောင်း စေတနာအပြည့်အဝပါပုံမျိုး။

“ထူးဆန်းတယ်”

သူ ဆရာကို ကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်တစားပြောတော့ ဆရာက အင်းဟု တုံ့ပြန်သည်။ ထိုအခါမှ ဘယ်လိုထူးဆန်းတာလဲ သူသိချင်လာသဖြင့် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ဘယ်လိုလဲ ဆရာဟုမေးရ၏။

“ဒီအခန်းက အရိုးတွေပဲ သီးသန့်ထားတယ်ဆိုပေမဲ့၊ ဒီအရိုးတွေကို တစ်ခါမှအသက်မဲ့သူတွေ၊ ဘာအငွေ့အသက်မှမရှိတော့တဲ့ အရိုးကောင်တွေ လို့ တစ်ခါမှမသတ်မှတ်ခဲ့ဘူး၊ ဒီအရိုးစုတွေရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ တစ်ချိန်က အောင်မြင်ခဲ့သူလား၊ ကျရှုံးခဲ့သူလား၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရော ဘယ်လောက် ထင်ပေါ်ပြီး ဘယ်လောက်ရှုတ်ချခံရသလဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့မိသားစု၊ ဘယ်လို အသက်လွင့်ခဲ့ရသလဲ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ မွေးဖွားချိန်က စလို့ သေဆုံးချိန်ထိ ဘာက အရေးကြီးဆုံးလို့ထင်လဲ”

“ကိုယ်ကျင့်တရားလား”

ရုတ်တရက် သူ့အဖြေကို ဆရာက ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ကိုသာ လှည့်ကြည့်သည်။

“မဟုတ်ရင် စားဝတ်နေရေး”

ထိုမှ ဆရာက ပြုံးသည်။

“ဒါပေါ့ ဒီ သုံးမျိုးက အရေးကြီးဆုံးပဲကို မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါကြောင့် ရှင်သန်စဉ်က သူ ဘယ်လိုနေထိုင်ခဲ့သလဲဆိုတာမျိုးက အရိုးစုဌာနအတွက် စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုပဲ”

“ဆရာပြောတဲ့ ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာက”

သူ့စကားကို ဆရာက လက်ကာပြသည်။

“ပြောမယ်၊ ဒီအရိုးစုတွေထဲမှာ အသက်ငွေ့ရှိတယ်”

“အသက်ငွေ့”

“ဟုတ်တယ် အသက်ငွေ့၊ အသက်ရှိနေတယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အသက်ငွေ့၊ ခံစားမှုပေါ့”

“ဒီအရိုးစုက ခံစားမှုရှိနေတယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ စဉ်းစားကြည့်၊ သူ့ကို အိုးထဲမှာ အရိုးပြာအဖြစ် တွေ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ အရိုးပြာ အိုးကို အပြင်မှာ အကောင်းပကတိ ရှိနေတဲ့ အရိုးစုကပဲဖက်ထားပြန်တယ်၊ ဒီကိုလာ...”

ဆရာက အခန်း၏ ထောင့်ချိုးတစ်ခုဆီသို့ သွားပြီး ခန်းဆီးအဖြူ ရောင်ကြီးကို လှစ်ဟလိုက်၏။ ထိုနောက်တွင်တော့ သူတို့တွေ့ခဲ့ကြသည့် အရိုးစု။ အရိုးစုကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားသဖြင့် အတော်ပဲ ကြည့်ကောင်းလို့ နေသည်။ ရွှံ့စေးတွေမရှိတော့ဘဲ စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်ဖြစ်နေသည့် အရိုးစုကို မြင်ရသည်မှာ အခါတိုင်းဖြစ်နေကျလို စိတ်ညစ်ညူးချင်စရာတော့မကောင်း။ သူအကျင့်က အရိုးစုများကိုတွေ့လျှင် စေ့စေ့မကြည့်ချင်။ တရားရပုံမျိုးလည်း မဟုတ်။ သံဝေဂယူချင်စရာ ကောင်းခြင်းကြောင့်လည်းမဟုတ်။ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ။ အရိုးစုတွေဆိုမလေ့လာချင်။ ဒါကြောင့်ပင် မင်းကတစ်မျိုးပဲ ဟူသော ဆရာ့မှတ်ချက်ကို မကြာမကြာရဖူးသည် မဟုတ်လား။

“ဘယ်လိုလဲ”

ဆရာက လက်ကို နောက်ပစ်ချိတ်လျက် အရိုးစုကို ကြည့်ရင်းမေး သည်။ သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ခေါင်းပိုင်းကတော့ ဘာမှမရှိတော့။ အင်မတန်ကြည့်ရဆိုးနေသည့် သွားများကသာ ဝေါဟ်ထွက်နေကြသည်။ လက်တစ်ဖက်ကတော့ အိုးနဲ့အတူ တွေ့စဉ်ကလို ကွေးနေဆဲ။ ခြေထောက်မှာ လည်း ဆန့်နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ချေ။

“နာမည်တစ်ခု ပေးကြရအောင်”

“နာမည်”

သူ ဆရာ့ကို ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်မိသည်။ နာမည်တဲ့။ ဘာကိုမှ မသိနိုင်။ လူ့လောကနဲ့ ဆယ်စုနှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်အထိမှန်းမသိ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေသူကို နာမည်ပေးမတဲ့။

“အင်း နာမည်၊ ဒါမှ ခေါ်လို့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်လား”

“နာမည်က ဘာလို့လဲ”

“ငါတို့က သူနဲ့ အလုပ်အကြာကြီးလုပ်ရမှာ၊ နာမည်ရှိနေတော့ ပြောရဆိုရ လွယ်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဆရာ့အပြောကို သဘောကျစွာပြုံးမိသည်။ ဆရာဟာ အရိုးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သည်လိုပဲ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တာလား၊ လက်တွေ့ပိုကျချင် တာလားဟု မေးလျှင်တော့ ရှေးသူသမားဆိုတော့ လက်တွေ့ကျတာပေါ့ဟု ပြုံးစစနှင့်ဖြေလိမ့်မည်။

“ဘယ်လို ပေးမှာလဲ”

“မင်း ဘယ်လို ပေးချင်လဲ”

သူ ဆရာကို ကြောင်ငေးပြီးကြည့်မိသည်။ သည်အရိုးစုကို သူက ဘယ်လိုနာမည်ပေးရပါ။ အရိုးစုတစ်စုကို ကြည့်ပြီးလေ့လာဖို့ နေနေသာသာ။ မြင်ရုံဖြင့် အကြည့်ကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲချင်သူကို နာမည်ပေးခိုင်းသတဲ့။

“ကျွန်တော်ကလား”

သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးထိုးပြီး ဆရာကိုမေးတော့ ဆရာက အင်းလေဟု ခပ်တည်တည်ပင် ဖြေပြန်သည်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

“ကျွန်တော်က ဘာလို့လဲ”

“ဒီအရိုးကို ပထမဆုံး သုတေသနလုပ်ချင်တာ မင်းပဲလေ၊ ငါက ကူရုံပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ အိုးနဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်ချင်ရုံပါ”

သူ အကြောက်အကန်ငြင်းတော့ ဆရာက ရယ်သည်။

“နောက်တာပါကွာ...ကြည့်ရအောင်၊ စကားလက်လို့ပေးရင် ကောင်းမလား”

“စကားလက်”

“အင်း အရိုးက စကဲလက်နံတန် (Skeleton) ဆိုတော့၊ စကားလက်ဆို ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဆရာကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲကပြုံးမိသည်။ ဆရာစာသင်ချိန်တွေမှာ အရိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အများကြီး မျှဝေဖူးသော်လည်း သည်လောက်ထိ အရိုးတွေအပေါ် ရူးသွပ်တန်ဖိုးထားလိမ့်မည်ဟုမထင်ခဲ့။ မထင်ခဲ့ဆို ဆရာသုတေသနရလဒ်တွေကိုသာ ကြားသိခဲ့ရပြီး သုတေသန လုပ်ဆောင်ချက်တွေကိုတော့ အနီးကပ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့။ ဆရာလည်း သူ့လိုပါပဲလားဟုတွေးကာ ကျေနပ်ရသည်။ အိုးခြမ်းကွဲနဲ့ပတ်သက်လာလျှင် သူလည်း ထိလွယ်ရှလွယ်ပဲ မဟုတ်လား။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းသားပဲ၊ စကားလက်၊ စကားလက်”

အဆုံးမှာ စကားလက်ဟူသော အမည်ကို တိုးတိုးရှေ့တံလိုက်သည်။

“ကဲ ကြည့်ရအောင် စကားလက်ရေ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ လူ့လောကကြီးနဲ့ ထိတွေ့ရတာ ဘယ်လိုခံစားရပါသလဲ”

သူ ဆရာကိုတစ်လှည့် အရိုးစုကိုတစ်လှည့် ကြည့်ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေမိသည်။ ဘာမှ ဝင်မပြောဖြစ်။

“အသံဖမ်းဦးမလား”

ဆရာက သတိတရပြောလာမှ အိတ်ထဲက အသံဖမ်းစက်ကလေး ကို ထုတ်ရသည်။ ခလုတ်ဖွင့်ပြီး အရိုးစုနံဘေးမှာ ချဖို့ပြင်တော့ ဆရာက လှမ်းယူပြီး ကိုင်ထား၏။

“အိုးထဲက အရိုးပြာနဲ့ ဒီအရိုးစုနဲ့က အများကြီး ဆက်စပ်မှုရှိတယ်၊ ဆက်စပ်မှုဆိုတာထက်၊ ခံစားမှုတွေ တစ်သားတည်းဖြစ်နေတဲ့ အရိုးစုနှစ်ခုပဲ၊ အိုးထဲကအရိုးစုတွေကို သန့်မာတဲ့အရွယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ဒီအရိုးစုဟာလည်း ငယ်ရွယ်ဖျတ်လတ်တဲ့ အရိုးစုပဲ၊ ပြောရရင်တော့ အသက်အရွယ် မတိမ်း မယိမ်းပေါ့”

“သူတို့က အတူတူ သေကြတာလို့ ပြောတာချင်လား”

“မသေချာဘူး၊ မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား၊ ခန့်မှန်းသိဆို တော့ အဲဒီလောက်မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အနီးစပ်ဆုံးပြောရရင် တစ်ရက်တည်း မှာပဲ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သေတာများလား”

“ဒီအရိုးစုမှာ တစ်ခုခုကြောင့် သေရတဲ့ အကြောင်းပြချက်မျိုး ပြောနိုင်ဖို့ ပြင်ပဒဏ်ရာ မတွေ့ရဘူး၊ ဒါဆို ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ”

သူ ဆရာကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဆရာစကားတွေကို နားထောင်ရတာ သုတေသနဆိုသည်ထက် အနုပညာသမားတစ်ယောက်၏ ယူဆချက်မျိုး၊ ဘယ်လိုပြောရပါ။ လူသားဆန်တယ် ဆိုတာမျိုးလား။ အတွေးက သိမ်မွေ့၏။

“သူဟာ စိတ်ဒဏ်ရာကြောင့် သေဆုံးရတာပဲ”

“စိတ်ဒဏ်ရာကြောင့်”

“ဟုတ်တယ်၊ လူတွေဟာ စိတ်ထောင်းရင် ကိုယ်ကြေတယ်လို့ တောင် ပြောတတ်ကြတယ်၊ ဒါဟာ ကြားကောင်းအောင် ပြောထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ သုတေသနတစ်ခုလိုပဲ၊ တကယ်ဖြစ်ပျက်တာကို သိမြင်ပြီးမှ လက်ခံလာကြတာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ စိတ်ကြောင့် သေဆုံးရသူတွေ ဒုနဲ့ဒေး ရှိနေတယ်၊ သူက အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ပဲ”

“ဆရာ ပြောတဲ့စိတ်ဒဏ်ရာဆိုတာ”

ဆရာက အရိုးစုတင်ထားသည့် ခုတင်အနီးတွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း

လမ်းလျှောက်နေပြီး အသံဖမ်းစက်ကို နှုတ်ခမ်းအနီးသို့ ယူလိုက်သည်။

“လူသားတွေကို အနှိပ်စက်ဆုံးက သံယောဇဉ်ပဲ၊ ချစ်သူသမီးရည်းစား သံယောဇဉ်ဖြစ်ဖြစ်၊ မိသားစုဆွေမျိုး သံယောဇဉ်ဖြစ်ဖြစ်၊ သံယောဇဉ်ရစ်ပတ်လာပြီဆိုရင် ဖြတ်ရခက်တယ်၊ ပြီးတော့ မျှော်လင့်တယ်၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်စီးရပြီဆို လူတစ်ယောက်ရဲ့ အထိခိုက်ရဆုံးက နှလုံးဖြစ်တယ်။ အသည်းကွဲတယ်ခေါ်မလား၊ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ ချစ်သူတွေမှာပဲ ဖြစ်တတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မိဘ၊ မောင်နှမနဲ့ ကွေကွင်းရရင်လည်း အသည်းကွဲတာပဲ”

“ဒါဆို စကားလက်က အသည်းကွဲလို့၊ သေရတာလို့၊ ပြောတာလား။”

“အင်း ရာနှုန်းများတယ်၊ စကားလက်ရေ၊ ဘယ်လောက်တောင်များ မင်းအသည်းတွေ ပျက်စီးခဲ့ရပါလိမ့်”

ဆရာက အရိုးစုအနီးသို့ ခါးကိုင်းလိုက်ပြီး တိုးသဲ့သဲ့မေးတော့ သူ ဆရာကိုသာ ငေးကြည့်မိသည်။

“စကားလက်နဲ့ အိုးထဲက အရိုးစနဲ့က ချစ်သူတွေလို့ ယူဆနိုင်တယ်ပေါ့”

“မပြောတတ်ဘူး၊ သူတို့တွေ ပိုသိလိမ့်မယ်”

ဆရာမျက်နှာက အမှန်ပင် တည်ငြိမ်လို့နေ၏။ ဆရာရော သူပါ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်ပြီး စကားလက်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“သူတို့တွေ သေဆုံးကြတယ်ဆိုပေမဲ့ အမှန်တကယ် သေဆုံးကြသေးတာမဟုတ်ဘူး”

ထပ် အံ့ဩရပြန်ပြီ။

“ဘာလို့လဲ”

“လူတစ်ယောက် သေဆုံးတယ်ဆိုတာ လောကကြီးထဲမှာ မရှင်သန်နိုင်တော့တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့ရတဲ့အရာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ရှင်သန်စဉ်က သူတို့ရဲ့ အမှတ်တရကောင်းတွေနဲ့ အပြုအမူတွေကို မေ့နိုင်တဲ့သူ၊ မေ့သေးတဲ့သူ မရှိတော့တဲ့အခါကျမှ တကယ်သေဆုံးသွားတာမျိုးပဲ၊

ဒါကြောင့် လူမသေခင် နာမည်သေတယ်ဆိုတာမျိုး၊ လူသေပေမဲ့ နာမည်မသေဘူးဆိုတာမျိုးရှိနေတာ၊ စကားလက်နဲ့ အိုးထဲက အရိုးစတွေက လူသေပေမဲ့ နာမည်မသေဘူးဆိုတဲ့ သူတွေထဲက ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီထက်ပို

ပြောရရင် အမှတ်တရတွေနဲ့ ရှင်သန်နေဆဲပေါ့”

“ဆရာက ဘယ်လို ပြောနိုင်တာလဲ”

ဆရာက သူ့ကို ကြည့်ပြီး ပြုံး၏။

“ဒါမျိုးက နှလုံးသားကပဲ သိနိုင်တဲ့အရာ၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ အရိုးစုတွေနဲ့အကြာကြီး နေလာတော့ သူတို့ရဲ့ စိတ်ကိုနားလည်လာတယ် လို့ ပြောရမလား၊ တစ်ခါတလေကျရင် အရိုးစုတစ်စုဟာ မသေခင် စိတ်ဝေဒနာတွေနဲ့ ဘယ်လောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသလဲ၊ ကျန်ရှိနေတဲ့ဘဝလေး မပြုလဲအောင် သူဘယ်လောက် အားခဲခဲ့ရသလဲ ဆိုတာမျိုးကအစ ခံစား လာနိုင်တယ်၊ စိတ်ကို စိတ်ချင်း နားလည်တာမျိုးပေါ့”

ဆရာက စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး အရိုးစုကိုပဲ စေ့စေ့ကြည့်နေပြန် သည်။

“သူတို့ဟာ မသေဆုံးခင်အချိန်ထိတော့ လူပဲလေ၊ ခုလို အသား တွေ၊ အရည်တွေ မခန်းခြောက်ခင်ချိန်ထိတော့ မင်းတို့ ငါတို့လိုလူပဲ၊ အရိုးက ထာဝရတည်တံ့နေတာမို့၊ သူတို့ကို ကြည့်ပြီး သူတို့ ရှင်သန်ဆဲ ကာလ ဖြစ်ပျက်မှုတွေကို ဆန်းစစ်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ဘာဖြစ်ခဲ့ တယ်ဆိုတာကို သူတို့ကပဲ ပြောပြနိုင်တယ်”

“ဒါဆို ဆရာ ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“သူ့အရိုး ဖြစ်တည်မှုတွေကိုကြည့်ရတာ အသက် ၃၀ မပြည့် သေးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ၊ သေဆုံးခဲ့တဲ့အချိန်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ဖြစ်မယ်၊ ပြင်ပဒဏ်ရာ မတွေ့ရတော့ စိတ်ကြောင့် သေဆုံးတယ်လို့ ပြောနိုင်တယ်၊ အရပ်က ငါးပေသုံးလက်မလောက်”

“ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ဆိုရင် ထင်သလောက်မကြာသေးဘူး မဟုတ် လား”

“အင်း ဒါပေမဲ့ မပျက်မစီးဘဲ အရိုးစုအဖြစ် တည်ရှိနေတာရော” အိုးနဲ့အတူ တွေ့ရတာရောက ထူးခြားချက်ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သုတေသန အတွက် တစ်စုံတစ်ခု ဖြည့်စွက်နိုင်တယ်လို့မြင်တယ်၊ ဘယ်ခေတ်ကလဲ၊ ဘယ်လို သေတာလဲဆိုတာချည်းပဲ စိတ်ဝင်စားဖို့ထက်၊ မသေဆုံးခင် ခံစား ချက်တွေက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းမနေဘူးလား၊ ရှေးဟောင်း သုတေသန ပညာရှင်တွေဟာ အမြဲတမ်း အတိတ်ကိုပဲ ကြည့်ကြတယ်၊ သူတို့တွေ အတိတ်မှာ ဘယ်လိုနေခဲ့ကြသလဲ၊ ဘာလုပ်ခဲ့ကြသလဲဆိုတာပဲ မလေ့လာ

ဘဲ သူတို့ဘဝတစ်လျှောက် ဘာတွေကြုံတွေ့ပြီး စိတ်အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုဖြစ်တည်ခဲ့ကြသလဲဆိုတာကို မေ့နေကြတယ်၊ လူဆိုတာ စိတ်ခံစားမှုအလျောက် ပြုမူနေကြတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

ဆရာက သူ့ကို ကြည့်ပြီး မေးသလိုပြောတော့ သူ ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဆရာ ပြောသည်မှာလည်း အဟုတ်သားပေပဲဟု တွေးမိသေး၏။ လူဆိုတာ စိတ်နဲ့ဖွဲ့တည်ထားတဲ့သက်ရှိတွေပဲလေ။

“တကယ်တော့ လူတစ်ယောက်မှာ စိတ်ခံစားမှုနဲ့ စိတ်စွမ်းအားဆိုတာ စိတ်ဝင်စားဖို့အကောင်းဆုံးပဲ၊ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ရင် ဘာမဆို လုပ်နိုင်ကြတာပဲလေ၊ စိတ်ကြောင့်ပဲ ဘာမဆို ကျော်လွှားနိုင်ကြတာ”

“ဆရာက အရိုးစုတွေရဲ့ စိတ်ထဲကို ဝင်ကြည့်ချင်တာမျိုးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအတိုင်း နားလည်တာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းတို့ ငါတို့သေရင်လည်း မြေကြီးထဲမှာ အရိုးစုဖြစ်ရမှာပဲလေ၊ အက်စစ်ဓာတ်များတဲ့မြေကြီးနဲ့တွေ့ရင်တော့ ကြာကြာမနေရဘဲ ဆွေးချင်ဆွေးပေါ့ ဒီတော့ အရိုးစုတွေဟာ ငါတို့လိုပဲလို့ တွေးလိုက်တာမျိုး”

“အာ...ဟုတ်ကဲ့။ ဆရာပြောတော့လည်း ဟုတ်သလို”

“အင်း နေ့လယ်စာ မစားရသေးဘူးမဟုတ်လား၊ သွားကြရအောင်” ဆရာက အသံဖမ်းစက်ကို သူ့ထံ ပြန်ပေးရင်းမေး၏။

“ဒီနေ့တော့ ရှိပါစေဆရာ၊ နောက်နေ့ ကျွန်တော် ကျွေးပါမယ်” ဆရာက အံ့သြသလို အမူအရာဖြင့် သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့မှ သူ့လက်မောင်း တစ်ဖက်ကိုပုတ်လိုက်သည်။

“ဘာလို့လဲ၊ ငါ ကျွေးပါမယ်”

“အာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူ ပါသေးလို့လဲ”

“ဉာဏ်လင်းပါသေးတယ်၊ ကားပေါ်မှာ ကျန်နေခဲ့တာ”

“အင်း ဟုတ်လား၊ ခေါ်လိုက်လေ”

ဉာဏ်လင်းက ဆရာနဲ့ဆိုလျှင် အနေရခက်လိမ့်မည်ဟု ပြန်မပြောဖြစ်။ တကယ်လည်း ဉာဏ်လင်းအနေခက်လိမ့်မည်။ သည်ကောင်က လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောရဆိုရသည်ကို ခုံမင်သူ။ ဆရာထံက အရိုးစုနဲ့ပတ်သက်သည့်ဗဟုသုတတွေ နားထောင်ချင်သော်လည်း ခေါ်လျှင်တောင်မလာဖို့က ရာနှုန်းပိုနေ၏။ သည်လိုနဲ့ ဆက်စောင့်ခိုင်းလျှင် ကားပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေလိမ့်

ထုံးဆက်လက်ကျန်

မည်။ မဖြစ်သေး။

“ကျွန်တော် ဝင်စရာလည်း တစ်ခုရှိနေသေးလို့ပါ။ နောက်မှ တွေ့ရအောင်ဆရာ”

ဆရာက အခန်းတံခါးကို သေချာစွာပိတ်ပြီး သော့ကို သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ဆရာနဲ့အတူ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာတော့ စည်သူနဲ့တွေ့ပြန်သည်။

“ဆရာ နေ့လယ်စာလား”

စည်သူ့အမေးကို ဆရာက အင်းဟု တုံ့ပြန်ရင်း သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“အတော်ပဲ ကျွန်တော်လည်း မစားရသေးဘူး၊ အတူတူ သွားကြမလား”

စည်သူ့ အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး သူစိတ်အိုက်လာသည်။ ရှောင်လွှဲစရာ အကြောင်းပြချက်က အခုမှ ပိုပြီး ခိုင်မာသယောင်။ သူ ဆရာ့ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ဆရာကလည်း ဘယ်လိုလဲလိုက်မလားဆိုသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ပြန်ကြည့်၏။

“ဒါဆို ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“ဘာလို့လဲ၊ နေ့လယ်စာ စားသွားဦးလေ”

စည်သူက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို အသာထိပြီး ပြောတော့ သူလက်ကို နောက်သို့ ပစ်လိုက်သည်။

“တော်ပြီ၊ ဆရာ ကျွန်တော်သွားပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နောက်မှ တွေ့ကြရအောင်”

ဆရာက အေးဟုတ်ပြီဟု ခေါင်းညိတ်တော့ လှေကားပေါ်က ချက်ချင်းပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ကားရှိရာသို့ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဉာဏ်လင်းအိပ်နေပြီ။ သူ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ဉာဏ်လင်းကို နှိုးမနေတော့ဘဲ ကားကိုသာ မောင်းထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

* * *

ပြီးခဲ့သည့် နှစ်နှစ်၊ မေလ ၁၀ ရက်၊ ၂၀၁၈ ခုနှစ်

အချိန်မှာ ည ၇ နာရီ မခွဲသေး။ သိသိသာသာ မှောင်နေပြီ။ နာရီကိုမကြည့်မိလျှင် ကိုးနာရီအလား ထင်မှတ်ရနိုင်၏။ တူးဖော်မှုအသစ်

တစ်ခုက တွေ့ရှိသည့် အိုးခြမ်းကွဲများနှင့် အိုး အချို့ကို ဌာနသို့ ယူလာပြီဟု ဒေါက်တာသက်သက်က ဖုန်းလှမ်းဆက်သဖြင့် သူ စောင့်နေလိုက်သည်။

ဒေါက်တာအောင်နိုင်သူ
အိုးခြမ်းကွဲများ စုဆောင်းထိန်းသိမ်းရေးတာဝန်ခံ
အိုးနှင့်အိုးခြမ်းကွဲများ ဌာန
ရှေးဟောင်းသုတေသနဆိုင်ရာအထောက်အထားများထားသို့ရာဗဟိုဌာန

လည်ပင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ကတ်ပြားကိုတစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီး ချွတ်လိုက်သည်။ အိုးခြမ်းကွဲများ ရောက်လာလျှင် စစ်ရဆေးရတိုင်းရ ထွာရ ပြုရလျှင် သည်ကတ်ပြားက အဆင်မပြေ။ သည်တော့ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာပဲ ထားလိုက်တာကောင်းသည်။

သည်နေ့က သူ ဒေါက်တာဘွဲ့ရတာ ငါးလ ပြည့်သည့်နေ့ဖြစ်ပြီး သူချစ်ရသည့် အိုးခြမ်းကွဲဌာန တာဝန်ခံခန့်အပ်ခံရသည့် လေးလ ပြည့်လည်း ဖြစ်သည်။

မိုးချုပ်ပြီမို့ ဌာနအသီးသီးက လူတွေ အိမ်ပြန်ကုန်ကြပြီ။ သူကတော့ တစ်ခါတလေ စာတမ်းဖတ်ရမည့်ကိစ္စရှိလျှင် ဌာနထဲမှာပဲ အိပ်လိုက်သည်ကများ၏။ လုံခြုံရေးအချို့ရှိသော်လည်း ညဆယ်နာရီကျော်ပြီဆို လုံခြုံရေးတွေလည်း ကင်းမလှည့်နိုင်ကြတော့။ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းကြရသည်ပဲလေ။ သည်တော့ သူရှိနေလျှင် လုံခြုံရေးတွေကို ဝန်မပိစေရဘဲ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူဖို့ပြောရ၏။

ဌာနတစ်ခုလုံးရှိ မီးများကိုဖွင့်ကာ အိုးခြမ်းကွဲများ ထားသိုရာ အခန်းထဲမှာပဲ ထိုင်ပြီးစာဖတ်နေလိုက်သည်။ ဒေါက်တာသက်သက် ဖုန်းဆက်သည်မှာ နာရီဝက်မျှရှိသွားပြီ။ တူးဖော်တွေ့ရှိသည့် အိုးများကို ယူလာကြပြီး ဌာနသို့ ရောက်လုပြီဆိုတော့ အိပ်ပျော်သွားမည်ကိုလည်း စိုးရသဖြင့် နားကြပ်တပ်ကာ သီချင်းတစ်လှည့် နားထောင်ရပြန်သည်။

ပုံမှန်ဆို စောစော အိပ်လေ့မရှိသော်လည်း နောက်တစ်နေ့တွင် ရှေးဟောင်းအိုးဒီဇိုင်းပြသပွဲရှိသဖြင့် ထိုပြပွဲအတွက်လည်း သူကပင် တာဝန်ယူပြီး စီစဉ်ခဲ့ရသည့်အတွက် လူက အတော်ပန်းနေပြီ။ သို့တိုင် တူးဖော်မှုအိုးများကို တာဝန်ခံတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကိုယ်တိုင်လက်လွှဲယူပြီး မှတ်တမ်း

တင်မှ ဖြစ်မှာမို့ပစ္စည်းများကို စောင့်နေရခြင်းပင်။

ခဏနေတော့ ဒေါက်တာသက်သက်ထံက ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။
တူးဖော်မှုအဖွဲ့မှာ ဌာနတွင်းသို့ ဝင်လာပြီဟူ၏။ သူ ထိုင်ရာကထပြီး ဌာန
အပြင်ဘက်သို့ထွက်လိုက်သည်။ ဌာနတွင်းသို့ ဝင်လာသည့် ကားမီးရောင်
ကြောင့် အလျင်အမြန် ပြေးဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

“တွန်းလှည်းစင် သွားယူလိုက်ဦးလေ”

ဒေါက်တာသက်သက်က ဘယ်သူ့ကိုဟု အမည်မတပ်ဘဲ စေခိုင်းရာ
ဉာဏ်လင်းကပင် သွက်လက်စွာ ကျွန်တော်သွားလိုက်မယ်ဟု ပြောတော့
သူပါ မနေနိုင်ဘဲ ပြေးလိုက်သွားရပြန်သည်။

“ဆရာ နေခဲ့ရတယ်”

“ရတယ် လာ”

သူနဲ့ ဉာဏ်လင်း အိုးခြမ်းကွဲများထားရှိရာ အခန်းထဲသို့ လျှင်မြန်စွာ
ပြေးသွားကြပြီး ပစ္စည်းတင် တွန်းလှည်းကို သွားယူကြသည်။

“ဖြည်းဖြည်းနော်၊ ဉာဏ်လင်း လက်အိတ်ဝတ်ထားလား”

မှောင်နေပြီမို့ သေချာစွာမသဲကွဲသည့် အနေအထားတွင် ပစ္စည်း
တင်သူများကို ဒေါက်တာသက်သက်က သတိပေးနေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဝတ်ထားတယ် တီချယ်”

“ဆရာမ စည်သူ မလိုက်လာဘူးလား”

အိုးခြမ်းကွဲဌာနက လူအားလုံးရော၊ လုပ်အားပေးကလေးတွေပါ
ရှိနေသော်လည်း စည်သူကို မတွေ့ရ။ စည်သူက တူးဖော်မှုမှာ အိုးတွေ့ရလျှင်
ရှေးဦးစွာမှတ်တမ်းတင် ဓာတ်ပုံယူရသည့်သူ။ သူ အားအထားရဆုံးသူငယ်
ချင်း။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာဘွဲ့ကို အတူတူယူခဲ့ကြသူ။ သို့တစေ ဌာနမှာ
ရာထူးတိုးတော့ သူကသာ တာဝန်ခံဌာနမှူး ရာထူးတိုးသဖြင့် စည်သူ့ကို
အားနာခဲ့ ရသေး၏။ တကယ်တမ်းက စည်သူလည်း အိုးခြမ်းကွဲများကို
အသက်လောက် မြတ်နိုးသူ။ သုတေသနလုပ်လျှင်လည်း နေ့မအား ညမနား
ကြိုးစားခဲ့သူ။

မှတ်မိသေး၏။ သူ ရာထူးတိုး ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲတုန်းက စည်သူ့ကို
မတွေ့ရ။ နောက်တစ်နေ့ ဌာနမှာတွေ့တော့ သူနေမကောင်းလို့ဟု ပြောခဲ့
သည်ပဲ။

“စည်သူက ပင်ပန်းလို့တဲ့၊ အိမ်ပြန်နှင့်ပြီဆိုပြီး သွားပြီ၊ ဘာလို့လဲ၊

တစ်ယောက်တည်း အဆင်မပြေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မေးကြည့်တာ၊ ပြေပါတယ်”

ဆရာတစ်ယောက်တည်းဆို ကျွန်တော်လည်း နေပေးမယ်လေဟု ဉာဏ်လင်း ပြောတော့ သူငြင်းရသည်။

တူးဖော်မှုအထိ လိုက်ကြသူတွေပဲ။ သူက ဌာနမှာ လုပ်စရာရှိသဖြင့် ကျန်ရစ်သူ။ တူးဖော်မှုက လူတွေလောက်တော့ မပင်ပန်းသေး။ အိုးခြမ်းကွဲများနှင့် နေရသည့်တိုင် စည်သူက ပင်ပန်းတယ်တဲ့လား။ တစ်ခါမျှ စည်သူထံက ညည်းညူသံကို သူမကြားဖူးဘူး။ အထူးသဖြင့် အိုးခြမ်းကွဲများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် စည်သူအမြဲတစေ တက်ကြွနေတတ်သူပဲ။ ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်။

တူးဖော်မှုက ရလာသည့်အိုးများမှာ အကောင်းပကတိ တစ်လုံးပါပြီး အခြားအရာများမှာ အိုးခြမ်းကွဲများသာဖြစ်သည်။ အိုးခြမ်းကွဲများကို အရွယ်အစားခွဲပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ပလတ်စတစ် အကြည်တစ်စင်းပြီး စီရသည်။ အိုးကိုတော့ ချက်ချင်း အညွန့်တပ်ကာ စားပွဲတစ်လုံးဖြင့် သီးသန့်တင်ထားလိုက်သည်။ ပစ္စည်းလာပို့သူ အားလုံးပြန်ကြတော့ သူနဲ့ဉာဏ်လင်း နှစ်ဦးသာ ဌာနမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဉာဏ်လင်းကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း အလွန်ပင် ပန်းနေပုံရ၏။ သူ အိုးခြမ်းကွဲများကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဉာဏ်လင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ

“မင်း ပြန်တော့”

ဟု ပြောရသည်။ ဉာဏ်လင်းက တစ်ချက်သမ်းလိုက်၏။

“ဆရာကရော”

“ငါ ဒီမှာ အိပ်မှာ၊ မထူးတော့ဘူး၊ နောက် ရက်အနည်းငယ်ဆို ပြပွဲရှိတာမို့၊ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ရဦးမယ်၊ မင်း မနက်မှလာခဲ့တော့” ပင်ပန်းနေပြီမို့ ဉာဏ်လင်း မငြင်းတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါဆို သွားပြီ၊ မနက်ဖြန်တွေ့မယ်ဆရာ”

“ကောင်းပြီ၊ သေချာသွားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

လက်တစ်ဖက် ထောင်ပြပြီး အခန်းတံခါးကို အသာတွန်းကာ ဉာဏ်လင်းထွက်သွား၏။ သူအိုးခြမ်းကွဲများကို ခါးထောက်ပြီး အတန်ကြာ ရပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ချက်ပြုံး၏။

မပျက်မစီးဘဲ အိုးတစ်လုံး တွေ့ရသတဲ့။ ရေးစရာ အသစ်ရပြန်ပြီ။ သည်နှစ်ပိုင်း တူးဖော်မှုမလုပ်ဖြစ်သဖြင့် အိုးဖြည့်စွက်စာတမ်းတွေမရေးရ။ ဒေါက်တာဘွဲ့ယူပြီးမှ ပထမဆုံး သုတေသနက အသစ်အဆန်းများ ဖြစ်နိုင်မလား။

ကိုယ်လက်သန့်စင်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်မပြန်ဖြစ်သည်မှာ သုံးရက်မျှရှိတော့မည်။ ပြဋ္ဌအတွက် တစ်ပတ်ကြိုတင် စီစဉ်ရတော့ အိမ်ပြန်ချိန်မရှိ။ ယခုမှ ဆရာဇော်သက်စကားကို နားလည်ရသလို ရှိ၏။ တာဝန်ခံဖြစ်ရတဲ့ဒုက္ခ မင်းမသိပါဘူးဟု ဆရာ ပြောဖူးသည်ပဲ။

“မင်းကတော့ တစ်ကိုယ်တည်း သမားလေ”

ဟု အိမ်ပြန်နောက်ကျတိုင်း မိန်းမရှိလျက်နဲ့ ထမင်းကိုကိုယ်တိုင် ခူးခပ်စားရတာ သိပ်ခဲပြင်းစရာ ကောင်းတာပဲဟု ဆရာပြောလျှင် သူ့မှာ ရယ်ပြီးသာနေခဲ့ရ၏။ ခုတော့ သူနားလည်ခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း အရိုးစုတာဝန်ခံရာထူးက ဆရာနုတ်ထွက်ပြီး အကြံပေးအဖြစ်လုပ်ခဲ့သည်ကို နားလည်ရ၏။

ကိုယ်လက်သန့်စင်နေခိုက် ဌာနတစ်ခုလုံး ရုတ်တရက် အမှောင်ကျသွားလေ၏။

ဘာဖြစ်တာလဲ။ မီးပျက်တာလား။ မဖြစ်နိုင်တာ။ မီးပျက်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်လက်သန့်စင်နေရာက ကပျာကယာ ထွက်ခဲ့လိုက်၏။ ဖုန်းမီးဖြင့် ဌာနတစ်ခုလုံးကို ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ လူသူကင်းမဲ့ပြီး မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ကျွဲ”

ဟင် ဘာသံပါလိမ့်။ တံခါးဖွင့်သံလား။ သူ ဌာနအောက်သို့ အလျင်အမြန်ပြေးဆင်းလိုက်သည်။ လမ်းမတစ်လျှောက်မှာတော့ မီးများက ထိန်လင်းနေဆဲ။

“ကိုကျော်...ကိုကျော်”

လုံခြုံရေးခေါင်းဆောင် ကိုကျော်ကို အလောတကြီးခေါ်ရသည်။ အာ...လုံခြုံရေးအားလုံးကို သည်ညတော့ စိတ်ချလက်ချအိပ်ဖို့ သူ ပြောလိုက်သည်ပဲ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ကိုကျော်ကို ဖုန်းခေါ်ရသည်။

ခဏနေတော့ ကိုကျော်က ပုဆိုးကို မကောပြေးထွက်လာသည်။ ဆံပင်များက ထိုးထိုးထောင်ထောင်။ အတော် အိပ်ကောင်းနေပြီ ထင်ပါရဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“အင်း မီးပျက်သလားလို့”

ပြောလည်းပြော ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဝေကြည့်လိုက်ရသေး၏။
မီးပျက်ဟန်တော့မဟူ။ ပတ်ဝန်းကျင် အားလုံးလင်းပြီး ဌာနတစ်ခုသာ
ကွက်ပြီးပျက်နေရသည် မဟုတ်လား။

“လမ်းမီးတွေ လင်းနေပါတယ်”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ သွားကြည့်ပေးပါလား”

ကိုကျော်က ဟုတ်ကဲ့ဟုဆိုကာ ကပျာကယာ ပြေးထွက်သွား၏။
သူကတော့ ဌာနရှေ့မှာပဲ ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ရုတ်တရက်စဉ်းစားမရ ဖြစ်လို့နေ
သည်။ ရှေ့ဖြစ်သည်ပဲလား။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများထားသည့် အဆောက်
အအုံမို့ မီးအန္တရာယ်က အကြောက်ရဆုံးပင်။ မတော်တဆ တစ်ခုခုလွဲချော်
သွားလျှင် ဆုံးရှုံးမှုမှာ အကြီးကြီး။ ပြီးတော့ ဌာနမှာ သူ တစ်ယောက်လုံးရှိနေ
လျက်နဲ့ သည်ကိစ္စမျိုး။

သူခေါင်းခါလိုက်သည်။ ဘာမှတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ စိတ်
မရှည်တော့ဘဲ ကိုကျော်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။ ရပ်နေလို့မှ မထူးပဲ။

ခဏကြာတော့ မီးအားလုံးပြန်လင်းလာ၏။ ထိုမှ အသက်ကို
စိတ်အေးစွာရှုနိုင်တော့၏။ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး ခါးကိုင်းကာ ခူးကို လက်နှစ်
ဖက်ဖြင့် ထောက်ထားမိသည်။ ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

နောက်ဘက်က ပြန်ထွက်လာသည့် ကိုကျော်ကိုမေးတော့ မိန်း
ခလုတ် ကျနေတာဆရာဟု ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြန်ဖြေသည်။

“ဘာ မိန်းခလုတ်ကျတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အခြား ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်သွားကြည့်တော့
မိန်းကျနေတာပဲ”

“အဆောက်အအုံ တစ်ခုလုံးရဲ့ မိန်းခလုတ်ကြီးလား”

ကိုကျော်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက် ထူးဆန်းတယ်ဟု
တိုးသဲ့သဲ့ရေရွတ်နေ၏။

“ရပြီ ကိုကျော် သွားအိပ်တော့”

“အဆင်ပြေရဲ့လား ဆရာ၊ ကျွန်တော် နေလို့ရတယ်”

“ရတယ်၊ မနက်လည်း အစောကြီး ထရဦးမယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊

ထုံးဆက်လက်ကျန်

အိပ်တော့”

“ဒါဆို ကျွန်တော် သွားပြီ”

ကိုကျော်ကိုကြည့်ကာ အင်းဟု တစ်ခွန်းဆိုပြီး သူလည်း ဌာနထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

ထိုညက မိုးသလင်းသွားလေ၏။ သူ အိပ်မပျော်ခဲ့။ ကိုကျော်၏ မိန်းခလုတ်ကျတာဟူသော အသံကို ထပ်တလဲလဲ ကြားယောင်ပြီး ဘာလို့ မှန်းမသိ အိပ်မပျော်။ မနက်ရောက်တော့လည်း ပြပွဲအတွက် စီစဉ်နေရသဖြင့် ပြီးခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက်ကို အစီရင်ခံစာတင်ဖို့ မေ့သွားခဲ့လေ၏။ သူ့ပေါ့ဆ မှပဲမဟုတ်လား။

ခုတော့လည်း အားလုံးပြီးသွားခဲ့လေပြီ။ ပြန်ပြင်လို့ မရတော့သည့် အမှားရယ်၊ ယူမကုန်တဲ့သင်ခန်းစာတွေရယ်ကိုသာ သူရရှိခဲ့လေသည်။

သူ ကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်ပြီး ကောင်းကင်ကို မေ့နေခဲ့သည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲမသိ။ စိတ်သည် ကျန်ရစ်သော အတိတ်ဆီ ပြေးလွှား ခဲ့ရသည်ပဲ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ သည်အကြောင်းတွေ လုံးဝ ပြန်မတွေးချင်။ သို့တိုင် တိုက်ဆိုင်လာလျှင် အာရုံထဲ ရောက်ရောက်လာမြဲ။ သေချာတွေးကြည့်မှ မဖြေရှင်းရသေးသည့် ပုစ္ဆာတွေ သူ့မှာရှိသေးသည်ပဲ။ ဆရာသမားတွေနဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အချို့ကတော့ အောင်နိုင်သူကို ယုံတယ်ကွာဟု ယတ်ပြတ်ပြောကြသော်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီးသော အရာတို့သည် သူနဲ့တိုက်ရိုက် မသက်ဆိုင်ကြောင်းကို သူကိုယ်တိုင် သက်သေမပြနိုင်သေး။

အပြင်မှာ သိသိသာသာ အေးလာသဖြင့် ထိုင်နေရာက ထပြီးကျော ဆန့်လိုက်သည်။ ဟူး... အချိန်မှာ စောမှမစောတော့ပဲ။ သည်နေ့လည်း စာမဖတ်ရပါဘဲ အိပ်ရာဝင်ရတော့မည် ထင်သည်။ လူပန်းရုံမက စိတ်ပါနွမ်း နေပြီ။ ဝင်ဦးမှ...။

* * *

မြို့ပြ၏ လမ်းမများတစ်လျှောက် သူပြေးလာခဲ့သည်။ နံနက်ခင်း စောစော၏ မြူမှုန်ထူသည် သူ့ဝီရိယကို မဟန့်တားနိုင်။ မည်မျှပင် အေးစေကာမူ သည်နှင်းတောထဲတွင် ချမ်းချမ်းစီးစီး တိုးဝင်လိုစိတ်က သူ့ဆီမှာ ကြာကြာကပင် ရှိနေခဲ့သည်။ တစ်ခါတလေ အချိန်မရလို့၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ မအားလပ်လို့ အကြောင်းပြချက်မျိုးစုံဖြင့် သည်အခွင့်

အရေးကို လက်လွှတ်နေခဲ့ရသည်။

သည်နှစ် ဆောင်းတော့ဖြင့် သူ အတော်လေး လွတ်လွပ်သွားပြီပဲ။ စိတ်နှောင်ချည်စရာ အထူးမရှိတော့။ သို့တိုင် လုပ်နေသည့် သုတေသန လုပ်ငန်းကိုတော့ လျစ်လျူရှုထား၍မရပြန်။ သည်အလုပ်ကပဲ သူ့ကို ထမင်း ကျွေးနေသည် မဟုတ်လား။

ခြေလှမ်းကို ခပ်မြန်မြန်လှမ်းလိုက်သည်။ မောသလိုလို ထင်ရသော် လည်း ဆောင်းလေအေးသည် နှာဖျားဝမှာ ကျဉ်စက်နေစေလောက်အောင် တိုး၏။ သူ့လိုပင် မနက်စောစောပြေးနေ၊ လမ်းလျှောက်နေသူများကို တွေ့ရ သည်။ အချို့က တစ်ယောက်တည်း၊ အချို့က အုပ်စုလိုက်၊ အချို့ကတော့ နှစ်ယောက်တွဲ။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး နှစ်မြှိုက်စွာပြုံးဖြစ်သည်။ သူ တစ်ကိုယ် တည်း ထွက်လာတာ တိုးဝေသိလျှင်တော့ ဘာပြောမည်လဲမသိ။ ည ကတည်းက တိုးဝေက သူ့ကိုခေါ်ဖို့ ကြိုပြောသည်ပဲ။ သို့တိုင် တမင်သက် သက် တိုးဝေကို ချန်လှပ်ကာ လစ်ထွက်လာခဲ့မိပြီ။ သည်ကောင်က အချိန် အခါ မကြည့်ဘဲ သူ့သတင်းအကြောင်း ပြောလျှင်ပြော၏။ သူ့ ကောင်မလေး နှင့် အဆင်မပြေလျှင်လည်း နံနက်ခင်းတရားလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဟော တတ်သေးသည်ပဲ။ သည်လိုလှပသည့် မနက်ခင်းမှာတော့ တိုးဝေတရားကို နာဖို့ရာ အဆင်မပြေ။ ရံဖန်ရံခါဆို ရသေး၏။ အမြဲတစေဆိုလျှင် သည်းခံနိုင် အား လျော့လိမ့်မည်။ ဒါကိုလည်း တိုးဝေ ကောင်းကောင်းကြီး သိလိမ့်မည်။

“မင်း မနက်ပြေးမယ်ဆို ငါ့ကို နှိုးကွာ” ဟု အားတက်သရော တိုးဝေပြောလာသည်ကို

“မင်း ထနိုင်ရင် လိုက်ခဲ့၊ နှိုးဖို့ မသေချာဘူး” ဟု မျက်နှာသေဖြင့် သူ ပြန်ပြောခဲ့သည်ပဲ။ သို့ကလို အပြောမျိုးကိုပင် တိုးဝေက သူ့ကို ပြုံးစိစိဖြင့် ပြန်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် လက်ထဲက သောက်လက်စ အအေးဘူးခွံဖြင့် လှမ်းပေါက်သည်။ တွေးရင်း သူပြုံးလိုက်၏။

ပြေးနေသည့် ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်သည်။ ဟူး...ရပ်လိုက်မှ ပိုပြီးဟိုက်လာသလို။ အေးစက်နေသော်လည်း ချွေးအချို့သည် သူ့ကိုယ်အနှံ့ စီးဝင်ကြပြီ။ အအေးနှင့် ချွေးတွေ့လေပြီဟုတွေးရင်း အင်္ကျီလည်ပင်းကို အသာဟကာ ရင်ဘတ်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လေဖြင့် တဟူးဟူးမှုတ်၏။ အမောမပြေသေး။ ခါးကို လက်ထောက်ကာ ဟိုသည် ကြည့်ဖြစ်သည်။ ရင်ဘတ်မှာ နိမ့်ချည် မြင့်ချည်ဖြစ်လို့နေ၏။

သည်လို အရသာကို မခံစားရသည်မှာ အတော်ပဲကြာခဲ့ပြီ။ မှတ်မှတ်ရရဆိုလျှင် ပြီးခဲ့သည့် နှစ်နှစ်အလွန်က ဆောင်းရာသီထင်သည်။ စည်သူပုံရိပ်သည် ထင်းခနဲ ပေါ်လာ၏။ သူ မျက်လုံးများကို မှိတ်ပြီး ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် သူ့ခါင်းသည် မိုက်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းပေါ်မှာ လေးလံသောအရာတစ်ခုက ဖိထားသကဲ့သို့ တင်းကျပ်နေ၏။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းကိုကိုင်ထားရသည်။ လမ်းခုလတ်ကြီးမှာ၊ အိမ်နဲ့ လည်းမနီးသေး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာပါလိမ့်။ သည်လိုဖြစ်တာ ဒါနဲ့ဆို နှစ်ကြိမ် မြောက်လား။ မဟုတ်သေး သုံးကြိမ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာပါဆို သုံးကြိမ်။ သည် ဝေဒနာက သူ့အတွက် အတော်ပဲထူးဆန်းလို့ နေသည်ကိုလည်း အံ့သြရ သည်။ ဆေးခန်းသို့ သွားရလောက်အောင်လည်းမဟုတ်။ အချိန်တစ်ခုတွင် ယာယီဓဇာပေါ်လာသလိုမျိုး။ သူ ခေါင်းကို ကိုင်ထားလျက်က ရပ်နေသည့် နေရာမှာတင် ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

နာကျင်မှုမှာ တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျလာပြီဟု ထင်ရသည်။ သို့တိုင် မျက်လုံးကို သေသေချာချာ မဖွင့်နိုင်သေး။ နှုတ်ခမ်းက တကျွတ် ကျွတ် စုတ်သပ်သံမှာလည်း မစဲနိုင်သေး။ ခေါင်းထဲက နာသလို တစ်ပြိုင်နက် ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်ကလည်း နာလာသလိုလို။ နာသည်လား အောင့်ခြင်းပဲ လား။ နာကျင်မှုတို့မှာ ရောထွေးကုန်ကြပြီထင်သည်။ ရပ်နေရာက ခြေတစ် လှမ်းမှ မရွေ့နိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်ရ၏။

သို့တစေ စိတ်ကတော့ တစ်နေရာရာကို သွားနေရသည့်နှယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အငွေ့အသက်ကို ရသလိုလို။ အထိအတွေ့တစ်ခုခုကို ခံစားရသလိုလို။ နူးညံ့မှုလား၊ ညင်သာမှုလား အမည်မဖော်တတ်။ မသိ စိတ်ထဲမှာတော့ ထိတွေ့နေရခြင်းကိုပင် ကျေနပ်ပီတိ ဝေနေရသလို။ နာကျင် မှုကိုတောင် အတောမသတ်ချင်တော့။ စိတ်သည် ပေါ့ပါးလိုက်လေခြင်း။ အမည်မသိခြင်း၏ ဆွဲခေါ်ရာ နောက်ကို လိုက်ပါသွားပြီ ထင်ရ၏။

ဟုတ်သည်။

တကယ်လည်း လိုက်ပါသွားခဲ့ပြီ။

* * *

ဝှိခနဲ ဖြတ်သွားသည့် ကားသံသည် နားထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ရိုက်သလို

ဖြစ်သွားလေ၏။ သို့မှင့်စိုက်ကျနေသည့်ခေါင်းကို အားယူပြီး မော့လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဆူဆူညံညံတော့မရှိလှ။ သို့တိုင် အလွန်အေးချမ်းလွန်းသည်ဟုလည်း မဆိုနိုင်။ မြင်ကွင်းမှာ သူနေထိုင်ရာ အရပ်အဝန်းနှင့် ယှဉ်လျှင် စိမ်းစိမ်းစိုစိုတော့ရှိလှ၏။ မြင်ရသမျှ မြေကွက်လပ်တွေက ကျယ်ပြန့်၏။ တစ်ခြံနှင့်တစ်ခြံမှာ အတော်အလှမ်းဝေးသေးသည်။ သန့်ရှင်းပြန့်ပြူးသောဝင်းခြံထဲတွင် အလိုရှိသလောက် တည်ဆောက်ထားသည့် တိုက်အိမ်၊ ပျဉ်ထောင်အိမ် စသည်တို့ကို မြင်ရသည်မှာ စိတ်ထဲမွန်းကျပ်စရာမလို။ အား.....ကျွတ် ကျွတ်။

ခေါင်းက မနာတော့တာ သေချာပြီဟု တွေးတောမှ ဘယ်ဘက်ရင်က နာလာသလိုလို။ အများကြီးတော့မဟုတ်။ နည်းနည်းလေး။ နည်းနည်းဆိုမှ တကယ်နည်းနည်းလေး။ စူးခနဲ တစ်ချက်သာ။ ထိုခဏလေး ပြီးတော့ အကောင်းပကတိအတိုင်း။ မနက်စောစော လမ်းလျှောက်မည်ဆိုသည့် အတွေးဖြင့် အိမ်ထဲက ပျော်ပျော်ကြီး ထွက်လာတုန်းကလို ငြိမ်းချမ်းလို့။

သူ ခေါင်းကိုကိုင်ပြီး အတန်ကြာ ငြိမ်သက်လိုက်သည်။ စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ မနက်လမ်းလျှောက်နေသည်ပဲ။ ၇ နာရီပင် မထိုးတတ်သေး။ ဖုနာရီ မထိုးခင်ကတည်းက ထွက်လာခဲ့တော့ လမ်းလျှောက်နေသည်မှာ တစ်နာရီလောက်တော့ရှိလှပြီ။ သို့ကလိုဆို ဒါက ဘယ်နေရာလဲ။

စိတ်ထဲ မှတ်မှတ်မိမိရှိသလို ခံစားမိသော်လည်း ဘယ်အချိန်က သည်လိုဝန်းကျင်မျိုးဆီကို ခြေဦးလှည့်ခဲ့သလဲ မမှတ်မိပြန်။ ဆောင်းလေညင်းကို ပုတ်ခတ်ချင်သဖြင့် မနက်စောစော လမ်းလျှောက်နေသူက ရုတ်တရက် သည်ကားမှတ်တိုင်မှာ ဘာထိုင်လုပ်နေရသလဲ။ ပြီးတော့ သူ့အနေနဲ့ သည်နေရာကို လာဖို့ရာ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမရှိမဟုတ်လား။

သူ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်သို့ ကျရောက်နေသည့် နေရောင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကာပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ မနက်နေရောင်ခြည်ဖြစ်သဖြင့် သိပ်အပူကြီးတော့မဟုတ်။ နွေးသည်ဟု ဆိုရမည်ပင်။ အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းရှူသွင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးမှာထောက်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ဘယ်ညာလှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

သီရိဝိဇ္ဇာအိုးရုံ

ဟင်...သူညာဘက် မလှမ်းမကမ်းတွင် တွေ့ရသည့် အပြာရောင် ဆိုင်းဘုတ်ကိုမြင်တော့ အကြည့်သည် ထိုနေရာမှာ ချက်ချင်းရပ်၏။ အပြာရောင်နောက်ခံပေါ်တွင် အနက်ရောင်စာလုံး စောင်းစောင်းလေးများဆီက အကြည့်ကိုခွာမရတော့။ အတန်ကြာပဲ ထိုဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်နေမိသည်။ သီရိဝိဇ္ဇာ...

ဉာဏ်လင်းပြောသည့် အိုးရုံပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရပါလိမ့်။ သည်နေရာကို လာချင်စိတ် ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဘယ်မှာရှိမှန်း အတိအကျမသိသဖြင့် ဉာဏ်လင်းအကူအညီကိုယူပြီး တစ်ခေါက်လောက်တော့လာဖို့ တွေးထားခဲ့၏။ ယခုတော့ ဘယ်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပါလိမ့်။ ပိုပြီး ထူးဆန်းရသည်က သည်နေရာကို ရင်းနှီးနေသည်။ မစိမ်း။

ခြေလှမ်းများကို အိုးရုံထဲသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ အာ... ဒီနေရာပဲ။ ခြံဝင်းရှေ့သို့ရောက်တော့ သူ့ခြေလှမ်းများကို ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အတွင်းသို့ မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြုံးလိုက်၏။ တိုက်ဆိုင်ခြင်းလား၊ ကံကြမ္မာလား။ တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ပေါ့ပါးစွာဝင်လိုက်သည်။

မြက်ပင်ပါးပါးခင်းသော ခြံဝင်းထဲတွင် စံပယ်ရုံတွေကို တွေ့ရ၏။
 အမြဲတစေ ရေချပေးသည်ထင်ရသည်။ စံပယ်ပန်းများ ဖွေးဖွေးဖြူဖြူနေ၏။
 ထို့နောက် ရနံ့။ စံပယ်ရနံ့။ သူ အားရပါးရရှုရှိုက်လိုက်သည်။ သက်သောင့်
 သက်သာရှိပြီး စိတ်ထဲလန်းသွားသည်ကအမှန်။ သူ ဆက်မလှမ်းသေးဘဲ
 စံပယ်ရုံ တစ်ရုံရှေ့တွင် ရပ်နေလိုက်သည်။ လူရိပ်လူယောင်ကိုမတွေ့ရ။
 လူရောရှိပါရဲ့လား။ တစ်ခါက ကောင်မလေးရော။ သူ ကျေနပ်စွာပြုံးမိ၏။
 ခဏနေတော့ သူ့နောက်က အသံကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 အိုးတစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သတိထားကိုင်ရင်း သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေ
 သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

“ဘယ်သူပါလဲ”

ထို မိန်းကလေးက သူ့ကို ထူးဆန်းသလို ကြည့်ပြီး ထပ်မေး၏။
 ထို့နောက် မျက်လုံးကို ကစား၍ သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြန်သည်။
 ထိုမှ သူလည်း ထိုမိန်းကလေး နည်းတူ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။
 အင်္ကျီလက်ရှည် ခေါင်းစွပ်ကို ခေါင်းမှာစွပ်လျက်၊ အားကစားဘောင်းဘီ
 အပြာရောင်အောက်တွင် သဲ့သဲ့ပေါ်နေသော ဖိနပ်အဖြူရောင်။ သူ ကပျာ
 ကယာ အင်္ကျီခေါင်းစွပ်ကို ဆွဲချလိုက်သည်။

“ဒီအိမ်က မိန်းကလေး ရှိလား”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

မိန်းကလေး၏ အမေးကို သူ ဘယ်လိုဖြေရမလဲမသိ။ နာမည်
 လည်းမသိ။ ချက်ချင်း မဖြေသေးဘဲ ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ကြည့်လိုက်
 တော့ မလှမ်းမကမ်းရှိ စွယ်တော်ပင်အောက်က အုတ်ဂူသေးသေးလေးကို
 မြင်မှ သတိရလာကာ

“ဟိုလေ”

သူ လက်ညှိုးညွှန်ရာကို မိန်းကလေးက လိုက်ကြည့်ရင်း

“ဪ...”

ဟု သဘောပေါက်သလို ရေရွတ်၏။

ထိုမှ သူလည်း အားရှိသလို အင်းဟု ပြောပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“အိမ်မွန့်ကို ပြောတာလား”

“အိမ်မွန့်”

သူ သံယောင်လိုက်သလို အိမ်မွန့်ဟုလိုက်ပြောတော့ မိန်းကလေး

က သူ့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ပြန်ကြည့်သည်။

“အင်း အိမ်မွန်၊ မသိဘူးလား”

သူ မျက်လုံးတစ်ချက် ပြူးသွားသည်။

“အာ အိမ်မွန်၊ ဟုတ်တယ် အိမ်မွန်”

သူ့အမူအရာမှာ မသိဘဲ ရောချပုံများ ပေါ်လွင်နေသလားမသိ။

အနီးမှာသာ မှန်ရှိလျှင် ချက်ချင်းဆွဲယူပြီး ကြည့်လိုက်ချင်၏။

“ခဏစောင့်နော်”

သူ့ရှေ့က မိန်းကလေးက ထိုမျှပြောပြီး အိုးကို သတိထားကိုင် လျက် ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူ ရင်တွေခုန်နေရသည်။ သုတေသနစာတမ်းဖတ်လျှင်တောင် သည်လောက်ရင်မခုန်ဖူး။ ဘာကြောင့် ပါလိမ့်။ အိမ်မွန်က သူ့ကို မြင်လျှင်မှတ်မိပါ့မလား။ ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲဟု မသိကျိုးကျွန်ပြုနေမလား။ သူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ဘာတွေ သွေးကြောင် နေတာလဲ အောင်နိုင်သူ။ လေပူတစ်ချက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မှုတ်ထုတ် လိုက်၏။ သည်နေရာမှာပဲ ရပ်နေရမလား။ ခြံဝင်းထဲ ပတ်ကြည့်ရမလား။ မဝေခွဲနိုင်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်နှိုက်ပြီး နေရာမှာပဲ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေလိုက်သည်။ အိမ်မွန်များ ဘယ်အနားက ပေါ်လာလေ မလဲ။ အကြည့်ကိုလည်း ကစားရသေး၏။ တစ်ခါက တွေ့ခဲ့သည့်မိန်းကလေး မှာ အိမ်မွန်လား သူမသိ။ အိမ်မွန်ဆိုသည့် မိန်းကလေးရောက်လာမှ သူတွေ့ခဲ့ ရသည့် မိန်းကလေးမဟုတ်လျှင်ဒုက္ခ။ ဘာလို့များ အိမ်မွန်ပါဟု ပြောလိုက်ရ တာပါလိမ့်။ မဟုတ်လျှင် မခက်လား။

“ဘယ်သူလဲ”

ပေါ်လာပြန်ပြီ နောက်ကျောကအသံ။ ဒီတစ်ခါ အသံမှာပိုပြီးသာ သည်ဟု ဆိုရမလား။ အလွန် ချိုသာပုံမျိုးလည်းမဟုတ်။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို စကားပြောရသည်မို့ တမင်နူးညံ့စေသည်မျိုးမဟုတ်။ သူ နောက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“အိမ်မွန်”

သူ့နှုတ်ကထွက်ကျလာသည့် အသံတိုးတိုးသည် သူမ အမူအရာကို ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ ဖြစ်စေပြီလားမသိ။ အိမ်မွန်က သူ့ကိုအံ့သြသလို တစ် ချက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ထူးဆန်းသလို သူ့အနားကို တိုးလာ၏။

“ရှင်...၊ ရှင် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

သူ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်သည်။
“ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

သည်မေးခွန်းကိုတော့ သူ ဘယ်လိုဖြေရမလဲမသိ။ မနက်က
လမ်းလျှောက်ရင်း ခေါင်းကိုက်လာခဲ့သည်ကို ပုံဖော်ကြည့်သည်။ လမ်းမ
ပေါ်မှာ မရပ်နိုင်ဖြစ်နေတော့ အနီးအနားက တစ်ယောက်ယောက်ကို လှမ်း
ဆွဲလိုက်တာလား။ ကားပေါ်ကို သည်အတိုင်းပဲ တက်လိုက်လာခဲ့သလား။
တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အကူအညီနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာလား။ သူ မသိ။

အိမ်မွန်က သူ့အဖြေကို စောင့်စားနေသလို သူ့မျက်နှာကို မျှော်လင့်
ကြီးစွာ ငေးကြည့်နေလေ၏။ သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ လမ်းလျှောက်ရင်း
ခေါင်းကိုက်တာက စပြောရလျှင် ယုံနိုင်မည်လား။ မဖြစ်ချေသေး။

“အင်း လမ်းလျှောက်လာတာ”

“လမ်းလျှောက်လာတာ”

မဆိုင်းမတွပင် သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ အိမ်မွန်က ဒီထိလားဟု
မယုံနိုင်သလို ပြန်မေးသည်။

“အင်း မနက်စောစော လမ်းထလျှောက်တာလေ”

“အာ ဟုတ်လား၊ ရှင်က ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဟင်၊ ဒီအနားမှာပဲ”

ပြောပြီးတော့ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက်
မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ အသာလွှဲ၍ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပစ်ရသည်။
လိမ်မိပြန်ပြီ။ တကယ်ပါပဲ။

“ဒါနဲ့ ဒီကို ဘယ်လို”

သူ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းကို အသာပွတ်လိုက်သည်။

“အင်း၊ လမ်းလျှောက်ရင်း ဒီနားကို ရောက်လာတော့ ဝင်ကြည့်
တာ”

“အာ ဟုတ်လား”

“ရှင့်ကို အရင် ဒီနားမှာ မတွေ့ဖူးဘူးနော်”

သူတစ်ချက်ပြီးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟုတ်တယ် ပြောင်းလာ
တာ မကြာသေးဟု မုသားသုံးတော့ အိမ်မွန်က သူ့ကို ယုံရအခက် မျက်နှာ
ပေးဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ဒါနဲ့ အိုးလုပ်တာလား”

တစ်ဖက်ရှိ အဆောင်ငယ်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း သူမေးတော့ အိမ်မွန်က
ဟုတ်တယ်ဟု ပြောပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

ကြည့်လို့ရမလား”

“ဒီနေ့က အလုပ်ပိတ်တယ်”

“အလုပ်ပိတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့က တနင်္ဂနွေလေ”

ထိုမှ သူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“တနင်္ဂနွေဆို အလုပ်ပိတ်တယ်လား”

အိမ်မွန်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒါဆို အလုပ်က တော်တော်ကြီးပုံရတယ်”

“နည်းနည်းပါ”

နည်းနည်းပါဟုဆိုရင်း လက်ခလယ်နှင့် လက်မကို အသာပူးပြတော့
အိမ်မွန့်မျက်နှာကို သူစေ့စေ့ကြည့်မိ၏။ မစိမ်းတဲ့မျက်နှာမျိုး။

“ကျွန်တော်တို့”

“ကျွန်မတို့”

မထင်မှတ်ဘဲ ပြိုင်တူထွက်လာသော စကားသံတို့ကြောင့် နှစ်ဦး
သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးမိကြသည်။

“အရင် ပြောပါ”

သူက အိမ်မွန့်ဘက်သို့ လက်တစ်ဖက်အသာညွှန်လျက် ဦးစားပေး
ပြောတော့ အိမ်မွန်က မဟုတ်တာ ရှင်အရင်ပြောပါဟု ဆိုသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ပြောပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ အရင်က တွေ့ဖူးသလား
လို့”

သူ့စကားကြောင့် အိမ်မွန်က နှုတ်ခမ်းကို ဟဟပွင့်လျက် ပြုံးမလို
ပြင်သည်။

“ကျွန်မလည်း အဲဒါပဲ မေးမလို့၊ အရင်တစ်ခါက တွေ့တာမျိုး
မဟုတ်သေးဘဲ ကျွန်မတို့ တွေ့ဖူးတယ်လို့ ထင်နေတယ်”

အိမ်မွန်က ခေါင်းကို အသာငဲ့လျက် သူ့ကို ခပ်စွေစွေ ကြည့်ပြီး
တွေးတွေးဆဆပြော၏။

“သေချာတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ တွေ့တာ ဒီတစ်ခါနဲ့ဆို
နှစ်ကြိမ်မြောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ မစိမ်းသလို ဖြစ်နေပါလိမ့်”

အိမ်မွန်က ကြွေလုလု ဖြစ်နေသည့် စံပယ်တစ်ပွင့်ကို ခါးကိုင်ပြီး အသာခူးလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ဖဝါးပေါ်တင်ကာ နမ်းရှိုက်လိုက်၏။ စံပယ်ကြိုက်ပုံဟု သူပြောလိုက်တော့ အိမ်မွန်ကပြုံးသည်။

“ဖြူစင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟင်”

“စံပယ်ကို ပြောတာ”

“အာ ဟုတ်ကဲ့”

“ရော့”

အိမ်မွန်က စံပယ်တစ်ပွင့်ခူးပြီး သူ့ကိုပေးတော့ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားပြီးမှ စံပယ်ကို အသာယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှာဖျားဝမှာ တော့ပြီး နမ်းလိုက်၏။ သူ ပြုံးချင်သွားသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မပြုခဲ့ဖူးသည့် အပြုအမူတွေ။ ပန်းတစ်ပွင့်၏ ရနံ့ကို မွှေးမှန်းသိသော်လည်း နမ်းရှိုက်ဖို့ကို သူ တစ်ခါမှ မတွေးဖူးခဲ့။

“ဘယ်လိုလဲ”

အိမ်မွန်က သူ့ကိုကြည့်ပြီးမေးတော့ အင်း မွှေးတယ်ဟု မဆိုင်းမတွ ဖြေမိသည်။

သည်နေရာက ထွက်ခွာဖို့ကို သူဘာကြောင့် မတွေးမိရသလဲ။ တစ်စုံတစ်ခုက ညှို့ထားသလို သည်နေရာမှာပဲ ဘာလို့ တဝဲဝဲလည်နေချင်ပါလိမ့်။ အပွင့်နုနုပါသည့် ဂါဝန်ရှည်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မတင်ထားသည့် လက်ချောင်းလှလှလေးများကို ဘာလို့ ငေးချင်နေရတာပါလိမ့်။ ပခုံးပေါ် ဝဲကျနေသည့် ဆံနွယ်ပျော့ပျော့တွေကို ထိကိုင်ချင်စိတ်ကို ထိန်းနေရ၏။ ထို့နောက် ဘေးတိုက်အနေအထား မြင်နေရသည့် နှာတံစင်းစင်းနှင့် မျက်တောင်ကော့တွေ။ အခြယ်အသကင်းသည့် မျက်နှာနုနုပေါ်က သွေးကြောစိမ်းစိမ်းများ။ အကြည့်ကို လွှဲဖယ်ဖို့ ခက်ရသည်ပဲ။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည့် သူ့ကို အိမ်မွန်က လှည့်ကြည့်၏။ ထိုမှ သူ့ငေးမောမှုကို ကပျာကယာ လက်စသတ်ရသည်။ လူမိသည့် သူခိုးလို အနေမတတ်လှစွာ မျက်နှာပူမိသေး၏။

“ရှင် ပြန်တော့မလား”

“ဟင်... ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ဖက်လှည့်ဖြင့် နှင်သည်ပဲဟု ပြုံးမိရသည်။ သူကလည်း

ထုံးဆက်လက်ကျန်

ဒီနေရာမှာ အချိန်ကြာကြာ ဘာလုပ်နေမိပါလိမ့်။

“နောက်နေ့ အိုးတွေကို လာကြည့်လို့ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်”

သူ အိမ်မွန်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးပြလိုက်တော့ အိမ်မွန်က ပြန်ပြုံးပြ၏။

“ဒါဆို သွားပြီ”

အိမ်မွန်က ဟုတ်ကဲ့ဟုပြောမှ သူ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ အတော်ပဲ အဆင်မချောသည့်အဖြစ်ပဲ မဟုတ်လား။ ဘာတွေများ လုပ်နေမိပါလိမ့်။ သည်တစ်ခါတော့ ဘယ်ကားကို ပြန်စီးရမလဲ ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိခဲ့ပြီ။ လက်ကနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ဇန်နဝါရီ ၁၀ရက် မနက် ၈နာရီခွဲ။

* * *

အခန်းတံခါး ဘဲလ်သံကြားသဖြင့် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တံခါးရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် တိုးဝေကို တွေ့ရ၏။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဝင်ဝင်ချင်း မေးသည့် တိုးဝေအဖြေကို လက်ထဲက စာအုပ်ထူထူ ကြီးကို ထောင်ပြလိုက်၏ တိုးဝေ သဘောပေါက်လိမ့်မည်။

“ပြီးတော့မှာလား”

“မပြောတတ်ဘူး”

“ဘာလဲ၊ မင်း အဖြေကြီးကလဲ”

တိုးဝေက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း အလိုမကျသလို ဆိုသည်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ပြီး တိုးဝေကိုပေးတော့ လှမ်းယူရင်း ဘာဖြစ်လို့လဲဟု သိလိုစိတ်ဖြင့် ထပ်မေးလာသည်။

“မင်း သီရိဝဏ္ဏအိုးရုံကို သိလား”

“သီရိဝဏ္ဏ”

တိုးဝေက ကော်ဖီကို သောက်ရန်လုပ်ပြီးမှ မသောက်တော့ဘဲ သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“အင်း သီရိဝဏ္ဏ”

“ဘာလို့လဲ”

“မင်းများ သိသလားလို့၊ ဉာဏ်လင်းပြောတာတော့ နာမည်ကြီးတယ်တဲ့”

“နာမည်ကြီးတယ်၊ ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“အဲဒါတော့ သေချာမသိဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကမှ ပိုပြီး နာမည်ကြီးလာတာလို့ ပြောတယ်”

တိုးဝေက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဉာဏ်လင်းကလားဟု မေး၏။ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ တိုးဝေ မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်ရသည်မှာ ထိုအိုးရုံကို လုံးဝမကြားဖူးပုံမျိုးတော့ မဟုတ်။ သူ မရင်းနှီးသည့်အရာကို ကြားရလျှင် သတင်းထောက်ပီပီ မျက်လုံးပြူးပြီး အရောင်တောက်လာတတ်၏။ ခုတော့ သီရိဝိဇ္ဇာဟုသာ သာမန်ပြန်မေးပုံက အိုးရုံအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုသိထားသည့်နှယ်။ တိုးဝေမျက်လုံးများကို သူ သေသေချာချာစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ တိုးဝေက ဘာကြည့်တာလဲဟု ပြောကာ အကြည့်လွှဲ၏။

“မင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲ”

တိုးဝေအသံမှာ လိုအပ်သည်ထက် မာနေသယောင်။ အိုးရုံကိုဟု သူဆက်ပြောတော့မှ အင်း ကြားဖူးသားပဲဟု မထူးဆန်းသလို ပြန်ဖြေသည်။

“ရောက်ဖူးလား”

တိုးဝေ ခေါင်းခါသည်။ ထို့နောက် ကော်ဖီကို အရသာခံသလို စိမ်ပြေနပြေ သောက်နေ၏။

“ဒါနဲ့ အရိုးစုတွေ့တဲ့ဘက်က ဘာကြားသေးလဲ”

သူ့အမေးကို တိုးဝေက ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီးမှ

“မသွားရသေးဘူးလေ၊ မင်းပဲ အတူတူသွားမယ်ဆို”

ထိုမှ ဟုတ်သားပဲဟု သူတွေ့မိသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လေးဆယ်လောက်က အဲဒီမှာ အလုပ်ရုံရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ သေချာတယ်နော်”

တိုးဝေ ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက် သေချာတယ်ဟု ထပ်ပြော၏။

“ဒါဆို သွားရအောင်၊ သွားမှ တစ်ခုခု သိရမှာမဟုတ်လား၊ မင်း ဘာ ထပ်သိထားသေးလဲ”

“အဲဒီနေရာက ပြောင်းသွားတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်”
သူဆိုရင်တော့ အရိုးစုနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုသိနိုင်မလား မပြောတတ်ဘူး၊
အသက် ၉၀ နီးပါးတော့ ရှိပြီ”

တိုးဝေစကားကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်သည်။ ဒါကြောင့်ပဲ တိုးဝေကို
အားကိုးနေရတာမဟုတ်လား။

“အဲဒီအဘက အရင်တုန်းက အဲဒီနေရာမှာ နေခဲ့ပြီးမှ တစ်နေရာရာ
ကို ပြောင်းသွားတယ်လို့ ပြောတာလား”

“သေချာမပြောတတ်ဘူး၊ သွားကြည့်ရင်တော့ သိမှာပဲ”

“ခု အဲဒီအဘ ဘယ်မှာနေလဲ သိလား”

“သိတယ်”

ဒါဆို ခုပဲသွားရအောင်ဟု သူပြောတော့ ကော်ဖီလေးတော့
ပြီးအောင် သောက်ပါရစေဦးဟု တိုးဝေက ခနဲ့သလိုဆိုပြီး သောက်လက်စ
ကော်ဖီကိုစားပွဲပေါ်မှာပင် တင်ထားခဲ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့က အပြေး
အလွှားဆင်းသွားသည့် သူ့ နောက်ကို ပြေးလိုက်လာလေ၏။

* * *

“မင်းပြောတော့ သိပ်မဝေးဘူးဆို”

ကားကို သတိထားမောင်းနေသည့် တိုးဝေကို ကြည့်ပြီး သူပြော
လိုက်သည်။ မြို့ပြင်ကို တဖြည်းဖြည်းထွက်လာခဲ့ပြီ။ လယ်ကွင်းပြင်အစပ်နဲ့
စိမ်းစိုစိုတောအုပ်ကလေးများကို မြင်စပြုပြီမဟုတ်လား။ ကောင်းကင်ကတော့
အလွန်ပင်ကြည်လင်နေ၏။ တိမ်မျှင်စ အချို့တို့က ကားပြေးရာနောက်သို့
ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်နေကြသည်ဟု ထင်ရသည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်တော့ကားမှန်ကိုချကာ

“တိုးဝေ ဖြည်းဖြည်း”ဟု ပြောရင်း ကားပြတင်းမှ ခေါင်းကိုပြုလျက်
အတင်းထွက်ကြည့်၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

တိုးဝေ မကျေနပ်သလိုဆိုတော့ ခဏဟု တိုးဝေကိုပြောပြန်သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

စိတ်မရှည်သလို ထွက်လာသည့် တိုးဝေစကားကို ဂရုမစိုက်နိုင်။
ခဏရပ်ပါဆို ဟု သူကပင် တိုးဝေကို ထပ်ပြောလိုက်သည်။ ထိုမှ တိုးဝေက

ကားကိုရပ်ပေးလိုက်၏။

သို့တစေ သူ ကားပေါ်ကတော့ မဆင်း။ တိုးဝေဘက်သို့ လှည့်ကာ ဟိုမှာကြည့်ဟုပြောပြီး တစ်ဖက်သို့ လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်သည်။ တိုးဝေက သူ့နည်းတူခေါင်းငုံ့၍ သူ ညွှန်ရာသို့ လိုက်ကြည့်သည်။

“တွေ့လား”

တိုးဝေထံက သက်ပြင်းချသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ ထို့နောက် အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲဟု ပေါ့ပေါ့ဆို၏။ ဒါကိုပဲ သူ မကျေမနပ်ချင်။

“ငါ ပြောတဲ့ အိုးရုံလေကွာ”

“အင်းလေ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲလို့”

“နောက်မှ ပြောပြမယ်၊ မောင်းတော့”

သူ့အသံမှာ အနည်းငယ် စိတ်လျော့ကျဟန် ပါနေလိမ့်မည်။ ဒါကိုပင် တိုးဝေက ဘာအရေးလဲဟု တွေးပြီးများ နေလေသလား။ ခပ်တည်တည်ပင် ကားကို မောင်းထွက်၏။

“အဲဒီအိုးရုံက ထူးဆန်းတယ်”

“အိုးရုံပဲ၊ ဘာကထူးဆန်းလို့လဲ၊ ဒီမြို့မှာ အိုးရုံတွေမှ အများကြီးကို”

“အဲဒါ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိုးရုံက တကယ်ထူးဆန်းတာ၊ ပြီးတော့ နာမည်က သီရိဝစ္ဆတဲ့”

သူ့စကားကို တိုးဝေက အလေးမထားဟန် တစ်ချက်ရယ်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့ကလာနေသည့် ကားတစ်စီးကို အသာရှောင်လိုက်၏။

“အိုးရုံတွေ အများကြီးရှိတဲ့အထဲ ဒီအိုးရုံကိုပဲ စိတ်စွဲနေတဲ့ မင်းကမှ ထူးဆန်းနေတာ”

သူ တိုးဝေကို ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အား...မင်းကို တော်တဲ့သတင်းထောက်လို့ သိထားတာ၊ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးပဲ”

“ဘာ”

တိုးဝေ၏ ဘာဆိုသည့် မကျေမနပ်သံက ကားထဲမှာပင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်လာ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သီရိဝစ္ဆဆိုတဲ့ အိုးရုံဟာ ဒီမြို့မှာ တော်တော် နာမည်ကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းလိုသတင်းထောက်တစ်ယောက်က မသိဘူးဆိုတာ ပိုထူးဆန်းတယ်၊ တကယ်ထူးဆန်းတယ်”

သူ့စကားကို တိုးဝေက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကားကိုသာ ဂရုတစိုက် မောင်းနေလေသည်။ မြို့ပြင်ကို အနည်းငယ်ထွက်ပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ဆက်မောင်းတော့ အရိုးစုတွေ့သည့်နေရာကို ရောက်၏။ ထို့နောက် လမ်းမကြီးပေါ်ကနေ တစ်ဖက်သို့ ကွေ့သွားသည့် လမ်းသွယ်တစ်ခုသို့ တိုးဝေက ကားကို ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

“ရောက်ပြီလား”

မနေနိုင်စွာ သူမေးတော့ တိုးဝေက တစ်လုံးတည်းဖြေသည်။

“အင်း”

အိမ်ရာအသစ်များ ပြန်ချပေးထားသည်ဆိုသည့် နေရာပဲ ဖြစ်ရမည်ဟုတွေးလိုက်သည်။ တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးတွေနဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးတွေက သစ်လွင်နေ၏။ သစ်သားတိုင်ကလေးများဖြင့် ဝိုင်းရံထားသည့် မြေနီခြံဝင်းလေး တစ်ခုရှေ့တွင် တိုးဝေက ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ သူကားပေါ်ကဆင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းလိုက်၏။ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသည့် နေရာပဲ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ချောင်းငယ်ထဲတွင် ကလေးငယ်အချို့ ရေချိုးနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အော်ဟစ် ဆူညံလို့၊ အမျိုးသားအချို့က ပုံးကြီးပုံးငယ်ဖြင့် ချောင်းငယ်ထဲက ရေကိုသယ်ယူနေကြ၏။

အိမ်ခြေအများစုက တောင်ခြေမှာ။ အပင်နည်းပြီး မြေနီများကိုသာ မြင်နေရသည့် တောင်တွေ။ သို့တစေ မြေသားကတော့ ခိုင်ပုံရ၏။

တိုးဝေဝင်သွားသည့် ခြံထဲသို့ သူပါ မဆိုင်းမတွ လိုက်ဝင်လိုက်သည်။ အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေပြီး သူနဲ့တိုးဝေကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူတို့ အိမ်ပေါ်သို့တက်သည့်တိုင် အဘိုးက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသေး။ အကဲခတ်သလို ကြည့်မြဲတိုင်း စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူတို့အိမ်ပေါ်သို့ရောက်မှ အဘွားအို တစ်ယောက်လည်း ရှိသေးမှန်းသိရသည်။ အဘွားအိုမှာ အိမ်နံရံကိုမှီပြီး ပုတီးစိပ်နေ၏။ အိမ်ပေါ်ကိုရောက်ပြီး ထိုင်မှ အဘိုးရော အဘွားပါ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကာ အဘွားကလက်ထဲက ပုတီးကို နီးရာစားပွဲတစ်ခုပေါ် တင်ထားပြီး အဘိုးအနီး သို့ကပ်လာ၏။ ကြောက်ရွံ့နေပုံတော့မဟုတ်။ ကိစ္စတစ်ခုခုရှိနေသည်မို့သာ ဧည့်သည်တွေလာကြောင်း သိနေသည့်ဟန်။

“အဘိုး မင်္ဂလာပါ၊ အဘွား မင်္ဂလာပါ”

သူ နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ အဘွားက ဟုတ်ကဲ့ဟု တလေးတစား

ပြန်ပြောသည်။ စကားသံတို့မှာ မပီပြင်တော့။ သွားများလည်း ရှိတော့ဟန်မတူ။ အဘိုးကမူ သူ့ကို မျက်တောင်တစ်ချက်မျှမခတ်ဘဲ စေ့စေ့ကြည့်နေသဖြင့် အနေခက်ရသေး၏။ တိုးဝေက ခပ်တည်တည်ပင် မြေးတွေရော အဘွားဟု နှစ်ပါင်းများစွာကပင် ကျွမ်းဝင်လာဟန်မေးတော့ သူ့မှာ တိုးဝေကို ငေးကြောင်၍ ကြည့်နေရ၏။ သတင်းထောက်ပီပီ တိုးဝေဟာ အတွေ့အကြုံများလှသူပေဟု တွေးမိရသည်။

သည်လိုကိစ္စတွေမှာ တိုးဝေဟာ ဆရာပဲမဟုတ်လား။ သူ့အနေနဲ့ တိုးဝေကိုအားကိုးပြီး လိုက်လာခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်။ သည်တော့ တိုးဝေ မျက်နှာကိုသာ ဘာပြောမလဲ၊ ဘာပြောလာမလဲဟု မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေလိုက်သည်။

တိုးဝေ၏ မြေးတွေရောဟူသည့် အမေးကို အဘွားက အရေးတယူ ပြုပြီး ပြန်ဖြေပါသည်။

“မြို့မှာ အလုပ်လုပ်နေကြတယ်” ဟူ၏။

ဒါဆို အဘိုးနဲ့အဘွားနှစ်ယောက်တည်း နေတာလားဟု တိုးဝေက ထပ်ဆင့်မေးလာသည်ကိုပင် ဟုတ်ပါတယ်၊ နှစ်ယောက်တည်း နေတာပါဟု လိုလိုလားလား ပြန်ဖြေနေပြန်သည်။

“မြေးတွေက ပြန်မလာကြဘူးလား”

“သူ့မိဘတွေနဲ့ နေကြတာပေါ့၊ ပွဲတော်ရက်ဆိုရင်တော့ လာကြတယ်၊ ငွေလေး ဘာလေး ကန်တော့ရင်းပေါ့”

ငွေလေးဘာလေး ကန်တော့ရင်းပေါ့ဟူသည့် စကားမှာ အဘွား၏ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်မှုကို တွေ့ရ၏။ တော်သေးတာပေါ့ ထောက်ပံ့မယ့်သူ ရှိလို့ဟု တွေးဖြစ်သေးသည်။ တစ်ဆက်တည်း တိုးဝေကိုလည်း အထင်ကြီးသွား၏။ အဘိုးကတော့ ဘာတစ်ခုမှဝင်မပြောသေး။ သူ့ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေတုန်းမို့ အနေမတတ်တော့ဘဲ အဘိုးနေကောင်းလားဟု မေးမိတော့ အဘိုးမျက်လုံးများမှာ အရောင်တောက်လာ၏။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး လက်ဖမိုးကို ပွတ်နေတော့၏။

အဘိုးအပြုအမူကြောင့် တိုးဝေရော သူပါ အဘိုးကို အံ့သြမှင်တက်စွာငေးပြီး ကြည့်နေမိသည်။ သူ့မှာ လက်ကိုရုန်းရအခက်၊ လိုလားပုံပြုဖို့ အခက်နှင့် စိတ်အိုက်နေရသည်။ အဘွားကို အားကိုးတကြီး ကြည့်ဖြစ်တော့ အဘွားမှာ အဘိုးလုပ်ရပ်ကို ထူးဆန်းတယ်ဟူ၍ပင် မထင်ဘဲ ဝမ်းနည်းဝမ်း

သာ မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသဖြင့် သူ့မှာ ပို၍အောချရသည်။ သည်အခြေအနေကို ဘယ်လို နားလည်ရမှာပါလိမ့်။ ခက်သည်က အဘိုးက ဘာတစ်ခုမှမပြောသေး။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက် သူ့လက်ကို မလွှတ် သေးဘဲ သေချာစွာကြည့်နေ၏။

“အဘိုး”

အခြေအနေ ပြောင်းလိုပြောင်းငြား တိုးဝေက အဘိုးဟု တိုးတိုးခေါ် သည်။ ထူးခြားမလာ။ ခဏကြာမှ အဘိုးခေါင်းမော့လာ၏။ အဘိုးမျက်ဝန်း တို့မှာ ဆွေးရီမှိုင်းညိုနေသည်ကတော့ အမှန်။ အဘိုးစိတ်တို့ကို တကယ်ပဲ မခန့်မှန်းတတ်။ ဘာဖြစ်နေသလဲ။ သူနဲ့ပဲသက်ဆိုင်နေသလား။

“အဘိုး၊ တစ်ခုခုပြောပါဦး”

သူက ညင်သာစွာပင် အဘိုးကိုကြည့်ကာ ပြောတော့ အဘိုးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

“ထူးဆန်းတယ်”

ထိုမျှ တစ်ခွန်းပြောပြီး မျက်ရည်များငော့သီလာသည့် အဘိုးကို ကြည့်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေကြသည်။ တိုးဝေကမူ ပြန်ကြရင် ကောင်းမလားဟု တီးတိုးမေးလာ၏။ တိုးဝေအမေးကို သူ မတုံ့ပြန်ဖြစ်။ အဘိုးကိုသာ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ အဘိုးထံက တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်သီရလျှင် သည်နေ့အတွက် အကျိုးအများကြီးရှိနိုင် သည်ပဲ။ လာခဲ့သည့်နောက်တော့ ပြန်လှည့်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။ တိုးဝေက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူနဲ့အဘိုးတို့၏ အခြေအနေကိုသာ ပွဲကြည့်ပရိသတ် ပမာ ငြိမ်သက်စွာ ဆက်ကြည့်နေလေ၏။

“ဘာက ထူးဆန်းတာလဲ အဘိုး”

“အိုး.. အိုးရဲ့”

အဘိုးစကားကို အတော်ပဲ အားစိုက်နားထောင်ရသည်။ အိုးရဲ့လို့ အဘိုး ပြောလိုက်လေသလား။

“အိုးရဲ့လို့ ပြောလိုက်တာလား အဘိုး”

အဘိုးက ခေါင်းညိတ်၏။ ထို့နောက် ထူးဆန်းတယ်ဆိုသည့် စကားကို တွင်တွင်ပြောနေ၏။

“ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ အဘိုး”

သူ့အမေးကို ဆက်မဖြေနိုင်တော့ဘဲ အဘိုး မောလာဟန်တူသည်။

သူကလည်း အဖြေကို ဆက်သိချင်နေသည် မဟုတ်လား။ ရုတ်တရက် ချောင်းဆိုးလာသည့် အဘိုးကို အဘွားက ရင်ဘတ်ကို အသာပွတ်ပေးနေပြီး

“အဘိုး ချောင်းဆိုးပြီ”

ဟု သူနဲ့တိုးဝေကိုကြည့်ကာပြော၏။ ပြန်စေချင်သည့် သဘောပဲ လား။ တိုးဝေက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို မသိမသာကုတ်နေပြန်သည်။ သိသိ သာသာ ချောင်းဆိုးနေသည့် အဘိုးကိုကြည့်ကာ သူ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်လာရသည်မို့ သိချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်လိုက်ကာ ပါလာသည့် လက်ဆောင် များကို အဘွားထံပေးပြီး နှုတ်ဆက် ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

အိမ်ပြန် လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ သူ့စိတ်ထဲ သိလိုမှုပေါင်းများစွာ ပါလာခဲ့သည်။ အဘိုး၏ အကြည့်များက ဘာကိုပြောချင်တာလဲ သူမသိ။ ထူးဆန်းတယ်ဆိုသည့်စကားက ဘာကို ရည်ညွှန်းချင်တာလဲ။ အဘိုးအမူ အရာများမှာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်နေသည်ကတော့အမှန်။

ဘာတစ်ခုမှ မပြောတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသည်မို့ထင် ကားမောင်းနေရသည့် တိုးဝေကပင် သူ့ဘက်ကို ခဏခဏ လှည့်ကြည့် နေလေ၏။

* * *

အမှောင်ထုမှာ တဖြည်းဖြည်း ခြုံလွှမ်း၍ လာခဲ့သော်လည်း သူ့အတွေးထဲက အလင်းရိပ်သည် ထင်းခနဲဆိုသလို မကြာမကြာ လက်လက် သွား၏။ ဘာကြောင့်မှန်းသူမသိ။ တွေ့ခဲ့ရသည့် အဘိုး၏ အကြည့်များဆီသို့ ပြန်ပြန်လည်သွားရသည့် စိတ်အစဉ်ကိုလည်း နားမလည်နိုင်။ တိုးဝေခေါ်ရာ သို့ လိုက်ခဲ့ရပြီး သိတန်သလောက် မသိခဲ့ရသည်ကိုလည်း စိတ်အလိုမကျ ချင်။ သို့တိုင် ကာယကံရှင် အဘိုးနဲ့အဘွားကိုယ်တိုင်က သိပ်မမာလှ။ သည်တော့ ဆန္ဒသည် စိတ်ထဲမှာသာ လူးလွန်နေရပြီး အပြင်သို့ စိတ်လို လက်ရ မပေါက်ရောက်နိုင်။ ဒါကိုလည်း အပြစ်မဆိုသာ။ သည်လိုဆို ဘာတွေကို စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်နေရသလဲ။ အပြန်လမ်းမှာ တိုးဝေပြောသည့် စကားများကိုလား။

“အဲဒီနေရာက လူအတော်များများဟာ အရိုးစုတွေ့ရတဲ့ လွင်ပြင် ဟောင်းဘက်က ပြောင်းလာကြရတဲ့ သူတွေတဲ့၊ လွင်ပြင်ဘက်မှာ နှစ်လေး ဆယ်နီးပါးလောက်က မီးလောင်မှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်”

ကားမောင်းရင်း ပြောနေသည့် တိုးဝေစကားများသည် ကားမှန်ဖွင့် ထားသဖြင့် လေတချက်ချက် တိုးသံနှင့်အတူ သူ့နားစည်ထဲသို့ ရိုက်ခတ်၏။ လေတိုးသံနှင့်မို့ စကားလုံး အနည်းငယ် ဝါးသလို ရှိသော်လည်း ပီသစွာ ကြားနေရသည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောဖြစ်။ တိတ်ဆိတ်စွာပင် နားထောင် နေလိုက်သည်။

“အဲဒီကာလတုန်းက ကျန်ရှိခဲ့တဲ့ လူတွေထဲမှာတော့ အဘိုးနဲ့ အဘွားက အသက်အကြီးဆုံးပဲ၊ အဖြစ်အပျက်အားလုံး သိရမယ်ထင်လို့ လာခဲ့တာ...”

တိုးဝေစကား ဆုံးသေးဟန်မတူ။ သူလှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် စကားကိုရပ်ပြီး သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“မင်း သိချင်နေတဲ့ အရိုးနဲ့ အိုးအတွက်တော့ အဘိုးနဲ့အဘွားက တစ်ခုခုပြောနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်ဆိုပါတော့”

တိုးဝေစကားကို ကြားရတော့ စိတ်ထဲ အတော်နေရထိုင်ရ ပျော့ ပျောင်းသွားသော်လည်း တစ်ခုခုဆို စိတ်စောတတ်သည့် သူ့အကျင့်ကြောင့် အဘိုးတို့ဆီကို ချက်ချင်းပြန်သွားချင်စိတ်ကို ထိန်းထားခဲ့ရသည်။

အမှောင်ကြားက လက်နေသည့် မီးရောင်များကို မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့်ရင်း တိုးဝေကို ဖုန်းဆက်ချင်နေမိသည်။ သို့သော် မဆက်ဖြစ်တော့။ သည်အချိန်ထိ ပေါ်မလာပုံထောက်လျှင် ပင်ပန်းပြီး အိပ်နေပြီထင်။ သူ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ တစ်ချက်ချပြီး လက်ထဲက ကော်ဖီခွက်ကို မော့သောက်ဖို့ ပြင်၏။ နှုတ်ခမ်းဝမှတစ်ဆင့် လည်ချောင်းထဲသို့ စီးဆင်းသွားသည့် အေးစက် စက် ရှုတတ ကော်ဖီအနှစ်များကြောင့် မျက်ကြောတစ်ချက်တွန့်မိသည်။ ကော်ဖီကုန်နေပြီပဲ။ ကော်ဖီခွက်ထဲက မည်းညစ်ညစ်ကော်ဖီနှစ်များကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တွေးမိသည်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုင်ပြီး ဘယ်အချိန်ကတည်းက သည်နေရာမှာ ရပ်နေမိသလဲမသိ။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ ကြည်လင်နေ၏။ ကြယ်တစ်စ နှစ်စကို ဟိုဘက် သည်ဘက် အနည်းငယ် တွေ့ရသည်မှအပ လလည်းမရှိ။ ခေါင်မိုးထပ် ဖြစ်သဖြင့် အမြင့်ဆုံးနေရာမို့ လေကလည်း အတော်ခတ်သည်။ အေးစိမ့်စိမ့်အတွေ့မှာ ကိုယ်ကိုတစ်ချက် ကျုံ့မိသည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်တော့၏။

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

ခတ္တာခင်ကို ၁၅.၈.၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ဦးမြင့်အောင်၊ ဒေါ်ခင်သန်းရွှေ တို့မှ ရခိုင်ပြည်နယ် တောင်ကုတ်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲကို အ.ထ.က(၁)တောင်ကုတ်မှ ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာဖြင့် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ပြီး ၂၀၁၆ ခုနှစ်တွင် **သရေခေတ္တရာမှ အုတ်ခွက် ဘုရားများကို လေ့လာခြင်း** စာတမ်းဖြင့် မဟာသုတေသနဘွဲ့ကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၁၉ ခုနှစ်တွင် ပါရဂူဘွဲ့ကြို တက်ရောက်ခဲ့သည်။

တောင်ကုတ်မြို့နယ်မဂ္ဂဇင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်း၊ မဟေသီ မဂ္ဂဇင်း၊ Faces မဂ္ဂဇင်းနှင့် မဂ္ဂဇင်းအချို့တို့တွင် ဝတ္ထုတို၊ ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့ပြီး ပထမဆုံးလုံးချင်းဝတ္ထုဖြစ်သည့် **ငေးရင်းဝေးကျန်ရစ်တဲ့ ကမ္ဘာ** ကို မဟာစာပေမှ ၂၀၂၀ ခုနှစ်တွင် စတင် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့သည်။ ထို့နောက် **အနောက်ရပ်ဆိုမှာ ငို** ၊ **မြက်ခင်းပြင်အလွတ်** စသည့်ဝတ္ထုများ ရေးသားခဲ့သည်။

ဆက်လက်၍လည်း ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ရေးသားဖန်တီးလျက် ရှိသည်။
